

Георги Станков

**УНИВЕРСАЛНИЯТ
ЗАКОН**

КРАТКО ВЪВЕДЕНИЕ

В ОБЩАТА ТЕОРИЯ НА НАУКИТЕ И
НЕЙНОТО ОТРАЖЕНИЕ ВЪРХУ
ОБЩЕСТВОТО

STANKOV'S UNIVERSAL LAW® PRESS

Станков, Георги
Универсалният закон

Кратко въведение в
Общата теория на науките
и нейното отражение върху обществото

Copyright© Георги Станков, 1998

ISBN 3-00-003538-9
Второ издание, март 1999 г.

Stankov's Universal Law® Press
Пловдив, Мюнхен

Печат: "С&С" ООД, София

На Жоро

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор.....	1
Към българския читател.....	7
ЧАСТ 1	
Кратко въведение в основните аксиоми на новата физико-математическа теория.....	9
Първопонятие.....	10
Свойства на пространство-времето.....	12
Как се представя първопонятието чрез символи?.....	17
Важни U -подмножества на първопонятието.....	21
Универсалният закон е просто тройно правило.....	25
Метод на дефиниция и измерване на физични величини....	27
Измерения и единици на пространство-времето.....	31
Движението е единственото проявление на пространство-времето.....	38
Реципрочност между пространство и време.....	45
Приложения на реципрочността между пространство и време.....	46
Аксиома за запазване на акционните потенциали.....	48
Аксиома за опростяване.....	49
Формулата на Айнщайн $E=mc^2$ се извежда от аксиомата за опростяване.....	61
Аксиома за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система.....	66
Законът за еволюцията.....	69
ЧАСТ 2	
Общи последиствия от Универсалния закон.....	79
Няколко думи върху общата теория на науките.....	80
Последиствия за науката.....	85
Универсалният закон в медицината.....	87
Последиствия в здравеопазването.....	100
Законът и фармацевтичната индустрия.....	106
Демография.....	108
Образование и възпитание.....	110
Икономика и управление според Закона.....	113
Религия и етика.....	132
Автобиографична справка за автора	145

ПРЕДГОВОР

Откриването на **Универсалния закон** на вселената от д-р Георги Станков от Мюнхен не е просто поредното научно постижение, нашумяло в масовите медии, за да потъне много скоро в забвение, каквато е съдбата на всички „крупни открития“ след Втората световна война. Подобно на безкрайността на вселената, познанието за всемирния закон е безкраен празник за изтерзаната от емпиричната догма гуша на днешния учен. Давайки всеобхватно и последователно обяснение на всички известни емпирични факти от коя да е област на науките, Станков въздига пренебрегнатото от модерната наука *съзнание* като първоизточник на всяко познание за природата. Едновременно с това, той отрича модерния емпиризъм като научен и философски мироглед, проповядващ, че всяко познание произтича от опита.

Разработената от него в четири тома (1600 страници) **Обща теория на науките**, въз основа на Универсалния закон, е безпрецедентно събитие в научния и обществен живот на човечеството, чиято значимост, поради липса на подобен труд за сравнение, тепърва ще трябва да се осмисли в исторически план. Още сега може да се каже, че това събитие надминава по значимост както откриването на гравитацията във физиката, така и въвеждането на християнската религия в Римската империя. Всестранното осмисляне на Универсалния закон и неговото отражение върху науката и обществото ще предопределят не само характера на човечеството през следващите хилядолетия, но така също и неговата съдба.

Българският учен доказва по безспорен начин, че всички естествени явления - физически и обществени - са подчинени на една обща закономерност, която той назовава „Универсален закон“. Законът отразява естеството на *енергията*, за която Станков доказва по неоспорим начин, че е *тъждествена на пространство-времето*, т.е. на *пространството и времето*. Последните величини се оказват *единствените*

две измерения на битието. Всички известни величини и измерения, събрани в системата SI, се свеждат до тях. Физиката и другите естествени науки могат да измерват само тези две измерения.

И така, идеята за пространство-времето е **първопонятието**, от което всички останали понятия и термини в науката могат да бъдат изведени по логичен, т.е. аксиоматичен начин. Станков доказва, че първопонятието има *математически* характер и поради това е залегнало в основите на математиката - с една дума, същността на природата е математическа. Това обяснява, защо всички физични закони са математически уравнения.

Същността на енергията/пространство-времето е, че пространството и времето са две *канонично свързани, реципрочни* величини, които се намират в непрекъснат процес на *промяна*. Свойствата на пространство-времето се описват от Станков за *първи път* в историята на науката. Те са: *затворен характер* на енергията, *безкрайност* (вечност), *непрекъснатост* (липса на вакуум), *нехомогенност* (дискретност, т.е. наличие на енергетични кванти) и *константен характер*. Константността на пространство-времето предопределя реципрочния характер на двете измерения: пространство и време.

Станков доказва, че за символичното представяне на пространство-времето е достатъчно простото тройно правило, което може да се изрази и като функция на едно неизвестно. Универсалното уравнение, което Станков дава, е: $E = E_A f$, където E е символ за *енергетичен обмен*, E_A е *константно количество* (квант, пакет) обменена енергия, специфично за всяко енергетично ниво, а f е *абсолютно време* (честота или реципрочно конвенционално време $1/t$). Всички останали математически равенства и функции, като физични закони и числови модели, отнасящи се до *частите* на пространство-времето, могат да се изведат от универсалното уравнение. Това предопределя наличието на един единствен всемирен закон.

В първите два тома Станков обстойно доказва това твърдение, като извежда всички известни физични закони от Универсалния закон и ги обяснява от гледна точка на

познанието. Доказателствата са толкова убедителни и едностранни, че това е накарало независим германски комитет да обяви награда от 100 000 германски марки за този, който първи успее да обори съществуването на Универсалния закон. Наградата би могла да бъде много по-голяма, но тя във всеки случай ще се окаже символична, защото задачата е непосилна: законът се потвърждава от всички известни експериментални факти.

С други думи, не е възможно да се представи какъвто и да било факт, с който да се обори обективното съществуване на Универсалния закон. Наистина, предизвикателството, което Станков отправя към учените, е просто смайващо и не би било учудващо, ако повечето от тях трудно го възприемат.

Някои от последствията на това епохално откритие са от спешно научно и етично значение. Разработвайки една логична и последователна *Обща теория на биологичната регулация* в том трети, българският учен дава за първи път енергетично, динамично обяснение за възникването на всички болести, включително рак и СПИН. Паралелно с това, Станков разработва нов *квантов модел*, с помощта на който могат да се предвидят терапевтичните свойства на всички лекарства, изхождайки от тяхната химична структура. Това ще спести милиарди долари на световната фармацевтична индустрия, понастоящем пропилявани за излишни изследвания.

Но този квантов модел разкрива и един мрачен аспект на модерната медицина и фармакология. Станков доказва, че лекарствата се делят на две групи: *клетъчно-стимулиращи* и *клетъчно-подтискащи*. Докато първите имат лечебни свойства при повечето заболявания, последните увеличават смъртността и заболяемостта, особено когато се прилагат хронично. Бедата е там, че около 90% от използваните лекарства днес са клетъчно-подтискащи.

Авторът цитира над 50 големи, строги клинични изследвания от последните години, публикувани в най-реномираните международни списания, които недвусмислено потвърждават това заключение. Техните резултати са предмет на тревога и широко обсъждане сред медицинските на-

учни среди, но поради липса на обща теория на биологичната регулация не се третираат правилно и се стига до погрешни заключения.

Ужасяващата истина, която Станков ни разкрива, основавайки се на резултатите от тези изследвания, е, че лекарите, в съдружие с международните фармацевтични концерни, очевидно са убил повече пациенти през последните петдесет години, отколкото са всичките жертви през Първата и Втората световни войни и по време на локалните войни през Третата студена световна война.

Тези резултати предопределят неотложността да се популяризира новата теория на Универсалния закон от етична гледна точка, с цел да се спрат и изземат тези лекарства от пазара и вместо това да се внедрят нови, ефективни клетъчно-стимулиращи средства.

Не е необходимо да се подчертава, че се изисква голяма интелектуална и морална доблест, а и не малка порция лична смелост, да се изправиш срещу такива мощни институции и да ги обвиниш в подобни прегрешения. Прави чест на Станков, че той, като активен и дългогодишен изпитател на нови клинични препарати, сам поема своя дял от вината и вместо да отправя празни упреци, търси конструктивни решения, които да омекоят неименуемите катаклизми в медицината и фармацевтичната индустрия в процеса на нагаждане към новата теория на Универсалния закон. В замяна ще получим нови лекарства, които ще предизвикат истинска революция в терапията на редица, понастоящем неизлечими заболявания; революция, подобна на тази, осъществена от антибиотиците в областта на бактериалните инфекции.

Не е възможно да се изредят в един кратък предговор всички последиствия, постижения и конкретни приложения, станали възможни след откриването на Универсалния закон. Това отчасти е задача на настоящата книга. Аз бих желал да спомена в заключение едно важно приложение, което е свързано с мое изобретение в областта на производството на мощни чипове, които ще доминират в електрониката през идващия век.

Става дума за един нов принцип на механично рязане на

извънредно твърди и чупливи материали, използващи се за направата на големи платки, които аз открих в рамките на моето изобретение преди около десетина години. Въпреки моето убеждение, че съм открил нов физичен принцип, аз не успях да го обоснова от гледна точка на теоретичната физика. Тази неудача ме беше огорчила, тъй като аз осъзнавах, че този принцип има много по-голяма идеална стойност, отколкото конкретното ми изобретение.

Споделих това със Станков, с когото имах невероятната случайност да се запозная преди известно време и той веднага ми предложи своето съдействие. Прилагайки Универсалния закон, той потвърди, че съм открил нов механичен закон. С това се обяснява и предимството на моята нова технология пред прилаганите досега две конвенционални техники за рязане.

Взех този пример като илюстрация за универсалната приложимост на Закона и теорията му във всяка една производствена дейност. Новата *Обща теория на науките*, разработена от Станков, е методика за правилното и рационално мислене и спестява на всеки учен и изпитател излишни лутания и безполезни експерименти. Това, обаче, не означава края на науката, както някои учени може би погрешно ще сметнат, а ускоряване на нейното активно приложение в практиката. Тя ще освободи непознати досега човешки ресурси и потенциали и ще доведе за кратко време до благоденствие на цялото човечество.

Сравнено със социалните утопии от миналия и този век, откриването на Универсалния закон е все едно да сравняваме каруца с кола от „Формула-1“. Макар и показателно, това сравнение е твърде бледо, тъй като реалните последици от откритието на Станков надхвърлят и най-смелите полети на човешкото въображение.

П. Г. Вернър
Професор по техническа кибернетика,
Масачузетски институт по технология, САЩ

КЪМ БЪЛГАРСКИЯ ЧИТАТЕЛ

Тази книга беше написана на един гъх веднага след завръщането ми от България, където бях, за да подготвя публикацията на обстояната ми книга върху Общата теория на физиката и космологията, която скоро ще излезе от печат. Заслугата за появяването на това кратко въведение в новата теория на Универсалния закон е на семейство Сариеви. Те ме убедиха, че не само тесните специалисти, но и всички обикновени хора, и най-вече хуманитаристите, ще трябва да получат достъп до тази теория, която ще има непосредствено влияние върху развитието на обществото, икономиката, етиката и морала. Дълбоко съм благодарен на Цветанка и Емил Моллови за ценните корекции и критични бележки относно съдържанието, а така също и за оформлението на книгата.

Книгата отразява част от многобройните мисли, които са ме вълнували през последните години, докато разработвах новата теория на Универсалния закон. Ново е и тяхното съчетание с актуалните проблеми на страната ни, в които имах възможност да навляза по-задълбочено по време на продължителния ми престой през лятото на 1998 година.

Тази книга е посветена на моя най-близък приятел и съмишленник от дисидентските ми години в България, Георги Хр. Георгиев, когото не можах да видя жив след емиграцията ми преди четвърт век. Последователен в своите виждания, той предпочете абсолютната истина пред житейската лъжа. Ако България бе имала повече личности като него, не бих се тревожил за нея.

*От автора
Мюнхен, 30 септември 1998*

ЧАСТ 1

КРАТКО ВЪВЕДЕНИЕ В ОСНОВНИТЕ АКСИОМИ НА НОВАТА ФИЗИКО-МАТЕМАТИЧЕСКА ТЕОРИЯ

Това въведение се отправя към читатели без задълбочени математически и физични познания, каквито са хуманитаристите, и към всички хора с вътрешен стремеж за истинно познание и философски размисъл. Общо взето, здравият разум е достатъчно условие, за да се разбере същността на Универсалния закон, но и една допълнителна подготовка по логично мислене няма да навреди.

С откриването на Универсалния закон, се наложи да проведе *методологичен анализ* на смисъла и съдържанието на основните понятия в науките. Установих, че те изобщо не са дефинирани. Физиката не знае какво е *енергия*, *маса* и *заряд*, а математиката не е в състояние да дефинира основните си понятия, като *континуум*, *число*, *множество на вероятностите*, *точка*, *линия* и *площ*, от гледна точка на познанието.

Това води до прочутата *фундаментална криза* в математиката след публикацията на прословутата теорема на Гьодел през 1931 г. Тогава става ясно, че тази наука не може да обоснове своето съществуване и валидността на съжденията си - теореме и аксиоми - с математически средства. Това прозрение е в очебийно противоречие с факта, че всички точни естествени науки, каквато е физиката, се основават на математиката.

Стигнах до заключението, че е възможно, всички основни понятия да се изведат от едно **първопонятие** и да се обяснят чрез него. Изхождайки от това, успях да създам една *Обща теория на науките*. В основата си тя съдържа новата **физико-математическа аксиоматика** на **Универсалния закон**. Тя се състои от малък брой първични съждения, известни като *аксиоми*, които ще въведа по-долу.

ПЪРВОПОНЯТИЕ

Всички естествени науки, включително и математиката, са продукти на нашето съзнание - те са *обекти на мисълта*. Мислите могат да се аксиоматизират, т.е да се подредят в *логично-мисловна редица*, в която не се срещат никакви противоречия и непоследователности.

Една такава редица започва с **първопонятието**, което се въвежда *аксиоматично*. Тъй като е първично, то не може да се обоснове с допълнителни термини или дефиниции, понеже те неминуемо ще бъдат от вторичен характер.

Първопонятието в новата аксиоматика е „енергия“ или „пространство-време“. **Първичната аксиома** гласи:

**„Енергия и пространство-време са
тъждествени понятия“.**

Първопонятието е *битието*. Всички други имена или термини, които човек би могъл да си избере за първопонятието, са *равностойни (тъждествени, еквивалентни)*. Те са негов *тавтологии* или *плеоназми*. Това важи за понятия като *материя, вселена, природа, Бог* или *съзнание*.

Първичната аксиома се нарича „**принцип на последното равенство**“. Тя може да се изрази чрез думи или чрез символи, например като математическо уравнение, състоящо се от еквивалентни величини:

*енергия = пространство-време = вселена = природа =
= континуум = множество на вероятностите = цялото =
= битието = Бог = символи = и т.н.*

Първопонятието е *U-множество*: то е множеството на всички множества, които съдържат *себе си* като елемент¹. Всички физични понятия, идеи и концепции, схващащи правилно природните явления, са *U-множества*: те са обекти на мисълта, които съдържат цялото като елемент. От-

---

¹ Тази дефиниция дължим на английския философ и математик Б. Ръсел.

тук следва, че *съзнанието* е *U*-множество на всички мисли, тъй като, само по себе си, то също така е мисъл.

Всички множества, които *не* съдържат себе си като елемент, се наричат ***N*-множества**². Такива множества не принадлежат на реалния физически свят. Те са абстрактни, погрешни идеи и трябва да се премахнат от науката, защото водят до фундаментални парадокси и пречат за създаването на стройна и вътрешно-последователна аксиоматика.

Идеята за *вакуума* е такова *N*-множество, което трябва да се отхвърли от физиката. Според общоприетото мнение, вакуумът съдържа енергетичните частици и материята, т.е. нищото съдържа нещото. Тъй като енергията е пространство-време, следва, че пространството е *енергетичен континуум*: в него няма вакуумни „дупки“, които да принадлежат към нищото. По този начин, идеята за вакуума се отхвърля като абсурдно съждение - като *N*-множество без реално физическо покритие.

Първопонятието е по същество *философско-логическа категория*, но може да се изрази и по *математически* начин. Известно е, че математиката е продължение на дедуктивната логика, чрез използване на математически символи, като числа и знаци за отношение. И двете науки нямат външен обект на изследване. Те се считат за *вътрешно-обяснителни* (херменевтични) науки за правилното мислене, т.е. на научното съзнание, а то от своя страна се занимава с природата. Според принципа на последното равенство (съзнание = енергия), фактическият обект на математиката се явява първопонятието, изразено чрез *континуума* на числата.

Това аксиоматично заключение доставя липсващото досега *доказателство за съществуване* (Existenzbeweis) в математиката, въз основа на което се обосновава съществуването на математиката и нейната фундаментална криза се премахва веднъж завинаги. Оттук нататък ще използваме за първопонятието термина „*пространство-време*“, защото съдържа двете физически измерения, *пространство* и *време*, и едновременно с това може да се изрази математически.

---

² Пак Ръсел.

СВОЙСТВА НА ПРОСТРАНСТВО-ВРЕМЕТО

Свойствата на пространство-времето са: *затворен характер*, *безкрайност* (вечност), *непрекъснатост* (липса на вакуум), *нехомогенност* (дискретност, т.е. наличие на енергетични кванти или пакети) и *константен характер*. Те са взаимно свързани U -множества, следователно, са тъждествени на първопонятието (принцип на последното равенство).

Много е важно да се отбележи, че U -множествата, съдържайки себе си като елемент, *не могат* да бъдат разграничени в *реален* смисъл, а само по *абстрактен* път в съзнанието. Така например, не е възможно да се разграничи магнетизма от електричеството, затова се говори най-често за електромагнетизъм. Това познание, веднъж разбрано и дълбоко осмислено, опростява безкрайно много нашето разбиране за физическата природа и нейната наука - физиката, която по същество е категориална система от физични понятия, които са U -множества.

Въпреки че свойствата на пространство-времето се извеждат по аксиоматичен начин, те се потвърждават от всички физични явления без изключение. Това се дължи на факта, че всяко явление, което се наблюдава в пространство-времето, е подмножество на първопонятието и го съдържа като елемент. Това ще рече, че то носи свойствата му и ги проявява по специфичен начин. Така например, *запазването на енергията*, известно като *първи закон на термодинамиката*, потвърждава затворения характер на пространство-времето - тъй като е затворено, то не се губи, а се трансформира от една форма в друга. Запазването на енергията е универсалното проявление на затворения характер на пространство-времето. В този смисъл, пространство-времето може да се разглежда като *перпетуум мобиле* от втори род.

Идеята за затворения характер на първопонятието е *философска категория*. Изразено по-просто, ние приемаме, че пространство-времето е без начало и без край. Това автоматично предполага, че пространство-времето е безкрайно по размер и вечно по време. Както виждаме, свойствата на първопонятието са взаимосвързани, равностойни U -мно-

жества. Когато запазването на енергията се оценява за кои да са две нейни специфични форми, които могат да се разглеждат като U -подмножества на първопонятието (например превръщането на топлинната енергия в механична енергия), то може да се изрази като *математическо равенство*. Така, както топлинната енергия и механичната работа са U -подмножества на първопонятието, всяко уравнение на енергетичен баланс може да се разглежда като U -подмножество на принципа на последното равенство.

Оттук следва, че всички физични уравнения на енергетичен обмен, които срещаме във физиката, могат пряко да се изведат от първичната аксиома за първопонятието. От друга страна, всички известни физични закони могат да се представят като закони за енергетичен обмен, например законът на Нютон за гравитацията, първоначално изведен за силата, може да се представи и като закон за гравитационната енергия: $E=Fs$, където F е сила и s е разстояние.

От това доказателство става ясно, че всички физични закони, формулирани досега, могат да се изведат от едно **универсално математическо уравнение** на енергията. В новата аксиоматика то се нарича **Универсален закон**. Ние ще го изведем по-долу погребно. Това уравнение наистина е универсално, в смисъл, че съдържа всички свойства на пространство-времето. То предполага нехомогенността и константността на пространство-времето. Топлинната и механична енергия са различни негови подмножества, които се превръщат от едно в друго, но се запазват. Оттук се вижда, че U -подмножествата на пространство-времето проявяват неговите свойства, като затвореност, нехомогенност и константност. Това познание е централно за разбирането на Универсалния закон.

Фактът, че всички физични явления - по същество *енергетични взаимодействия*, са U -подмножества и съдържат свойствата на първопонятието като елемент, доказва съществуването на един единствен всемирен закон, който отразява естеството на пространство-времето. Един такъв закон може да се изрази както математически, така и чрез думи. Важното е, тези думи да са свързани по логичен, т.е. аксиоматичен начин. От това следва, че не е необходимо

човек да е добър математик или физик, за да разбере същността на Универсалния закон. Неговото конкретно прилагане във физиката предполага, обаче, задълбочени познания по тези науки.

Докаато запазването на енергията, в резултат на затворения ѝ характер, се счита за най-общият закон на физиката, нехомогенността на пространство-времето се разглежда също като най-общо свойство на материята в квантовата механика. Думата „квант“ означава енергетичен пакет, т.е. приема се, че енергията/пространство-времето е квантована и се проявява в дискретни количества, които имат определена константна стойност.

Еквивалентността между енергия, в смисъл на сила, и пространство-време, в смисъл на разширение (обем), доказва, че физическият свят е *континуум*, състоящ се от *дискретни количества енергия*. Непрекъснатостта и нехомогенността на пространство-времето не си противоречат. Това е много важно да се отбележи, защото тези свойства понастоящем се противопоставят във физиката, като се приема съществуването на вакуум.

Затвореността и нехомогенността предопределят *безкрайността* на пространство-времето. Това свойство произтича и от факта, че то се намира в състояние на *непрекъснат обмен*. Идеята за безкрайност е в основата на математиката. В теорията на множествата континуумът се дефинира като безкраен, въпреки че това понятие не може да се обясни от гледна точка на познанието. Според принципа на последното равенство, всички свойства на първопонятието са равностойни на него. В математиката можем да говорим за безкрайност вместо за континуум и да я характеризираме като „непрекъсната безкрайност“, без да променим каквото и да било в тази наука.

Пространство-времето е съвкупното множество на всички *U*-подмножества. Първопонятието е реалната същност, която се отразява от нашето съзнание. В науката това отражение приема формата на *категориални системи*. Всички науки са оформени като категориални системи. Всяка система от абстрактни категории на мисълта отразява външния физически свят, т.е. първопонятието правилно, при условие,

че тя се състои от U -подмножества. В този случай абстрактната категорична система е съвкупното множество на всички множества, съдържащи себе си като елемент. Настоящата аксиоматика е такава система.

Оттук правим заключение, че всяка система от U -подмножества може да се аксиоматизира, т.е. да се изгради по логичен път. Това обуславя принципната възможност, физичните науки да се обединят в единна, строга теория на физическия свят, произхождаща от едно единствено понятие - от първопонятието.

Следователно, пространство-времето може да се пограздели на безкрайно много подмножества, които се явяват обекти на мисълта. Тъй като са U -подмножества, те винаги имат реално покритие във външния физически свят. В новата аксиоматика ние дефинираме всяко U -подмножество от *еднакви* елементи като **ниво** на пространство-времето, състоящо се от безкрайно много **системи**. От тази дефиниция става очевидно, че всяко ниво има *степен* на първопонятието и носи неговите свойства.

Така например, нивото на протоните се състои от безкрайно много системи, наречени протони, имащи една и съща енергия (в покой). Последната се представя като природна константа. Друг пример: фотонното ниво се състои от безкрайно много фотони с различна енергия, които са системи на това ниво, а всеки фотон съдържа в себе си *константата на Планк* h ($E=hf$), която представлява най-малкото досега известно количество константна енергия. В този смисъл можем да дефинираме константата на Планк като **елементарната система** на фотонното ниво, а отделните фотони, които са негови U -подмножества, като различни, дискретни системи на това ниво.

Нивата и системите се определят произволно от нашето съзнание. Те са негови абстрактни математически категории, основаващи се на **образуването на равенства**. Последните са U -подмножества на последното равенство и произлизат пряко от първопонятието. Човешкото съзнание е в състояние да образува безкрайно много нива и системи на пространство-време. Тъй като светът се възприема от съзнанието чрез понятия, не съществува никаква въз-

можност за разграничаване между безкрайността на пространство-времето и безкрайността на понятията, осмислящи го концептуално.

Всички нива и системи са **отворени** - те обменят енергия помежду си, или казваме: те си *взаимодействат*. Всички природни явления, които наблюдаваме, са енергетични взаимодействия. Друга възможност не съществува. Отвореният характер на нивата и системите е аспект на безкрайността на пространство-времето. Както виждаме, *всички* подмножества на пространство-времето са *отворени*, само пространство-времето, като цяло, е *затворено*. Тази разлика е от фундаментално значение за разбирането на Универсалния закон и новата физична теория.

Важно е да се отбележи, че това разграничаване не е направено досега в традиционната физика. Това е довело до редица парадокси и противоречия. Тъй като физиката е пропуснала да дефинира еднозначно първопонятието, тя пренася неговите свойства върху частите му (нива и системи). По-специално се приема, че съществуват *затворени системи*, като *еластичен удар*, *излъчване на черно тяло* и т.н., за които се счита, че не обменят енергия с околната среда. Това абстрактно допускане е необходимо условие за формулирането на редица частични физични закони, които се оказват приложения на Универсалния закон. Следователно, затворените системи въвеждат първопонятието във физиката по завоалиран начин. Това и досега не е осъзнато.

Очевидно, не е възможно да се формулира какъвто и да е физичен закон, без да се вземе предвид естеството на първопонятието - в конкретния случай неговия затворен характер. Това свойство предопределя образуването на математически равенства. Ако пространство-времето, т.е. вселената би било отворена същност, то ние бихме могли да образуваме само *неравенства*, които нямат определено решение. В този случай, физическият свят би бил за нас непонятен от гледна точка на науката. Нека да обобщим казаното дотук по прост начин: докато цялото (пространство-времето) е *затворено*, частите му (нива и системи) са *отворени*.

КАК СЕ ПРЕДСТАВЯ ПЪРВОПОНЯТИЕТО ЧРЕЗ СИМВОЛИ?

Видяхме, че всички нива и системи си взаимодействат, т.е. те си обменят енергия. Това ще рече, че пространство-времето представлява един непрекъснат **обмен на енергия**. Според принципа на последното равенство, „обмен на енергията“ е синоним на първопонятието. Следователно, можем да го изразим по следния символичен начин:

$$\begin{aligned} \text{първопонятие} &= \text{пространство-време} = \\ &= \text{обмен на енергия} = E \end{aligned}$$

Символът „ E “ може да бъде заменен с кой да е друг символ според принципа на последното равенство:

$$E = \infty = 1 = E/E = \infty / \infty = 1/\infty = \infty / 1 = \text{и т.н.}$$

Горното равенство изразява **реципрочния характер** на пространството и времето. Това свойство досега не е осъзнато нито във физиката, нито в математиката.

Реципрочността между пространство и време се символизира чрез равенството между *безкрайно малкото число* $1/\infty$ и *безкрайно голямото число* $\infty/1$. От чисто математическа гледна точка, това равенство може да изглежда необичайно на пръв поглед. От физична гледна точка, то може точно да се обоснове. Тъй като двете измерения са канонично свързани U -подмножества, които могат да се разграничат само по абстрактен начин в математическото ни съзнание, тяхното частно представлява една цялост - цялостта на пространство-времето. По-долу ще докажем, че енергията е пропорционална на (абсолютното) време, което съответства на честотата f или реципрочното конвенционално време $1/t$ и е обратно пропорционална на пространството. Това фундаментално свойство на пространство-времето може много лесно да се илюстрира.

Известно е, че най-голямата енергия - ядрената, се съдържа в най-малкото пространство (в ядрата на атомите), докато най-малката енергия - гравитационната, в най-

големите обекти (в небесните тела). Самата гравитация също проявява свойството на реципрочност между енергия и време от една страна и пространство от друга страна. Знае се, че колкото е по-голям радиусът на една звезда, толкова е по-малка гравитационната сила, която тя упражнява. Гравитацията на червените гиганти е много по-малка от тази на белите джуджета или протонните звезди, известни също като пулсари. Най-голямата гравитация имат черните дупки, за които е известно, че представляват пространствена сингулярност (срив на пространството).

Реципрочността между енергия (време) и пространство (обем) е без изключение. Това свойство предопределя характера на пространство-времето и е залегнало в Универсалния закон. То се наблюдава и в органичната материя и играе важна роля в медицината, макар и да не е било осъзнато досега.

Общ факт е, че всяко увеличение на обема на вътрешните органи, известно като *хипертрофия*, е свързано с намалена функционална дейност, която може да се разглежда като намален обмен на метаболитна енергия в съответния орган. Увеличеното сърце на рентгенова снимка сочи, че е налице сърдечна недостатъчност (инсуфициенция). Същото е валидно и за бърбреците, черния гроб или щитовидната жлеза. Както се вижда, Универсалният закон може безпрепятствено да се приложи не само за небесните тела, но и за органичната материя. Това е базата на Общата теория на науките.

За да обосновем равенството между безкрайно малкото и безкрайно голямото число, нека отново вземем ядрената енергия. Докато тя се съхранява в ядрото, нейното пространство (обем) е безкрайно малко, а енергетичната ѝ стойност - безкрайно голяма. По време на ядрена експлозия, която е енергетично взаимодействие, тази енергия се освобождава, по-точно, тя се превръща във фотонна енергия, например в гама-излъчване. Ядрената експлозия е по същество внезапно разширяване на пространството, което се възприема като ударна вълна. Причината за това разширение е, че ядрената енергия се превръща предимно във фотонна енергия, която има много по-малка стойност, но за сметка на

това заема много по-голямо пространство.

В новата Обща теория на физиката се доказва, че пространството, което понастоящем се приема като празно или вакуум, е всъщност *фотонно пространство*. То е фактическият посредник на гравитацията. Вследствие запазването на енергията, ядрената енергия се превръща без загуби във фотонна енергия. Ако присвоим на ядрения обем числото „1“ като единица за пространство, а на стойността на съхранената в този обем ядрена енергия съответно символа за безкрайност „ ∞ “ и образуваме частно, съобразявайки се с тяхната реципрочност, то ние ще получим безкрайно голямото число $\infty/1$. Това число може също да се разглежда като *плътност*, т.е. като количеството енергия в единица обем.

След ядрената експлозия се получава обратната ситуация, при която фотонното пространство става безкрайно голямо в сравнение с обема на ядрото и му се присвоява символа за безкрайност „ ∞ “; на стойността на енергията може да се присвои числото „1“ като единица. В резултат получаваме ново частно, което отговаря на безкрайно малкото число $1/\infty$, т.е. енергетичната плътност на фотонното пространство е намаляла безкрайно много. Тъй като енергията се запазва, то двете частни са равни и могат да се запишат като равенство.

Горните операции разкриват, как се присвояват числа, които са символи или обекти на мисълта, на реални системи на пространство-времето. Те показват, че нашето съзнание се радва на безграничната **степен на математическа свобода** да присвоява *произволно* число на произволна система или нейна величина. Най-често се използва числото „1“, като системата или величината, на която то се присвоява, се счита за *еталонна система* или *мерна единица*. На този принцип е основана системата SI (виж по-долу).

Степенята на математическа свобода може да се илюстрира с прост пример от ежедневието. Паричната единица в България е един лев и се записва математически „1 лев“, т.е. на реалната парична единица „лев“ се присвоява числото „1“. Същото число може, обаче, да се присвои и на сумата един милион лева „1 милион лева“. Разграничаването между двете парични системи се осъществява чрез думите „лев“

и „милион лева“, които, макар че са описателни термини, се намират в строго математическо отношение, а именно, *милион лева/лев* = 1000000. Този пример дава представа, как езикът и думите, от които той се състои, могат да бъдат математизирани.

Тази принципна възможност за **математизиране на езика** позволява аксиоматизацията на всички описателни, и поради това неточни науки, като медицина и бионауки. Числата, които присвояваме на реални системи, не са фиксирани веднъж завинаги, а могат да се сменят. Това не води до никаква промяна на математическите резултати, при условие, че тази процедура се вземе предвид при по-нататъшните изчисления.

Така например, българското правителство взе решение да направи парична реформа и да зачеркне трите нули, т.е. от хиляда лева (1000 лева) ще се направи един лев (1 лев). Тъй като стойността се запазва (при условие, че няма инфлация), ние можем да запишем $1000 \text{ (лева)} = 1 \text{ (лев)}$ или $1000 = 1$. Математически погледнато, това равенство не е позволено, но в реални условия то е валидно. То просто отразява запазването на енергията на паричното ниво, което е U -подмножество на пространство-времето. Предпоставка за това равенство е провеждането на парична реформа, като последната може да се разглежда като енергетично взаимодействие.

Целта на тези тривиални примери е да се покаже, че в момента, в който математиката се приложи в реалния свят, т.е. в пространство-времето, връзката ѝ с него се осъществява чрез описателни думи, като „лев“, „лева“, „милион лева“ и т.н. Те внасят в математиката „доказателството за съществуване“, което самите числа, бидейки универсални абстрактни символи, не могат да съдържат. Това е философската същност на математиката. Тя е от централно познавателно значение за новата аксиоматика.

ВАЖНИ U-ПОДМНОЖЕСТВА НА ПЪРВОПОНЯТИЕТО

Новата аксиоматика на Универсалния закон е категориална система от физични понятия, които са подмножества, произхождащи от първопонятието. По това тя не се различава от която и да е друга научна категориална система. Сега ще въведем някои основни понятия и термини на новата аксиоматика.

Видяхме, че пространство-времето е един непрекъснат обмен на енергия между нивата и системите му. От чисто формалистични и гудактични съображения, ще разграничим **вертикалния обмен на енергия** между нивата от **хоризонталния обмен на енергия** между системите на едно ниво. Тъй като всички части се съдържат като елементи, всеки обмен на енергия е *едновременно вертикален и хоризонтален*.

Споменахме, че този обмен се осъществява чрез енергетични пакети, които съдържат константно количество енергия, специфично за всяко ниво и система. Тези енергетични пакети могат да се определят като *първичното явление* на първопонятието. Ние го дефинираме като „**акционен потенциал**“. Акционният потенциал е константно количество енергия със специфична стойност за всяко ниво или система. Той се изразява чрез символа „ E_A “.

Дефиницията на акционния потенциал е произволно решение на съзнанието - например всяка система или ниво на пространство-времето може да се разглежда като акционен потенциал. В обобщен смисъл, самото пространство-време може също да се разглежда като неговия собствен акционен потенциал. Това произтича от степенята на математическа свобода на нашето съзнание. От това следва, че акционният потенциал е съвкупното множество на всички части (нива и системи) на пространство-времето. Той символизира безкрайната дискретност на първопонятието. Това ще рече, че *всички физични явления, които наблюдаваме, са акционни потенциали*. Това виждане опростява извънредно много нашата представа за света.

На това място трябва да отбележим, че досега сме въвели само две основни понятия: *първопонятието*, с всички негови възможни тъждествени изрази, и *акционния потен-*

циал, който е U -подмножество на първопонятието. От двете понятия ще изведем по аксиоматичен път новото понятие „**абсолютно време**“, като образуваме частно от първопонятието, изразено като *обмен на енергия* E , и *акционния потенциал* E_A :

$$E/E_A = f$$

Новото понятие, *абсолютно време* се изразява със символа „ f “. То също така се явява U -подмножество на първопонятието. Тъй като се дефинира като математическа величина, то е *обект на мисълта* и не може реално да се разграничи от първопонятието. Това важи за всички физични понятия, които ще въведем.

От математическа гледна точка, абсолютното време е *бездименсионно число*, тъй като и първопонятието, и акционният потенциал са енергия. Тази забележка е от извънредно важно значение, защото този факт редовно не се оценява от физиците, които прибързано виждат в него честота или реципрочно конвенционално време.

Абсолютното време е обща категория, която се въвежда пряко от първопонятието, докато определението за конвенционално време включва както дефиницията на SI единиците за време и пространство, *секунда* и *метър*, така и техния метод за измерване (виж по-долу). В рамките на математиката, конвенционалното време t или честотата f могат да се използват като конкретни физични величини, с които да се измери абсолютното време.

Това не са единствените величини на абсолютното време. В първите два тома обстойно доказвам, че редица други известни физични величини, като *температура*, *магнитно поле* и т.н., се оказват също конкретни параметри за абсолютно време. Поради тази причина, отсега нататък ще говорим за абсолютното време като за „**време**“, а когато става дума за обикновеното време t , ще използваме термина „*конвенционално време*“.

Тази дискусия засяга един фундаментален теоретичен аспект на съвременната физика, който е останал неразбран досега. *Всички* физични величини, които се използват за опи-

сание на природата, са **абстрактни U -подмножества** и се образуват в рамките на математиката. Те *нямат* реално покритие, макар че правилно оценяват пространство-времето. Този познавателен факт е най-трудно разбираем за конвенционално мислещите физици и може да бъде източник на доста недоразумения.

Казано направо, физичните величини, които срещаме във физиката, *не* съществуват. Единственото реално нещо е пространство-времето или енергията, а то не съдържа никакви понятия. Те му се приписват. Всички физични и други научни термини са абстрактни обекти на мисълта (математически и нематематически) и, следователно, U -подмножества на първопонятието.

Всички известни физични величини се определят посредством техния **метод за измерване**, който е и в основата на дефиницията на техните единици. Когато се провежда експеримент в която и да е област на науката, той се свежда до измерването на едни или други величини, чиито стойности се представят като резултати. Създава се впечатлението, че тези величини и техните стойности произлизат от природата, че те са неразделна част от тях. Това впечатление е дълбоко погрешно.

В действителност, човек сам внася тези величини в експеримента под формата на метод за измерване, който всеки експериментатор дефинира преди провеждане на опита. Без определение на метода за измерване, опитът е без значение от научна гледна точка, защото той не може да се повтори и провери. Поради тази причина, не е възможно да се направи разграничаване между определението на дадена величина и нейния метод за измерване, който по същество е метод за измерване на съответната SI единица.

Тази проста истина е останала, за срам на много поколения физици, неразбрана досега. Оказва се, че всички физични величини, като *маса* и *заряд*, *не* съществуват реално, а *само* чрез тяхната **абстрактна математическа дефиниция**. Това е довело до тотално познавателно объркване във физиката. Така например може лесно да се докаже, че понятието *заряд*, което е в основата на електричеството и електромагнетизма и се счита за фундаментално свойство на ма-

терията, на практика не съществува, а вместо това се оказва **синоним на геометрична площ** (двумерно пространство).

До това заключение, което с основание ще се възприеме като плесница за физиците, се стига много лесно, ако се тръгне от традиционната дефиниция на заряда и на електричния ток. Няма да се спираме върху тях, тъй като на тази тема е посветено много място в том първи и втори. Доказвайки, че зарядът е синоним на площ, ние също така доказваме, че единицата „кулон“ е тъждествена на единицата „един квадратен метър“.

Този резултат, който следва аксиоматично от Универсалния закон, сигурно ще предизвика иронична усмивка у читателя. За да подчертая радикалните последици от новата физична теория, винаги давам на недоверчивите физици следната задача: „Опитайте се да оборите твърдението ми, че зарядът е синоним на площ и че 1 кулон е равен на 1 m^2 , и вие сте оборили съществуването на Универсалния закон.“

Това следва от факта, че новата теория е аксиоматика, поради което е достатъчно да се обори едно единствено основно заключение в нея, за да се отхвърли цялата теория. Това, обаче, е непосилно за всеки един физик, защото би означавало, той да отхвърли всички потвърдени математически резултати във физиката.

Това, което казахме за заряда, важи и за *масата*. Въпреки че тази величина е в основата на класическата механика и теорията на относителността (като релативистка маса), маса в действителност *не* съществува. Според сегашната дефиниция, масата е *отношение на енергиите* на две системи, от които едната се приема за еталонна (например гравитационната енергия на един килограм). Следователно, тази величина е *бездименционно число*. Тези примери дават представа за огромното опростяване, което Универсалният закон внася във физиката и в представите ни за природата.

УНИВЕРСАЛНИЯТ ЗАКОН Е ПРОСТО ТРОЙНО ПРАВИЛО

Видяхме, че пространство-времето е непрекъснат енергетичен обмен. Тъй като обменът се осъществява дискретно чрез акционни потенциали, всеки конкретен енергетичен обмен или енергетично взаимодействие може да се оцени *количествено*, като се измери броят на съответните акционни потенциали:

$$E = E_A f$$

Същото уравнение се получава, ако тръгнем от горната дефиниция за времето. Това уравнение наричаме „**универсално уравнение**“. Универсалното уравнение е *математическият израз* на **Универсалния закон**.

Важно е да се отбележи, че Универсалният закон може да се изрази и чрез думи, т.е. по нематематически начин, без да се наруши неговата валидност. По-долу ще представим нов символичен израз на този закон, който се съобразява с този факт. Тъй като всички известни физични закони се представят като математически равенства, горното равенство бе избрано за универсалното уравнение на Закона. То представлява просто тройно правило: $E/f = E_A/1$, където времето на акционния потенциал се определя за единица $f=1$.

Универсалното уравнение може да се представи и като уравнение с едно неизвестно $y=ax$, където $a=E_A$ и $x=f$. От това просто уравнение могат да се изведат най-сложните уравнения в рамките на математиката. Те не могат да бъдат предмет на това кратко въведение.

В първите два тома на новата теория показвам най-подробно, как всички известни физични закони и техните приложения се извеждат от универсалното уравнение. Тези закони *нямат* реално съществуване, както и величините, които те съдържат. Те са абстрактни продукти на математическото мислене. Поради тази причина, физиката се оказва **приложна математика** за *физическия свят*, така както модерната икономическа наука, известна напоследък като

„икономикс“, е приложна математика за националното стопанство (макроикономикс) и за отделните икономически единици (микроикономикс), а клиничната изследователска дейност е по същество приложна статистика (математически дял) за организма.

Растящото *математизиране* на науките се обуславя от съществуването на Универсалния закон, който е залегнал и в основата на математиката. Той оценява математическия характер на първопонятието. Това познание допринася за същественото опростяване на нашите представи за света.

Универсалният закон извежда на преден план още един важен теоретичен аспект, останал незабелязан досега. Ние доказваме, че всяко конкретно математическо уравнение е *U*-подмножество на последното равенство. На практика, *всички математически уравнения се образуват като равенства с числото „1“*, както следва от Универсалния закон $E/E_A f = 1$. Очевидно е, че ние можем да поставим в числителя и знаменателя на частното от лявата страна на горното равенство безкрайно сложни формули, които могат да бъдат продукти на диференциално или интегрално смятане, логаритми и т.н., без да нарушим валидността на първичното равенство с числото „1“.

Видяхме, че според принципа на последното равенство, това число е твържествено на първопонятието. То може да се замени с кое да е друго число. Числото „1“ се е утвърдило в математиката исторически като универсален символ за образуване на уравнения. Тъй като това число се присвоява и на всяка мерна единица във физиката, новата аксиоматика се съобразява с този факт.

От това следва, че всички математически уравнения, независимо от тяхната сложност, са приложения на принципа на последното равенство за частите. Това е философската основа на математиката, която борава изключително с равенства и избягва неравенствата, тъй като те не дават *еднозначни* решения. От това става ясно, че естественото на първопонятието е *доказателството за съществуване* на равенства в реалния физически свят. Например протоните, като системи на едноименното ниво, имат равна маса и енергия (в покой). Без възможността да се образу-

ват равенства, физическият свят би бил непонятен в научен смисъл.

Горният пример илюстрира, как се въвежда математическа сложност в науката, без да се допринесе каквото и да било за опознаването на естеството на природата. Този порочен път науката е поела от Нютон насам, откъдето и нейното принципно неразбиране на природата и неспособността ѝ да проумее съществуването на един единствен закон. Не е пресилено да се каже, че сложността на математическите модели в науката е изкуствената бариера, изградена от самите учени, с която те сами са си препречили пътя към истинното познание за природата.

МЕТОД НА ДЕФИНИЦИЯ И ИЗМЕРВАНЕ НА ФИЗИЧНИ ВЕЛИЧИНИ

Стана ясно, че всички физични величини са абстрактни *U*-подмножества на пространство-времето. Те имат един *единствен* метод на дефиниция и измерване, и това е *математиката*, в частност геометрията. Те не съществуват действително извън математиката, а са чисти обекти на мисълта. Налага се този прост факт да бъде повтарян многократно, защото често се забравя.

Всички физични величини се определят според **принципа на кръговия аргумент**. Това е *единственият* оперативен и познавателен принцип в математиката и физиката. Този принцип бе схванат за първи път в цялостното му значение след откриването на Универсалния закон.

Каква е неговата същност? Принципът на кръговия аргумент се състои от два диалектически свързани аспекта: 1) *образуване на равенства*, например на единици за измерване на величини (метър за дължина или килограм за маса); всички метри и килограми използвани по света, се считат за равни; 2) *образуване на съотношения*, например всяко измерване на дадена величина със съответната мерна единица е образуване на отношение.

Тъй като методът за измерване е неразделно свързан с дефиницията на дадената величина (това читателят може са-

мостоятелно да провери), *принципът на кръговия аргумент* се прилага за определението на *всички* физични величини. Чрез тази си функция, той се явява конкретно приложение на принципа на последното равенство за частите (*U*-подмножества). Принципът на кръговия аргумент произхожда от цялото, за да обясни частите. Може да се докаже, че всички математически уравнения, съдържащи физични величини, се образуват според този принцип (виж том втори). Те съдържат първопонятието като елемент. Тъй като първопонятието е тъждествено на Универсалния закон, уравненията практически съдържат Закона като елемент. По-точно казано, те са математически извеждания на Закона.

Нека да заключим: всички известни физични закони описват съотношения между различни физични величини. Те произхождат от принципа на последното равенство, но се образуват според принципа на кръговия аргумент. Последният олицетворява затворения характер на пространството-времето и служи като фундаментален оперативен процес за образуване на понятия (научни и ежедневни) в човешкото съзнание.

Именно поради тази си универсална функция, принципът на кръговия аргумент се приема за нещо естествено и досега е убягвал от вниманието на учените. Духовната всеобхватност на този принцип ни разкрива фундаменталната „тавтология на битието“, формулирана като принцип на последното равенство. Това е *последната граница на човешкото познание* - завинаги! Всяко минало, сегашно и бъдещо познание се осъществява до тази граница и не може да я надхвърли. Осмислянето на този факт ще доведе до невероятно рационализиране и опростяване на човешкото мислене.

Познавателната нищета в днешната физика се дължи именно на неспособността на тази наука да схване горепосочената истина. Понастоящем никоя физична величина, като маса, заряд, ток, сила, ускорение и т.н., не се дефинира според принципа на кръговия аргумент, а според *принципа на порочния кръг*. Разликата между двата принципа се състои в това, че първият произхожда от първопонятието, т.е. от цялото, за да обясни частите, докато вторият произхожда от една част, за да обясни някоя друга. Това се проя-

вява в дефинициите на всички физични величини. Например масата се дефинира чрез ускорението (като негово противоположаване) и силата, токът се дефинира чрез заряда в движение и обратно, и т.н.

Примерите са безброй и си заслужава да хвърлим един поглед върху съответната литература по физика, за да се убедим в това. Причината за повсеместното използване на принципа на порочния кръг се дължи на пренебрегването на първопонятието във физиката. Файнман, основателят на квантовата електродинамика, пише в своите прочути лекции по физика, че физиците и до ден днешен не знаят, какво е енергия. Предвид факта, че всички физични закони описват енергетични взаимодействия, този пропуск е повече от странен. Този порочен подход води до пълен *агностицизъм* относно естеството на природата, т.е. относно съществуването на Универсалния закон.

Има много интелектуални и психологически причини, които са довели до всеобщото използване на принципа на порочния кръг. Те са се напластили през вековете и изискват обстойна дискусия. На това място бих желал да изтъкна само едно философско течение, което е изиграло решаваща пагубна роля за днешната познавателна нищета в науката и в частност във физиката.

Става дума за *англо-саксонския емпиризъм* на Лок, Бъркли и Хюм, който властва върху научния мироглед през двадесетия век. Казано по-просто, емпиризмът произхожда от предположението, че човешкото съзнание първоначално не съдържа абсолютно никакво познание за света, а го придобива стъпка по стъпка (на хомеопатични порции) от опита. Тъй като, подобно на вселената и нейните части, опитът е безкраен, ние постепенно ще усъвършенстваме нашата научна представа за света, но никога няма да достигнем до крайната истина.

Този скромнен подход спрямо духовните способности на човека отрича възможността, нашето съзнание да съдържа по *априорен* начин цялото познание за света, както това твърди немската идеалистична школа от Лайбниц до Кант. В том трети обстойно доказвам, на базата на най-новите данни и изследвания в бионауките, че съзнанието, което се

поражда в централната нервна система, е също така подчинено на Универсалния закон. Не може и да бъде другояче, имайки предвид, че съзнанието, както и всяка друга физична система, е също така система (или ниво) на пространство-времето. Особеното в тази система е, че тя отразява пространство-времето и неговите части, и чрез функциите на организма и обществото (като колективно съзнание), има *свободата на волята* да модулира пространство-времето съобразно своите нужди или обратно. Последното се забелязва на много места и в много сфери в България днес.

Подходът на новата аксиоматика на Универсалния закон е диаметрално противоположен на емпиричния подход, но проявява много сходни черти с този на *диалектическия материализъм*; разбира се, като философско-познавателно учение, а не като практикувана политическа доктрина. Върху последната историята вече си каза думата, независимо от това, че нейните последици все още тровят ежедневието в бившите социалистически страни.

В този факт се крие известна ирония. Самият аз, дисидент в началото на седемдестте години и изявен противник на практикувания диалектически материализъм, по обикновен път, чрез науката, потвърдих отчасти неговите правилни постановки, и то само пет години след като системата се срути по икономически причини.

В интерес на истината трябва да се каже, че самият диалектически материализъм допуска основни познавателни грешки, които му пречат да открие Закона. Положителното, което той остави в колективното съзнание на хората, е стремежът да се намери едно всеобхватно и всевадно, вътрешно-логично обяснение на всички физични, биологични и обществени явления, с които се сблъскваме.

Това постижение бе постигнато с откриването на Универсалния закон. Затова не би трябвало да ни учудва фактът, ако този закон първо се възприеме в Източна Европа, докато Америка и Западна Европа първоначално му окажат силна съпротива. Тъй като пълното приложение на Универсалния закон във всички сфери на обществения и икономическия живот ще доведе до непознат досега прогрес, вътрешната логика на Закона изисква, той да се възприеме пър-

во в бившите социалистически страни.

След икономическия им крах през последните десет години, те имат реалния шанс, за кратко време да настигнат и дори да надминат развитите западни страни, ако съумеят да го приложат правилно и с необходимата решителност. Втората част на тази книга е посветена на последствията от откриването на Универсалния закон върху общество, икономика, етика и човешко поведение.

Така Универсалният закон, първоначално формулиран във физиката, се оказва двигателна сила на човешкия прогрес. Теоретичната база на този прогрес е Общата теория на науките, която разработих в четири тома. Това е само първият строителен камък, с който се полагат основите на една нова сграда на човечеството - останалото е задача на колективния труд и сплотената воля на хората. А сега обратно към физиката.

ИЗМЕРЕНИЯ И ЕДИНИЦИ НА ПРОСТРАНСТВО-ВРЕМЕТО

Физиката се състои от *теоретична* и *експериментална* част. Теоретичната част съдържа дефиниции на физичните величини и образуване на съотношения между тях, обикновено представяни като природни закони. Емпиричната част включва измервания на тези величини под формата на опити (експерименти), чрез образуване на съотношения с произволно избрани единици.

Тъй като тези величини са *U*-подмножества на пространство-времето, в действителност могат да се измерват *само* енергетични съотношения. Този извънредно важен факт не е осъзнат във физиката, тъй като там е валидно погрешното становище, че физичните величини са реални свойства на физическия свят. В действителност, всички физични величини се въвеждат като мисловни обекти в рамките на математиката и се внасят по априорен начин от хората в научните експерименти, също основаващи се на математиката. Нека да отбележим, че всички експериментални резултати, валидността на които може да се прове-

ри, са от математическо естество. Това е основно познавателно заключение на новата аксиоматика.

В действителност, пространство-времето не съдържа никакви понятия. То е първичната същност. Приписването на религиозни, тривиални или научни понятия и термини на физическия свят е късно явление, свързано с еволюцията на човечеството, докато пространство-времето е безкрайно и вечно.

Този елементарен факт често се забравя от учените и теософите. Тъй като Универсалният закон отразява същността на пространство-времето, която е от математическо естество, то *всички експериментални резултати потвърждават наличието на този Закон*. С други думи, всеки опит е тавтология на Универсалния закон в съответната експериментална постановка. Поради тази причина *няма* експеримент, който да противоречи на Универсалния закон. Посланието е кратко и ясно.

В четирите тома на Общата теория на науките се доказва по обстоен начин, че всички фундаментални заключения, произтичащи аксиоматично от Универсалния закон, се потвърждават от научните факти, включително и от най-новите резултати в такива разнородни области, като физика, химия, медицина, биохимия, генетика, икономика и т.н. Универсалният закон е в центъра и на всички философски учения и религии, както това се показва в том четвърти. Тези резултати обуславят принципната невъзможност да се отрича съществуването му.

В този контекст си заслужава да се отбележи, че днешната физика е пропуснала да даде познавателно (епистемологично) обяснение на своята терминология, а това води до фундаментален научен агностицизъм. Това ще проличи от обсъждането на начина, по който се въвеждат физичните величини, както и техните измерения и мерни единици.

Всяка величина се представя във физиката посредством *число и мерни единици*. Заг всяка единица се крият едно или няколко *измерения*. Определението на всяка величина *не може* да се отдели от нейния метод на измерване. *Дефиниция и метод за измерване образуват една диалектическа цялост*. Ние предоставяме на читателя сам да се убеди в това, като

разгледа отделни примери в учебниците по физика. Така той ще добие вътрешно чувство за познавателната логика на Универсалния закон, скрита зад всяка дефиниция и съждение в тази наука.

Всяко определение на дадена мерна единица се основава на измерването на енергията на произволно избрана реална система на пространство-времето. Това е основно познание на новата аксиоматика.

Да вземем двете основни мерни единици, „метър“ за измерението „дължина“ и „секунда“ за измерението „конвенционално време“. Понастоящем единицата за време „секунда“ се въвежда на принципа на порочния кръг, въз основа на произволния избор на дадена реална фотонна система, известна като „атомен часовник“ (фотонно излъчване на цезиеви атоми при преминаването им от едно енергетично състояние в друго). Единицата „метър“ се въвежда чрез вълновата дължина на основния фотон h (константа на Планк), който играе централна роля в новата аксиоматика. Енергията/пространство-времето на основния фотон се определя посредством универсалното уравнение $E = E_A f = hf = h$, където времето се полага $f = 1$; в този случай, константата на Планк се разглежда като акционен потенциал. Това е елементарна математика от основното училище. По-долу ще покажем, че акционният потенциал може да се изрази със следната описателно-математическа формула:

$$E_A = SP(A)[2d\text{-пространство}] f = SP(A)\lambda^2 f = \lambda^2,$$

тъй като $f = 1$ по дефиниция. $SP(A)$ е нов символ за масата на основния фотон (виж по-долу). В този случай, вълновата дължина на основния фотон е $\lambda = 3 \cdot 10^8$ m. Тя е равна на дължината, която светлината преминава за една секунда, със скорост $c = \lambda f = 3 \cdot 10^8$ m/s. Изхождайки от тази реална дължина, мерната единица „метър“ се въвежда на принципа на порочния кръг. Тя се дефинира като $1/3 \cdot 10^8$ част от вълновата дължина на основния фотон.

Защо това определение е порочно? Защото то вече включва в себе си дефиницията на времето на основния фотон f , на което се присвоява числото „1“ по априорен начин. Този

подход се среща във всички дефиниции на физични величини, но не е осмислен от гледна точка на математическото познание, може би поради своята елементарност.

Забележете, че горната дефиниция на измерението „дължина“ и на нейната мерна единица „метър“ автоматично включва метода на измерване. Без да се измери скоростта на светлината, тази дефиниция е невъзможна. Очевидно, двете понятия не могат да се въведат без метода за измерването им.

Скоростта на светлината, обаче, е произведение от вълновата дължина на фотона и неговата честота. Първата е едномерна пространствена величина, а втората е величина на времето. Тъй като пространство-времето е цялост, а неговите две измерения, пространство и време, са канонично свързани, абстрактни математически величини, не съществува никаква възможност да се определи дължината на вълната, без да се вземе предвид нейната честота. Именно тази взаимозависимост на двете измерения на пространство-времето предопределя необходимостта от прилагане на принципа на кръговия аргумент, изхождайки от първопонятието.

Понастоящем във физиката се прилага само принципът на порочния кръг, както показахме за измерението „дължина“ и неговата мерна единица „метър“.

На това място сме длъжни да отбележим друг централен аспект на мерните единици във физиката, които са събрани в *интернационалната система SI*. Тези единици са *заместители* на величини на реални системи. Светлината, като синоним на видимата част на фотонното пространство, и основният фотон са реални системи. Метърът е замислен от човека, той не съществува реално във физическия свят. Метричният еталон, съхраняван в Севър, край Париж, има чисто символичен характер и вече не се използва поради своята неточност. Този еталон бе също заместител на пространството на реална система (земята) и преди години се определяше като част от меридиана, минаващ през Париж.

Наистина е непонятно, колко малко са се замисляли физиците върху познавателното естество на такива елемен-

тарни процеси, какъвто е въвеждането на мерни единици във физиката.

Същата ситуация се наблюдава и при дефиницията на конвенционалното време. Както споменахме, нейната мерна единица „секунда“ се определя посредством честотата на специално избрано фотонно излъчване от цезиеви атоми с енергия $E=hf_c$ и със скоростта на светлината.

Дефиницията на времето също предполага метод за измерване на скоростта на светлината, който включва единицата „метър“. Ние отново осъзнаваме, че дефиницията на времето е немислима без тази на пространството и по този начин се основава на принципа на порочния кръг.

В новата аксиоматика принципът на порочния кръг се избягва, като се тръгва от първопонятието и преди да се въведат каквито и да било конкретни величини, се определя по аксиоматичен начин характерът на пространство-времето - на първо място, реципрочността (каноничната връзка) между двете му измерения, пространство и време.

Това фундаментално познание се прилага впоследствие, за да се обяснят дефинициите и методите за измерване на всички известни физични константи от гледна точка на познанието. Този подход революционизира физиката, като я опростява до неузнаваемост.

От горните два примера стана ясно, че първоначалните еталонни системи за двете измерения, пространство като дължина, и време като конвенционално време или честота, са *еталонни системи* на фотонното ниво. Този прост факт с огромна познавателна стойност не е осъзнат от физиците досега, въпреки че в теорията на относителността на Айнщайн, скоростта на светлината се взема за отправна система (в трансформациите на Лоренц), въз основа на която се отчитат релативистките промени на пространството и времето.

Тъй като фотонното ниво, чрез основния фотон, е избрано за еталонна система още и в квантовата механика, например във вълновото уравнение на Шрьодингер, то се възприе и в новата аксиоматика. Това улеснява преобразуването на известните закони и други физични формули в универсалното уравнение.

Нека, обаче, да сме наясно: фотонното ниво може да бъде заменено с коя да е друга реална еталонна система (или ниво), без да се промени каквото и да било в новата аксиоматика. Тя си остава валидна, независимо от използваните методи за измерване, защото, на първо място тя е методика за правилното мислене и чак след това - приложна физика.

Това, което казахме за измеренията, пространство и време, важи в същата степен и за останалите измерения на SI системата. Общопризнато е, че тази система съдържа *шест* основни измерения, докато всички останали са техни *производни*. Освен горните две, за основни измерения се считат: *масата* с единица „килограм“, *зарядът* с единица „кулон“, *температурата* с единица „келвин“, *количеството материя* с единица „мол“; *електричният ток* с единица „ампер“ се въвежда кръгообразно чрез заряда и обратно, така че той не се включва в този списък.

Едно от големите постижения на новата аксиоматика е доказателството, че тези *четири* допълнителни измерения, считани досега за фундаментални, са също производни на пространството и времето, и практически могат да се елиминират.

Така например, може да се докаже, че температурата е конкретна величина на времето за термодинамичното ниво на материята, а зарядът е синоним на площта на напречното сечение на частиците на електричното ниво. Маса и мол са величини на енергията/пространство-времето, дадени като съотношения, и следователно, са бездимензионни стойности. Конкретните доказателства са обстойно описани в първите два тома и са извън обсега на това кратко въведение.

От тази интерпретация на физичните измерения и техните единици става ясно, че физиката е проста като „бобена чорба“, ако се подходи към нея правилно. Един правилен подход позволява неочаквани постижения, считани за невъзможни досега, като се отхвърлят някои основни догми в настоящата физика. Това може да се илюстрира със следния пример.

След като се знае, че зарядът е синоним на площ, а масата е енергетично отношение, следва, че **всички системи и**

нива имат маса и заряд, защото са части на пространство-времето, а то е енергия и има пространство, а това ще рече и площ. Понастоящем във физиката се отрича, че фотоните имат маса, под претекст, че те са в непрекъснато движение.

По-долу ще покажем, че *движението е единственото* проявление на пространство-времето като обмен на енергия, така че всички нива, а не само фотонното, се намират в непрекъснато движение. Въпреки че това е известно за термодинамичното ниво, където се разглежда кинетичната енергия на частиците (закон на Болцман), то не е попречило на физиците да отрекат наличието на маса и заряд на фотоните и да ги считат само за свойства на материята. Това основно заблуждение е премахнато в новата аксиоматика.

Прилагайки Универсалния закон, може да се докаже, че **фотоните имат и маса и заряд** чрез извеждането на две нови фундаментални константи: **маса** и **заряд** на **основния фотон**. Като се приложи универсалното уравнение, може да се докаже, че *всички* известни константи се извеждат от тези две константи. Това е всеобхватно потвърждение, че физическият свят е една неделима цялост.

Досега тези константи се получаваха от природата чрез експерименти, но не можеха да бъдат обяснени, а камо ли да бъдат интегрирани. Това се дължеше на факта, че отделните закони, на които те принадлежат, също не можеха да бъдат обединени. Така например, законите на механиката не могат да се интегрират с тези на електромагнетизма. Това доведе до невъзможност да бъде обединена гравитацията с останалите сили. Според общото мнение, това не позволява да се създаде обединена физична теория. Тази бариера сега е преодоляна с откриването на Универсалния закон по много елегантен начин.

ДВИЖЕНИЕТО Е ЕДИНСТВЕНОТО ПРОЯВЛЕНИЕ НА ПРОСТРАНСТВО-ВРЕМЕТО

Движението е универсалното и *единствено* проявление на пространство-времето, което ние можем да възприемем. Това е било известно още на древните гърци. *Хераклит*, първият интуитивен откривател на Универсалния закон, назовавал го *логос*, сравнява света с поток, чиято вода непрекъснато тече и се променя - *пантарей*.

Движението е в основата на експериментите на *Галилей*, доказващи гравитацията. То се дискутира от *Декарт* и картезианците и е в центъра на вниманието на *Нютон* и *Лайбниц*. Последните създават диференциалното и интегралното смятане, специално за да измерят движението на обектите.

Това фундаментално свойство на пространство-времето е отправната точка в диалектиката на Хегел. Разбира се като динамична социална сила на прогреса, тя се възприема от диалектическия материализъм на Енгелс и Маркс. Като понятие „енергия“, то се разглежда по-късно от философска гледна точка³. Идеята на Дарвин за еволюцията на видовете е по същество идея за движението. Модерните макроикономически теории, като кейнсианство и монетаризъм, произлизат от движението на капитала и неговото динамично регулиране.

В новата аксиоматика се доказва недвусмислено, че всяка физична величина може да се сведе до движението и неговата универсална величина - **скоростта**. Като присъщо свойство на пространство-времето, движението, според принципа на последното равенство, се явява тъждествено на първопонятието:

$$\text{движение} = \text{първопонятие}$$

Универсалната физична величина на движението е **скоростта**. Разглеждайки скоростта на светлината, стигнахме до за-

---

³ Виж разработките на А. Поликаров по този въпрос: „Материя и познание“ (1961) и „Относителност и кванти“ (1963), БАН.

ключението, че тя съдържа двете измерения на пространство-времето. Поради тази причина сме избрали тази величина за *универсалната физична величина* в новата аксиоматика. Това много опростява нещата. По принцип тази величина би могла да бъде заменена с произволна друга величина, без да се измени същността на аксиоматиката. Предимството на скоростта се състои в нейното просто представяне, което твърде много улеснява разбирането на физиката.

Чрез нея въвеждаме една нова, лесно разбираема **описателно-математическа символика**. Тя се съобразява и с гудактичните изисквания, които се отправят към всяка символика.

Традиционно скоростта се дефинира като отношение (частно) на двете измерения: пространство, дадено като едномерно пространство (дължина), и конвенционално време, според принципа на кръговия аргумент: $v=s/t$. За отправна система се взема *евклидовото пространство*, което се състои от три пространствени измерения. В него пространството може да се представи като: *дължина* (едномерно пространство) $s=[1d\text{-пространство}]$, *площ* (двумерно пространство) $A=[2d\text{-пространство}]$ и *обем* (тримерно пространство) $V=[3d\text{-пространство}]$, където „ d “ е символ за *дименсионност*.

Предимството на тази нова символика проличава от пръв поглед. Тя е валидна за *всяко* геометрично пространство, състоящо се от n -дименсии, каквито се срещат в топологията и се използват от стринговите теории, или построено от фрактални дименсии, каквито се срещат в теорията на хаоса (например дименсии на Хаусдорф).

Така новата символика, *състояща се от думи и числа*, се съобразява с произхода на математиката от реалния свят, като въвежда описателното понятие „пространство“, изпълняващо ролята на *доказателство за съществуване*. Тя го свързва с континуума „ n “, който е съвкупността на всички числа и е твърдествен на първопонятието. Не случайно прочутият немски учен Хилберт, основоположник на математическата аксиоматика, твърди, че континуумът, въведен за първи път от Кантор през втората половина на миналия век, е „*раят на математиците*“.

Новата символика включва и *четиримерсионното пространство на Минковски*, върху което Айнщайн изгражда специалната теория на относителността. Това ще бъде показано по-долу. Пространството на Минковски се състои от 3d-евклидовото пространство, към което се добавя като четвърто измерение конвенционалното време.

Видяхме, че скоростта се състои от пространство и конвенционално време. Пространството се разбира като обем или разпространение. Обемът е фундаментално свойство на физическия свят. Всички обекти, микро- и макроскопични, притежават обем; той е неотменимо свойство на пространство-времето.

Във формулата за скоростта, конвенционалното време се дава в знаменателя и може да се изрази с честотата $1/t=f$. За скоростта получаваме следната проста формула $v=sf$. Това равенство ни е известно от формулата за скоростта на светлината $c=\lambda f$; тя важи за всяка вълна. В този случай дължината s се замества с вълновата дължина $s=\lambda$.

Оказва се, че *класическата скорост* от механиката и *вълновата скорост* са тъждествени величини. Това фактически е известно от 1924 г. насам, когато *Дьо Бройл* за първи път постулира *вълновия характер* на материята, макар че неговата обосновка е по-различна. Трябва отново да се подчертае, че независимо от възприемането на вълновия характер на материята, на физиците съвсем не им е ясно, че *класическата скорост*, наблюдавана при гравитационните обекти, и *вълновата скорост*, наблюдавана в оптиката, акустиката и квантовата механика, се образуват по тъждествен начин в рамките на математиката. Това познание води до радикално ново виждане във физиката.

Анализирайки дефиницията на конвенционалното време и нейната мерна единица „секунда“, доказахме, че на практика тя се свежда до *сравнението* на една *периодичност* с друга. Такива съотношения са *бездименсионни числа*. Конвенционалното време е от математическа гледна точка - друга гледна точка не може и да има - *просто число*.

Този елементарен факт много трудно се възприема от традиционно мислещите физици, свикнали да пишат единиците зад числените резултати, защото са твърдо убедени (така са

зи учили!), че физичните величини съществуват реално.

След като конвенционалното време е бездименсионно число, неговата реципрочна стойност - честотата - също е бездименсионно число. Тъй като всяка величина се въвежда кръгообразно поради затворения характер на пространство-времето, като се сравнява с някоя друга еталонна стойност, всички величини са реални съотношения, осъществени посредством мерни единици - заместители, следователно, те са бездименсионни числа. Поставянето на единици зад числовите резултати във физиката е чиста условност, която повече обръква познанието за физическия свят, отколкото да го изяснява.

Честотата е конкретна величина на времето, така както то се въвежда по априорен начин от първопонятието. Видяхме, че съществуват и други конкретни величини на времето. Дадохме на времето същия символ, както този на честотата, от чисто дидактични съображения. Това не означава, че двете понятия са тъждествени. В новата аксиоматика честотата е U -подмножество на времето. Причината, да изберем същия символ, е по-дълбока. Тя се състои в осмислянето на реалната същност на движението.

Тъй като пространство-времето е затворено в себе си, всички движения са също *затворени*, защото те са негови U -подмножества и проявяват свойствата му. Когато такива движения се описват идеално в геометрията, те се представят чрез *затворени траектории* и се определят като *ротации*. Ротациите могат да се представят като *кръгово движение*, което е най-често срещаната идеализация на затворено движение, или чрез *елипси*, какъвто е случаят при движението на планетите в *законите на Кеплер*.

В действителност, всяко геометрично представяне на затворени траектории е *абстрактна идеализация*, която наподобява реалните условия. Това за първи път бе осъзнато от математика *Поанкаре* в неговата прочута теорема за траекториите на три гравитационни тела.

Познанието, че всички движения във вселената са ротации, е от централно значение за новата аксиоматика. То се потвърждава от всички факти. Всички небесни тела се въртят около оста си, планетите се въртят около слънцето, слънче-

вата система се върти около центъра на Млечния път, нашата вселена се върти около купа от галактики и т.н.

Ротации се наблюдават и в микрокосмоса - счита се например, че електроните се въртят около ядрото (модел на Бор) и т.н. Всяка ротация е източник на вълни. Всяко вълново движение, като това на частиците в средата, в която се разпространява вълната, се разглежда също като ротация. На тази база се извежда *класическото вълново уравнение*. Същото уравнение е в основата на прочутите *четири уравнения на Максвел* за електромагнетизма. Тъй като електромагнитните вълни са синоним на фотони, следва, че фотоните са ротации. От класическото вълново уравнение произлиза и *вълновото уравнение на Шрьодингер* за частиците в квантовата механика.

Оказва се, че в действителност *не* е възможно да се направи разграничаване между вълни и ротации. Те се проявяват като два дуалектически аспекта на затвореното движение. Обяснението е много просто. Тъй като всички системи на пространство-времето са *U*-подмножества и се съдържат като елемент, техните ротации са **насложени ротации**.

Например земята се върти около оста си и едновременно с това се върти около слънцето и т.н. Ако опишем траекторията на една точка от земята, вземайки предвид насложената (сумарна) ротация от двете ротации, то ще получим една извънредно сложна крива с формата на вълна.

Оттук може да се направи следното заключение: разграничаването на ротации от вълни е абстрактно и се осъществява в рамките на математиката. Когато центърът на ротация се приеме за фиксирана (неподвижна) точка, е налице ротация. В този случай ротацията се разглежда като самостоятелно движение и всички други насложени ротации мисловно се елиминират. Така например, ако разгледаме само въртенето на земята около оста ѝ, то точките на повърхността ѝ ще извършват ротация. Като се има предвид, че центърът на земята не е статичен, а се върти около слънцето, се получава вълново движение за всяка точка от земната повърхност. Всички ротации в пространство-времето са насложени, следователно, *всяко* движение е

вълново. Оттук и правилният извод на Дьо Бройл за вълновия характер на материята.

Тези предварителни забележки относно естеството на движението са извънредно важни, защото то е единствената проява на пространство-времето. Неговата универсална величина, скоростта, е залегнала както в класическото вълново уравнение, така и в уравненията на Максвел и вълновото уравнение на Шрьодингер. Знаейки това, е много лесно тези уравнения да бъдат изведени от Универсалния закон, представен по-долу като **функция на скоростта**. За целта първо ще докажем, че *всяко вълново движение се подчинява на Универсалния закон*.

Фактът, че всички движения са насложени ротации и следователно вълни, обяснява нашето предпочитание към величината „честота“ за измерване на времето. Общозвестно е, че всяка вълна се характеризира с нейната периодичност. От друга страна, всяка вълна е носител на определено количество енергия, което зависи само от нейната *амплитуда* в дадена среда. За даден вълнов източник и среда, амплитудите на вълните са *константни*, а оттам и енергията, която те носят. Оттук следва, че *повтарящи се вълни* могат да се разглеждат като *акционни потенциали*, които осъществяват енергетичния обмен.

Ако се вземе дадена точка от средата, през която преминават тези вълни, е достатъчно да се умножи броят на вълните f , преминали с константно количество енергия E_A (пренесена от всяка отделна вълна), за да се получи енергетичният обмен E в тази точка: $E = E_A f$. Както се вижда, този обмен се оценява чрез универсалното уравнение.

С това доказахме по един много прост начин, че всяка насложена ротация или вълново движение следва Универсалния закон. Необходимо е да се отбележи, че формулата на Планк за енергията на фотоните $E = hf$ е твърдествена на универсалното уравнение. От това следва, че фотоните са насложени вълни и съдържат нива, може би с по-голяма скорост от тази на светлината, до които засега⁴ нямаме достъп .

---

⁴ Това обяснява симултантната корелация на спиновете на два фотона, намиращи се на голямо разстояние един от друг. Става дума за

След като уточнихме, че всяка насложена ротация или вълново движение следва Универсалния закон, ще представим Закона като *функция на скоростта*. За целта ще тръгнем от класическата скорост в механиката:

$$v = [1d\text{-пространство}] f = [1d\text{-пространство}][\text{време}] = \\ = [1d\text{-пространство-време}] = E = \text{първопонятие}$$

Новата **дефиниция на скоростта** гласи:

Произведението от *едномерното пространство* и *времето* се определя като „**еднодименсионно пространство-време**“.

Тази величина е *U*-подмножество на първопонятието и се образува в рамките на математиката. Както всички останали физични величини, тя няма реално съществуване, но отразява адекватно физическия свят, защото той също има математически характер. Това разбира се не означава, че пространство-времето е еднодименсионно. То в действителност *няма* дименсии. Дименсиите са абстрактни обекти на мисълта, които ние присвояваме на частите на пространство-времето, за да можем да ги оценим *количествено*.

В това се състои смисълът на всеки експериментален опит - той е обикновено измерване на пространството и времето на системите или нивата. Тъй като, според принципа на последното равенство, можем да присвоим на първопонятието също и числото „1“, на практика можем да въведем безкрайно много пространствени измерения на първопонятието, без да променим неговото естество или конкретни експериментални резултати:

известния EPRB-експеримент в квантовата механика. Наскоро той беше потвърден от една австрийска група и нашумя в пресата по сензационни заглавия, че има по-голяма скорост от тази на светлината. Даваме този пример, за да покажем, че физичната теория на Универсалния закон е в състояние да предвиди всякакви експериментални резултати в бъдещето, защото те отразяват естеството на първопонятието. То е такова, каквото се описва в новата аксиоматика, и ще си остане вечно и непроменено.

$$E = E_A f = v = [1d\text{-пространство-време}] = \\ = [3d\text{-пространство-време}] \text{ (пространство на Минковски)} = \\ v^n = [nd\text{-пространство-време}] = \text{constant} = 1$$

РЕЦИПРОЧНОСТ МЕЖДУ ПРОСТРАНСТВО И ВРЕМЕ

Последното равенство разкрива основното свойство на пространство-времето, а именно, **реципрочността между неговите две измерения, пространство и време**. Независимо от факта, че това свойство е залегнало в теорията на относителността, то не е осъзнато пълноценно нито от Айнщайн, нито от кой да е друг физик преди или след него. Това е най-фаталният пропуск на съвременната физика. **Дефиницията за реципрочност** гласи:

Двете измерения на първопонятието, *пространство* и *време*, са диалектически свързани (канонично свързани), *реципрочни величини*. Те не могат да се разделят, защото са *U*-множества и образуват единството на пространство-времето.

Какво следва от това определение? Много е просто! Когато пространството расте, времето намалява и обратно. Според универсалното уравнение $E = E_A f$, енергията е пропорционална на времето $E \sim f$, тъй като акционният потенциал E_A е специфична константа за всеки конкретен обмен на енергия. От това следва заключението, че енергията е също обратно пропорционална на пространството. Това отношение вече беше илюстрирано с конкретни примери. Нека да запишем тази реципрочност по математически начин, както следва:

$$E = E_A f \sim f = 1/[\text{пространство}]$$

Познанието за реципрочността между пространство и време ни разкрива широко вратите за правилното приложение на Универсалния закон във всички области на науката и обществения живот. За да улесним овладяването на това фун-

гаментално свойство на пространство-времето, ще въведем няколко приложни аксиоми, които намират широко приложение не само в традиционното формулиране на физични закони, но така също и в икономическата теория и ежедневието, и не на последно място в динамиката на човешките взаимоотношения.

ПРИЛОЖЕНИЯ НА РЕЦИПРОЧНОСТТА МЕЖДУ ПРОСТРАНСТВО И ВРЕМЕ

Преди да продължим с приложението на централното познание за реципрочността между пространство и време, което е основно свойство на природата, нека обобщим казаното досега.

Разбрахме, че пространство-времето е единствената реалност. Мислите са метафизично ниво на съзнанието, чийто носител - централната нервна система, е действителна система на пространство-времето, отразяваща последното. Първопонятието е адекватно метафизично отражение на пространство-времето като цялост.

Неговите свойства се извеждат по аксиоматичен, т.е. логичен път, и се потвърждават от всички природни явления. Те са: затворен характер, безкрайност, непрекъснатост, нехомогенност (дискретност), константен характер и непрекъснат обмен между частите, които са отворени.

Частите са U -подмножества на пространство-времето. Те го съдържат като елемент и проявяват неговите свойства. Движението е осезаемата проява на този енергетичен обмен. От принципа на последното равенство (първична аксиома), гласящ, че пространство-времето и енергията са едно и също нещо, следва, че всички свойства на първопонятието са тъждествени на него и могат да го заместят, без това да промени каквото и да било в аксиоматиката, изградена върху него.

Универсалният закон отразява свойствата на първопонятието - **той е първопонятието**. Той може да се изрази чрез думи, които съдържат гореспоменатите понятия или чрез математически символи. Когато се използват послед-

ните, се получава *универсалното уравнение*, от което произлизат безкрайно много математически извеждания. То отразява принципа на последното равенство.

Всички математически уравнения са конкретни приложения на този принцип за частите. За универсален математически символ на първопонятието е избрано числото „1“. Всички математически равенства се образуват спрямо него, независимо от тяхната сложност. От това следва, че математиката отразява правилно първопонятието. Тя произлиза от Универсалния закон и проявява всички свойства на пространство-времето. Тези свойства се съдържат в числовия континуум, който е тъждествен на първопонятието. Това обяснява защо всички природни закони са математически равенства.

Науките са категорични системи, произхождащи от първопонятието. То е съвкупното U -множество на всички реални подмножества, съдържащи себе си като елемент. Затова само категорични системи, състоящи се от понятия, които са U -подмножества, могат правилно да отразяват природата.

Пространство-времето се състои само от две измерения, пространство и време. Те се намират в диалектическа реципрочност, т.е. могат да приемат различни стойности. Експерименталната наука, например физиката, може само да измерва стойностите на тези измерения. Това е нейната *единствена* задача. Оценяването на конкретните стойности на тези две измерения посредством експерименти потвърждава дискретния и константен характер на частите на пространство-времето, определени като нива и системи.

Според новата дефиниция всяко ниво се състои от системи с еднаква енергия. Тази дефиниция има абстрактен математически характер и се потвърждава от опита. Наличието на природни константи доказва константния енергичен характер на системите и нивата, отразяващи това свойство на първопонятието. Природните константи са пространствени, временни или пространствено-временни съотношения, образувани според принципа на кръговия аргумент.

Методът за измерване на тези съотношения е математиката и в частност геометрията. В рамките на математиката тези измерения могат да се комбинират (пермутират) и да се получат нови физични величини. Съотношенията между тези величини са математически равенства, наречени физични закони. Те могат да се изведат от универсалното уравнение и да се обяснят чрез свойствата на първопонятието.

Осмислят ли се гореизложените съждения, Универсалният закон ще бъде вече разбран и ще може да се приложи в практиката за разрешаване на конкретни проблеми. За да облекчим неговото приложение, ще въведем *три нови аксиоми*, които отразяват свойствата на пространство-времето и най-вече реципрочността между пространство и време. Това свойство обяснява *динамичния* и *еволюционен* характер на енергията. Чрез избрани примери ще покажем, че тези аксиоми са били прилагани интуитивно от физиците при формулирането на природните закони. Тези аксиоми отразяват мисловния прототип на Универсалния закон като оперативен принцип на съзнанието. Те са мисловни вариации на реципрочността между пространство и време.

АКСИОМА ЗА ЗАПАЗВАНЕ НА АКЦИОННИТЕ ПОТЕНЦИАЛИ

Първата приложна аксиома се нарича **„аксиома за запазване на акционните потенциали“**. Тази аксиома е ново, по-точно определение на закона за запазване на енергията, формулиран за първи път от немския лекар *Майер*. Тя се съобразява с Универсалния закон и с естеството на първопонятието, което отразява. Аксиомата гласи:

Даден акционен потенциал на система или ниво се превръща *изцяло* в акционния потенциал на коя да е система или кое да е ниво и обратно.

Тази проста аксиома е с извънредно общ характер. Тя включва в себе си всички известни *закони за запазване* във физика-

та, като законите за запазване на масата, импулса, заряда, броя на барионите и т.н. Понастоящем тези закони се считат за самостоятелни, тъй като конвенционалната физика застъпва погрешното становище, че величините, за които те се отнасят, са реално съществуващи, присъщи свойства на природата.

Новата аксиоматика на Универсалния закон ясно и недвусмислено разкрива, че тези величини се въвеждат чрез математиката и поради това са *обекти на мисълта*. Те се явяват *U*-подмножества на първопонятието, чието *универсално* и *единствено* явление е *акционният потенциал*. Оттук следва и принципната възможност, тези традиционни закони да бъдат обединени в една обща аксиома. Това води до значително опростяване на физиката като наука.

АКСИОМА ЗА ОПРОСТЯВАНЕ

Втората аксиома, както вече предупредихме, е вариация на първата. Тя гласи:

Всеки енергетичен обмен в пространство-времето може да се разглежда като взаимодействие само между *две* системи (съвкупности), които могат да съдържат безкрайно много други системи и нива, защото са *U*-множества и съдържат себе си като елемент.

Всяко взаимодействие поражда нова система, чиято енергия/пространство-време може да се изрази математически като произведение от енергиите на двете взаимодействащи си системи:

$$E = E_1 \times E_2 = E_1 E_2$$

За непредубедения читател, вероятно, тази аксиома се разбира от само себе си. В действителност зад нея се крият фундаментални познания, които са останали непонятни за физиците досега. Това ще илюстрираме с един много прост

пример от механиката, изискващ минимални познания по математика.

Нека да вземем физичната величина *импулс* $p=mv$, която много често се използва във физиката и участва в редица закони. Прилагайки *аксиомата за опростяване*, ще илюстрираме, как Айнщайн е достигнал до прословутата си формула $E=mc^2$, доказваща равенството между енергия и маса, и ще я обясним за първи път от гледна точка на познанието.

Във физиката това равенство се е превърнало в предмет на идолопоклонничество и могат да се срещнат най-фантастични обяснения, как Айнщайн, благодарение на своята гениална интуиция, е открил формулата чрез чисто съзерцание. Въпреки че (или може би точно поради това) никой физик, включително и нейният откривател, и до ден днешен не я е разбрал истински. В противен случай той би открил Универсалния закон. Ще си позволим кощунството да демитологизираме това предание за „най-великия физик“ на планетата, не толкова за да го съборим от пиедестала, който той несъмнено заслужава, а за да отнемем страха и благоговението на необременения читател пред физиката и да му покажем, че тя, или по-точно Универсалният закон, е наистина една елементарна същност, достъпна за всеки разумно мислещ човек.

За целта нека вземем произволен обект с маса m . Символът „ m “, който използваме за масата на обекта, е произволно избран и от математическа гледна точка може да се замести с произволен друг символ, без да се промени каквото и да било в нашите по-нататъшни разсъждения. Същото важи и за избора на величината „*маса*“, която, както и всички останали физични величини, е абстрактно математическо U -подмножество на първопонятието според новата аксиоматика. Тази забележка е от основно познавателно значение.

Нека да допуснем, че обектът е в *покой*. В този случай символът „ m “ отговаря на масата в покой съобразно конвенционалната физика, чиято аргументация възприемаме за момента. В действителност всички обекти се намират в движение, тъй като пространство-времето е непрекъснат обмен на енергия. Като система на енергията/пространст-

во-времето, всеки обект се състои от енергия и можем да му присвоим символа за енергия E_1 , т.е. $E_1 = m$. В този случай просто прилагаме принципа на последното равенство за една негова част.

Когато този обект влезе във взаимодействие с някоя друга система, например със земната гравитация, той започва да се движи. Свободното падане на обекта, което се изучава в първата година по физика, е такова конкретно движение. Според аксиомата за опростяване можем да разгледаме това движение като друга самостоятелна система на пространство-времето. Това наричаме степен на свобода на математическото мислене.

В действителност движението на обекта не може да се разграничи от самия него, т.е. от неговата маса. Това прозрение за единството на пространство-времето е изходната точка на специалната теория на относителността, с която Айнщайн се опитва да премахне недостатъците на класическата механика. Наличието на двете дисциплини, които все още се преподават във физиката като самостоятелни, сочи, че неговият опит за обединяването им не е сполучил. Причината за този неуспех на Айнщайн ще стане ясна от този прост пример.

Покажахме, че *скоростта* е универсалната величина на движението, широко прилагана във физиката. Това разбира се не означава, че не можем да вземем произволна друга величина за движение - например *ускорението*, което се съдържа в трите основни аксиоми на Нютон за механиката и в закона му за гравитацията. Тъй като всички физични величини са абстрактни математически обекти на мисълта, можем да използваме произволна величина, за да оценим дадено енергетично взаимодействие, например гравитационното привличане. Предимството на скоростта се състои в това, че тя съдържа двете измерения на физическия свят: пространството като дължина (едномерно пространство) и времето f като реципрочно конвенционално време $1/t$. Това улеснява значително математическото представяне на физическия свят.

Прилагайки отново принципа на последното равенство за частите, можем да положим скоростта на обекта при сво-

бодното му падане равна на енергията E_2 на втората система, участваща във взаимодействието: $v=E_2$. В този случай става дума за гравитацията на земята, за която до момента все още не знаем нищо конкретно, но просто я регистрираме като свободно падане на обекта с дадена скорост. Все едно да си представяме, че сме първите експериментатори, например сътрудници на Галилей, провел първите гравитационни опити в науката, и че изследваме явлението земна гравитация чрез взаимодействието ѝ с обектите. Единственото ново допускане е, че имаме априорно познание за Универсалния закон, който сме извели по чисто дедуктивен, аксиоматичен път от съзнанието, или както доказвам в том втори с примера за Галилей, сме го усвоили от *геометрията на Евклид*, основаваща се на Универсалния закон.

Важно е да се отбележи още веднъж, че символите, които присвояваме на реалните обекти, нямат познавателно значение и могат *произволно* да бъдат променяни, без да се промени каквото и да било в крайния резултат. Повтарям този прост факт неколкостепенно, защото той, очевидно, създава големи затруднения на физиците.

Като приложим аксиомата за опростяване спрямо енергията на обекта в покой E_1 , оценена като маса $m=E_1$ и енергията на земната гравитация E_2 , оценена като движение на обекта с дадена скорост $v=E_2$, които си взаимодействат и предизвикват свободното падане, можем много лесно да представим енергията на резултантната от това взаимодействие система, като **импулс**:

$$E = E_1 \times E_2 = E_1 E_2 = mv = \\ = \text{SP}(A)[1d\text{-пространство-време}] = \text{импулс} = p$$

Както се вижда, получаваме класическата дефиниция на импулса, прилагайки *аксиомата за опростяване*, която по същество е *математическа теорема* и на пръв поглед няма нищо общо с експерименталната физика.

Този пример илюстрира, как всички физични величини се въвеждат във физиката чрез математиката, която като твърдостено отражение на пространство-времето притежава склонност към безкрайно усложняване и може да съз-

дава безкраен брой величини, описващи физическия свят. С това разбира се не се осмисля неговото естество, защото от теоремата на Гьодел става ясно, че математиката не е в състояние да предостави доказателство за своето съществуване и валидност със собствени средства. Това може да се осъществи само извън нея - в реалния свят. Това *епистемологично* (философско-познавателно) постижение бе осъществено с откриването на Универсалния закон.

Горното уравнение на импулса носи един нов символ „ $SP(A)$ “, който вече срещнахме като заместител на традиционния символ за маса „ m “, но без да го обясним от гледна точка на познанието. Сега ще запълним този пропуск.

Доказахме, че множеството на всички числа, известно като *континуум*, е тъждествено на първопонятието. Това следва от факта, че всички физични величини са пространствени, временни или пространствено-временни съотношения. Те се определят по принципа на кръговия аргумент, състоящ се от образуване на равенства и сравнения (измерения с мерни единици от системата SI). Техният метод на определение и измерване е математиката. Поради това всички физични величини, явяващи се резултати от експерименти, са *бездименсионни числа*, т.е. принадлежат на континуума. Тъй като в реалния свят могат да бъдат образувани безкраен брой пространствено-временни съотношения, съществуват безкрайно много числа, чието множество е континуумът.

Както читателят може би вече сам е забелязал, тази обосновка има тавтологичен характер. Всички съждения относно първопонятието имат такъв характер. В това може всеки сам да се убеди, като си избере други примери. Именно тази тавтология, определена от нас като принцип на последното равенство, е универсалното доказателство, че естеството на пространство-времето или *вселената*, както то се нарича в астрономията и космологията, е *затворено в себе си*.

Тази първична идея на съзнанието не подлежи на вторични обяснения, а се потвърждава от всички факти и явления. Тавтологията с първопонятието е крайната граница на нашето познание. То може да се осъществява само вътре в нея, т.е. в пространство-времето, което също така е безкрайно. Зато-

ва не е необходимо да се опасяваме от клаустрофобия.

Континуумът „ n “ е абстрактно понятие и поради това е тъждествен на всяко негово подмножество (U -множество), например на множеството на вероятностите, така както е формулирано за първи път от *Колмогоров* през 30-те години в неговата аксиоматика на *теорията на вероятностите*. Последната е дял от математиката с приложен характер и се назовава също *статистика*. Това множество се записва по следния начин: $0 \leq P(A) \leq 1$, където „ P “ е първата буква на английската дума вероятност „*probability*“, а „ A “ е символ за *статистическо събитие*. Чете се: „Вероятността P да се появи събитието A , принадлежи на множеството на вероятностите $P(A)$ “.

Множеството на вероятностите е съвкупността на всички числа от нула до едно. Кантор доказва много преди Колмогоров, че това множество има „степенна на континуума“, т.е. че е тъждествено на него. Впоследствие тази тъждественост се потвърждава по най-различни формални начини. Важно е да се отбележи, че тъждествеността между континуума и множеството на вероятностите не може да се осъществи със средствата на математиката по финитен (краен) начин, защото това би означавало да се даде доказателство за нейното съществуване. Според теоремата на Гьодел това не е възможно. Тъждествеността на двете понятия произтича от принципа на последното равенство.

Много е важно на това място да се отбележи, че и досега не е дадено никакво обяснение, какво да се разбира под „*вероятност*“ и „*статистически резултат*“ от гледна точка на познанието. Това е парадоксално, като се има предвид, че например всички клинични изпитания, водещи до внедряването на нови лекарства на пазара, се основават на статистически резултати.

Присъствал съм на много дълги и бурни дискусии относно това, как да се интерпретират статистическите резултати от медицинска гледна точка, т.е. от познавателна гледна точка. Всеки път съм се впечатлявал от безплодността на тези дискусии. Нека отбележим още веднъж, че статистическите резултати са бездименсионни числа и по-

ради това не е възможно да бъде установена пряка връзка между тях и реалните явления, които те оценяват.

В рамките на новата аксиоматика, за първи път в историята на тази приложна математическа дисциплина, се дава ясно и категорично обяснение, какво трябва да се разбира под „вероятност“ и „числени статистически резултати“. Както и при другите, споменати вече открития в науката, резултатът е изненадващо прост и читателят сигурно се досеща сам от казаното досега: тъй като пространство-времето се състои само от две измерения, всички статистически резултати могат *само* да оценяват пространствени или временни съотношения на реалните системи като бездимензионни стойности. Това не засяга факта, че броят на статистическите параметри (например физични величини) може да е безкраен, благодарение на неограничената степен на математическа свобода на човешкото съзнание, създаващо ги по абстрактен начин.

В том втори давам един прост пример с часовника, за да докажа, че тази система на пространство-времето, представляваща тривиален уред за измерване на времето, може да се сведе до пространствени и временни съотношения, представени като статистически резултати. Временните съотношения са между единиците за време: секунда, минута и час, а пространствените съотношения - между дължините на обиколките или дъгите, които стрелките на часовника изминават за секунда, минута и час, при условие, че дължините на тези стрелки са равни (образуване на равенство и сравнение по принципа на кръговия аргумент).

Доказва се, че пространствените и временните съотношения се отнасят реципрочно едни към други, така че е достатъчно да се оценят стойностите само на едното измерение, за да станат известни стойностите и на другото измерение. Това следва и от универсалното уравнение, което е *просто тройно правило*. Фактическото доказателство предоставяме на читателя за упражнение.

На всеки, занимавал се дълго със статистика, би му станало веднага ясно грандиозното опростяване, което това заключение носи със себе си във всички области на науката, прилагащи този дял на математиката. А те не са малко. Така напри-

мер, квантовата механика е по същество приложна статистика за микрокосмоса. Същото важи за централни области на *иконометрията* (приложна икономика) и споменатата вече клинична статистика, представляваща важен инструмент на експерименталната фармакология, и т.н.

От това стигаме до заключение, че множеството на вероятностите $P(A)$ е тъждествено на пространство-времето „ n “ и може да се използва като символ вместо него. В науката пространство-времето и неговите системи и нива се разглеждат като „*статични структури*“. Така например, бионауките, медицината и физиката се занимават изключително с описанието на статични структури, напълно пренебрегвайки динамичния характер на пространство-времето като „енергия в непрекъснат обмен“.

Това пренебрегване се дължи на две причини. Първо, не е възможно да се измери пространството, ако не се спре времето, тъй като те са канонично свързани реципрочни величини. Второ, от гледна точка, описанията в науката са от *статичен* характер - те са категориални системи, състоящи се от статични понятия.

Първата причина е залегнала в създаването на *диференциалното* и *интегрално* смятане от Нютон и Лайбниц, за да може точно да се измери скоростта като универсална величина на движението. И двамата учени са съзнавали, че за да се изчисли точно дължината (едномерно пространство), която преодолява даден обект в движение, е необходимо неговото конвенционално време да се намали до безкрайно малка стойност. Това означава, че времето f , което е реципрочно на t , ще стане безкрайно голямо.

Тъй като наблюдаваните обекти имат крайни измерения, на практика диференциалното смятане се свежда до намиране на *границата* (*limes*) на стойността на времето на дадена система или движение, която е специфична константа за тази система. Предполагам, че повечето читатели са се сблъсквали с понятието *граница* в математиката, което е интуитивно усещане за константния характер на пространство-времето и за реципрочността на неговите измерения.

Втората причина за преобладаващия статичен мироглед

В науката се дължи на факта, че статичните елементи много по-лесно се групират в множества, които от своя страна могат да се преподават под формата на категориални системи, докато *елементите в движение* не се подчиняват на това условие. В такъв случай трябва да се дефинира една универсална методика, описваща, как те напускат едно множество и се пренасят в друго, както това се наблюдава в реалния свят⁵. Там също не е възможно да се определи, коя енергия на коя система точно принадлежи, тъй като системите са отворени и непрекъснато си обменят енергия. Оттук произтича необходимостта от образуване на *статични баланси* на енергията. Всички закони за запазване на енергията са такива баланси. Динамичната същност на пространство-времето се оказва *недостъпна* както за математиката, така и за дидактиката.

Според универсалното уравнение $E = E_A f$, обменът на енергията E е пропорционален на времето f , защото акционният потенциал е природна константа за всеки специфичен обмен. Поради това може да се счита, че универсалното уравнение отразява динамиката, движението на пространство-времето.

Именно поради тази причина, времето се спира по абстрактен начин в съзнанието, като му се присвоява числото „1“ или се оставя да клони към дадена граница. В този смисъл може да се каже, че от двете измерения на физическия свят, *времето е величината, която ни дава информация за движението (динамиката)* на пространство-времето, докато пространството, чийто метод за измерване е геометрията, е неговата *статична* съставка.

Повечето измерения и изображения във физиката са ре-

---

⁵ Невъзможността да се създаде универсална процедура за причисляване на даден елемент към едно или друго множество е основна слабост на *теорията на множествата*, върху която се изгражда модерната математика. В момента съществуват само частични решения, като „теоремата за разпределение“ (Wohlordnungssatz) на немския математик Цермело или системата на фон Нойман, унгарски математик, емигрирал в САЩ, основоположник на бинарните компютри, наречени в негова чест „компютри на фон Нойман“, с които ние все още боравим.

зултат от втория, геометричен и поради това статичен подход. Да припомним, че класическата механика се основава на евклидовото пространство. Друг пример от по-ново време е вълновото уравнение на Шрьодингер в квантовата механика. То се представя в две форми: *зависимо* и *независимо* от времето уравнение. Първата форма не дава точни решения и затова се преобразува във втората, независима от времето форма, където решенията са геометрични. Те се оказват интегрални на площта на частиците и се считат за еднозначни решения.

Очевидно, подходът към пространство-времето и неговото представяне в математиката е *дуалистичен*. Този подход е залегнал в идеята за дуалистичния характер на материята като *вълна* и *частица* (квант). Счита се, че *корпускулярно-вълновият дуализъм* е фундаментално свойство на природата. В това отношение физиката прави огромна познавателна грешка. Този дуализъм се въвежда във физиката посредством математическия метод за оценяване на величините и се приписва погрешно на реалния външен свят.

Често срещан подход в това отношение е следният: системите се разглеждат по абстрактен начин като статични същности, например като „частици в покой“. Тъй като учените не могат съвсем да пренебрегнат динамичния характер на пространство-времето, те ги разглеждат отново като „**пространство в движение**“. На тази идея дължим редица понятия и закони. Например, тя е залегнала в дефиницията за *електричния ток*, който се разглежда като „заряд, т.е. площ на електричните частици в движение“.

Изхождайки от тези съображения за естеството на пространство-времето и неговото дуалистично представяне със средствата на математиката, по-долу ще въведем едно ново понятие, което наричаме „**структурна комплексност**“. То включва всички статични изображения на частите на пространство-времето във физиката, които по същество са геометрични изображения на пространството чрез спиране на времето, явяващо се негова динамична съставка, със средствата на математиката.

На този подход дължим измислянето и въвеждането на геометрични пространства, каквото е евклидовото. Те се

използват като *отправни (еталонни) системи* за измерване на пространствените съотношения на физическите обекти според принципа на кръговия аргумент. Последните се осмислят като структурна комплексност. За пример ще посочим, че както машинното, така и строителното инженерство се занимават изключително с изчислението на *площни интеграли* при конструкциите на машини или строеж на сгради. Макар и неосъзнато във физиката, модерните числови модели и теории в тези дисциплини се свеждат до същата задача, замествайки действителността. Оттук и тяхната принципна неспособност да опознаят реалния физически свят.

Оказва се, че в статистиката по същия начин най-често се оценяват статичните пространствени съотношения на системите. За да подчертаем този факт, прибавяме към символа за множеството на вероятностите $P(A)$ буквата „S“ за „структурна комплексност“, на английски „*structural complexity*“ - $SP(A)$. Този символ е тъждествен също така и на континуума, а оттам и на първопонятието.

От чисто дидактични съображения сме запазили този символ за двете най-често срещани физични величини, *маса* и *заряд*. Причината е, че и двете са *бездименсионни числа*, които могат да бъдат представени така, че да принадлежат на множеството на вероятностите.

Масата се дефинира в рамките на математиката (а не във физиката) според принципа на кръговия аргумент като *отношение на енергията* на две системи $m = E_1/E_2$, от които едната се определя за еталонна система, например 1kg: $m = E_1/1kg = SP(A)$. По същия начин зарядът се определя като отношение на площите, т.е. на двумерното пространство на две системи, от които едната се определя за мерна единица, например „*един квадратен метър*“ и се назовава „*кулон*“:

$$Q = [2d\text{-пространство}]/1m^2 = SP(A) = \text{заряд } [m^2 = \text{кулон}].$$

В електричеството за еталонна система се приема *елементарният заряд*, т.е. *плотта на електрона* $e = 1,6 \cdot 10^{-19} m^2$, тъй като на това микроскопично ниво един квадратен метър

или кулон се оказва твърде голяма единица. Всички електрични заряди се представят като цели числа (частни) на площта, определена за единица.

Както виждаме, става дума за една математическа формалност. Това прозрение обяснява, защо *кварките* имат заряди, които са дробни числа на e - $1/3$ или $2/3$. Знакът „плюс“ или „минус“, който се поставя пред зарядите, е също така чиста математическа условност. Обяснявайки го за първи път от познавателна гледна точка, ние го елиминираме от физиката веднъж завинаги. Така новата теория на Закона дава за първи път логично обяснение за зарядите на кварките. Тъй като досега във физиката се твърдеше, че зарядът на електрона е елементарният заряд в природата (както се подразбира и от названието му) и не може да се раздробява, модерната *квантова хромодинамика* за ядрените частици, развита от американския физик *Мъри Гел-Ман* през 70-те години, има големи проблеми с наличието на дробни заряди при кварките. Сега тя се освобождава от този познавателен проблем.

От това изложение става ясно огромното опростяване, което новата аксиоматика на Универсалния закон внася във физиката. По този начин тази наука ще може да се изучава наред с математиката още от 5-ти клас и до матура ще бъдат обхванати всички нейни дялове, които днес се изучават по много сложен и объркан начин в университета.

Най-важното е, че физиката, като приложна математика, ще може за първи път истински да се осмисли и разбере. Тя ще бъде базата за овладяване на всички други науки, като икономикс, медицина и биология. Това ще допринесе за огромната популяризация на тази основна наука и ще спомогне за ранното стимулиране на логичното и аксиоматично мислене у младите хора. Предимствата на такова обучение са необозрими. Втората част от това въведение ще ни даде бледа представа за тях.

Затова мое възжелание е, новата теория да се въведе в България като първа страна в света и тя да стане авангард на един мощен процес на научно и обществено обновление, който неминуемо ще обладае и промени човечеството

през следващите години. Престижът, който България ще придобие от тази стъпка, не изисква никакви допълнителни средства, а само добро желание, не може да се измери. Същото се отнася и за материалните блага, които тази логична стъпка ще донесе на нашия изтерзан и измъчен от продължителната криза народ.

Предвид голямото значение, което българинът винаги е отдавал на образованието (неговото оформяне като нация през Възраждането се дължи на образователната дейност на отделни будни личности), съм твърдо убеден, че той ще оцени предимствата на новата теория на Универсалния закон за своето духовно и материално обновление. Да се върнем към физиката.

ФОРМУЛАТА НА АЙНЩАЙН $E = mc^2$ СЕ ИЗВЕЖДА ОТ АКСИОМАТА ЗА ОПРОСТЯВАНЕ

Аксиомата за опростяване може да се приложи за всички известни закони във физиката. Това се доказва обстойно в том втори. Тук ще се спрем на прочутата *формула на Айнщайн за равенството между енергия и маса*, последната схващана в смисъла на *материя*, за да докажем, че тя също така се извежда посредством аксиомата за опростяване. Така ще обясним по рационален път, как Айнщайн е достигнал до тази формула и ще я разтълкуваме от гледна точка на познанието. Надявам се, това да убеди непредубедения читател, че при добро желание всеки един от нас би могъл да стане нов „Айнщайн“.

Преди да продължим с доказателството, е необходимо да отбележим, че съдържанието на тази формула представлява една основна *тавтология*, произхождаща от принципа на порочния кръг, залегнал в нея. Тъй като масата е отношение на енергии, а енергията на всяка дадена система може да се оцени само чрез сравнение с енергията на друга система, определена за еталонна, двете понятия - енергия и маса, се явяват *плеоназми* на едно и също нещо - на първопознатието. От тази забележка става ясно, защо нито Айнщайн, нито кой да е друг физик след него, не е осъзнал ес-

меството на тази прочута формула⁶.

Допускам, че някои читатели също са останали неудовлетворени от обясненията, които са получили по този въпрос в уроците по физика. За да задоволим тяхното неудовлетворено любопитство, ще докажем, че формулата на Айнщайн е важен математически израз на универсалното уравнение, когато аксиомата за опростяване се приложи за дадено взаимодействие, например за гравитационното взаимодействие.

От механиката знаем за така наречения „еластичен удар“. Например, две еластични топки се удрят и променят движението си без загуба на енергия, която е по същество енергия на триенето. За един такъв удар се счита, че енергията на взаимодействащите системи преди и след него се запазва или консервира. Идеята за еластичния удар е тъждествена на идеята за „затворената (консервативна) система“.

И двете представи са математически абстракции, интуитивно оценяващи затворения характер на пространство-времето, но погрешно пренасящи това свойство върху неговите части, за които се знае, че са *отворени* и си *обменят енергия*. Необходимо е да подчертаем, че затворени системи като еластичния удар, *не* съществуват. Те просто са необходимо условие за математическото представяне на Универсалния закон по отношение на частите. Ако затворени системи, като еластичния удар, биха могли да съществуват, то ние бихме били в състояние да конструираме *перпетуум мобиле*. Това очевидно не е възможно. Единствено пространство-времето може да се разглежда като перпетуум мобиле, защото е затворено в себе си.

Лесно е да се забележи, че еластичният удар е всъщност

---

⁶ За доказателство обръщам внимание на читателя върху прочутите експерименти на Ейотвотс и Дике, доказващи равенството между *инертна* и *тежка (гравитационна) маса*. Днес те са считани за най-фундаменталните опити в подкрепа на теорията на относителността. В светлината на новата теория те се оказват тавтологии на внесено от Айнщайн математическо равенство между маса и енергия във физиката. Така тези прочути експерименти си остават типични примери за безпредметността на голяма част от фундаменталната научно-изследователска дейност, продуцивана от тавтологични математически възприятия на Универсалния закон.

приложение на аксиомата за опростяване. Две точки (системи) с определена кинетична енергия се удрят (взаимодействат), като енергията на *резултантната система* се запазва. За целта допускаме, че след удара двете точки продължават да се движат заедно.

Еластичният удар може да се разглежда и като приложение на *аксиомата за запазване на акционните потенциали*. Вече отбелязахме, че трите приложни аксиоми са вариации на една и съща тема.

Тъй като еластичните точки са в движение преди да се ударят, следва да се приеме, че това движение е резултат на друго взаимодействие преди еластичния удар. Можем да допуснем например, че става дума за гравитационно взаимодействие, за което вече приложихме аксиомата за опростяване и получихме величината импулс. Следователно, можем да използваме тази абстрактна величина и да я положим равна на кинетичната енергия на двете движещи се точки преди удара: $E_1 = p_1 = m_1 v_1$ и $E_2 = p_2 = m_2 v_2$. За енергията на резултантната система от техния еластичен удар получаваме следната проста формула:

$$\begin{aligned} E_1 + E_2 &= p_1 + p_2 = m_1 v_1 + m_2 v_2 = m v^2 = \\ &= \text{SP}(A)[2d\text{-пространство-време}], \end{aligned}$$

където $m = m_1 m_2$ и $v = v_1 v_2$. От това приложение на аксиомата за опростяване получаваме следния практически важен, *описателно-математически израз* на **универсалното уравнение**:

$$E = E_A f = m v^2 = \text{SP}(A)[2d\text{-пространство-време}]$$

и оттам за **акционния потенциал**:

$$E_A = \text{SP}(A)[2d\text{-пространство}] f$$

Това е елементарна математика от основното училище, която има за цел да опрости математическото изражение чрез въвеждане на описателни думи. Надявам се, че досега не съм затруднил читателя с използваните математически изрази.

Горното уравнение, което изведохме, прилагайки аксиомата за опростяване, е по същество твърдествено на прочутата формула на Айнщайн. За целта трябва само да се замести скоростта v на резултантната механична система със скоростта на светлината c :

$$E = E_A f = mc^2 = \text{SP}(A)[2d\text{-пространство-време}]$$

Какви съображения се крият зад това заместване на механичната скорост с тази на светлината? Много е просто. Скоростта на светлината се приема за първоначална еталонна система, с която се сравняват всички останали скорости и други физични величини.

Показахме вече, че този подход се прилага за определението на единиците на двете измерения, метър и секунда. Скоростта на светлината е също така еталонна система за сравнение на релативистките промени в пространството и времето в теорията на относителността.

Именно поради тези съображения Айнщайн я въвежда в прословутото си уравнение, което е заимствал от механиката, без да го заяви открито. Как би могъл той да разсъждава, за да достигне до тази формула? Знаел е, че скоростта на светлината е *най-голямата* скорост, която можем да измерим и досега. Освен това тя е *константна*. Първият факт отгавна е известен от опитите на *Фуко*, а константната скорост на светлината се доказва окончателно от *опитите на Майкелсън и Морли* в началото на този век.

След като горното уравнение, според аксиомата за опростяване, може да се изведе за всеки две движещи се системи, чиято кинетична енергия е изразена чрез импулса, следва, че най-голямата кинетична енергия, която може да се постигне в природата, е тази при скоростта на светлината, т.е. енергията на фотоните.

Наистина тези съображения се срещат в прочутите „*мисловни експерименти*“ на Айнщайн, в които се опитва да докаже, че един материален обект не може да достигне скоростта на светлината, защото тя представлявала горната граница на движение. От друга страна, в конвенционалната физика е общоприето, под понятието „енергия“ да се

разбира енергията на фотоните, на която се противопоставя енергията, съхранявана в материята.

Обобщат ли се тези две традиционни представи, никак не е трудно да се достигне до заключението, че цялата енергия, съхранявана в материята, отговаря на горната формула: $E = E_A f = mc^2$. Така и законът за запазване на енергията не се нарушава. Такава трябва да е била аргументацията на Айнщайн относно извеждането на тази формула, която води до Универсалния закон. Същата аргументация можем да срещнем и днес в учебниците по физика.

В действителност формулата на Айнщайн за равенството между маса, в смисъл на материя, и енергия оценява *вертикалния обмен на енергия между материалното и фотонното ниво*. Този конкретен обмен на енергия играе централна роля в новата Обща теория на физиката, представена в българското издание на том втори. Неговото подробно описание чрез Универсалния закон позволява извеждането на редица *нови* фундаментални константи, които досега са останали незабелязани от физиците. По този повод е интересно да се отбележи, че последните природни константи са открити преди повече от половин век и че оттогава насам физиката се намира в учебен застой, що се отнася до истинното познание за природата.

Вертикалният обмен между фотонното и материалното ниво се оценява понастоящем от два конвенционални закона на термодинамиката - *закона за разместването на Вин* и *закона на Стефан-Болцман*. И двата закона могат да се изведат от универсалното уравнение и се оказват по същество тъждествени, въпреки различното им представяне.

Аз извеждам нов закон за термодинамичното ниво на фотонното пространство и повлиян от не съвсем уместната традиция във физиката, законите да се назовават с имената на откривателите им, го нарекох „*закон на Станков*“. Този закон е приложение на Универсалното уравнение. Забележителното в него е, че той спомага за отхвърлянето на идеята за *наращаващата ентропия*, заложена във втория закон на термодинамиката, докато математическите изрази на този закон се оказват конкретни приложения на универсалното уравнение. Отбележахме, че новата теория потвърждава всички

математически резултати, получени досега във физиката, но отрича по необходимост редица погрешни нематематически интерпретации на тези резултати.

АКСИОМА ЗА РЕЦИПРОЧНОТО ПОВЕДЕНИЕ НА ЕНЕРГЕТИЧНИТЕ ПОТЕНЦИАЛИ НА ДВЕ СЪСЕДНИ НИВА НА ДАДЕНА СИСТЕМА

Последната приложна аксиома с малко по-дълго наименование е също така вариация на познанието за реципрочността на пространството и времето, отнесена към физичната величина *енергетичен потенциал*. Последният е често срещана величина в електромагнетизма и механиката. Тази аксиома по същество не се отличава от горните две аксиоми, но допринася съществено за разбирането на **вътрешно-динамичния характер** на всяка система на пространство-времето.

Тя може да се приложи за клетката, за да обясни нейната регулация от гледна точка на Закона, като се вземат предвид най-новите постижения в областта на бионауките, генетиката и медицината. Нейното обсъждане е извън обсега на това кратко въведение. Тя е широко застъпена в том трети, посветен на Общата теория на биологичната регулация

Аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система е от особена важност и за икономическата теория (виж част 2). Тя е залегнала по интуитивен начин в модерния *макроикономикс*, чиито теоретични основи са положени от *Джон Мейнард Кейнс* през 30-те години. Той го развива в отговор на *Голямата депресия*, която практически оборва всички постановки на класическата икономическа теория, развити дотогава⁷.

---

⁷ Една от най-важните представи е тази за ненамесата на гържавата, известна като „laissez faire, laissez passer“, на български „остава да вършат“. Втората представа е за запазване стойността на парите, на които се придава идеално значение, залегнало в идеята за златното покритие, което бе отменено от Р. Никсън през 70-те години. Последната идея кара всички банки да приберат па-

Истинското му приложение идва по-късно, по време на Втората световна война и най-вече в следвоенния период, когато Рузвелт въвежда своя прочут „нов курс“ (*New deal*). Планът Маршал за възстановяване на разрушената от войната икономика на Европа е част от него. Погледнато в исторически мащаб, кейнсианството води до безпрецедентно благоденствие в страните, които го прилагат.

Непознаването на Универсалния закон, обаче, води, през шестдесетте и началото на седемдесетте години, до прекомерно прилагане на данъчните инструменти, препоръчани от Кейнс. Стига се до нарушаване на икономическото равновесие и до инфлация, която предизвиква дълбока и трайна рецесия (стагфлация).

Идва на мода противоположното движение, това на *монетаристите*, които отхвърлят всяка намеса на държавата и препоръчват чиста регулация на стопанството чрез нивото на лихвите и количеството на парите в оборот. Това течение се застъпва от Чикагската школа начело с *Милтън Фридман*.

За първи път монетаризмът е приложен в Англия от Тачър и паралелно с това в Чили. Непосредствените резултати и в двата случая са *катастрофални* - стига се до дълбока рецесия и голяма безработица. Фридман, който е съветник на Тачър, бързо предугажда корабкрушението на своята теория и след по-малко от година напуска поста си на съветник, дистанцирайки се открито от политиката на Тачър. Впоследствие той коригира своето чисто монетаристично становище. Това е добре представено в новата му книга „Немирството на парите“, наскоро преведена

рите, вместо да ги пуснат на пазара и по този начин да задълбочат кризата през 30-те години. Така погрешните представи на класическата икономическа теория водят до Голямата депресия, която в противен случай би преминала като бегла рецесия, подобна на тези, които редовно наблюдаваме и днес. Споменавам този факт, за да обърна внимание, че същите грешки от миналото се повтарят днес в България, която се намира под опеката на МВФ, чийто препоръки изобщо не са обосновани, а камо ли публикувани. Наистина е странно, една суверенна държава да си позволява такова дилетантско вмешателство.

и на български език⁸.

Само страни, като Израел, прилагащи една смесица от кейнсианство и монетаризъм, се предпазват от икономически сътресения и успяват успешно да излязат от кризата. Това е важна поука и за България, чието правителство засега послушно следва монетаристичния курс на МВФ. Неговата глобална политика е предмет на остра дискусия именно сред страните, финансиращи тази институция, предвид кризата в Азия, предизвикала борсовия срив през август и септември 1998 г.

Защо правим този икономически преглед? И двете течения, кейнсианство и монетаризъм, са *едностранчиви възприятия* на аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система. В този случай системата е националното стопанство. Всяко едностранчиво възприемане и приложение на Универсалния закон води до катастрофи на съответното ниво, както демонстрирахме с пресни примери от по-новата икономическа история. Ще се спрем на този аспект по-подробно в част втора. В този смисъл икономическата теория на Универсалния закон се явява на практика **теория за предотвратяване на икономически и обществени катастрофи**.

Както виждаме, приложенията на трите представени аксиоми далеч не са ограничени само в сферата на физиката, а засягат основите на обществото и икономическия строй. Чрез това въведение стигаме до най-смайващия аспект на пространство-времето - неговата вродена способност да *evolюира* и се развива *от само себе си*.

---

⁸ ИК „Дамян Яков“, София, 1994.

ЗАКОНЪТ ЗА ЕВОЛЮЦИЯТА

Стана ясно, че *статично-динамичната* картина за света, въплътена в корпускулярно-вълновия дуализъм, не е свойство на физическия свят, а произхожда от математическия подход към него. Когато времето се спре по абстрактен начин, като му се присвои числото „1“, тогава пространство-времето се изразява като **структурна комплексност K_s** :

$$\begin{aligned} E &= E_A f = SP(A)[2d\text{-пространство-време}] = \\ &= SP(A)[2d\text{-пространство}] f^2 = \\ &= K_s = SP(A)[2d\text{-пространство}], \end{aligned}$$

когато $f=1$. От горното уравнение проличава, че формулата на пространство-времето, съдържаща времето, може лесно да се преобразува в статично двумерно пространство, т.е. в площ, когато на времето се присвои числото „1“ и по този начин това измерение видимо се премахне.

Тази процедура е чиста математическа условност. Тя се осъществява в нашето съзнание и не променя с нищо външния физически свят - пространство-времето си остава такава, каквото е. То продължава да се състои от две измерения, пространство и време. Тъй като математиката замества реалния физически свят във физиката и внася един вид *мета-реален* свят, всички по-нататъшни разсъждения в тази наука се отнасят за този мета-реален свят, докато реалната същност на пространство-времето изцяло е пренебрежната. Това е най-големият познавателен пропуск на съвременната физика.

От това изложение става ясно, че нашето математически-физическо съзнание борави с *две* основни представи за първопонятието, които, съзнателно или несъзнателно, са в основата на всички физични понятия и могат да се изразят по следния описателно-символичен начин:

а) *универсалното уравнение* за пространство-времето, получено чрез прилагане на аксиомата за опростяване:

$$E = E_A f = SP(A)[2d\text{-пространство-време}]$$

б) *формулата на структурната комплексност* за статичното двумерно пространство, получена чрез математическото елиминироване на времето:

$$K_s = SP(A)[2d\text{-пространство}] = \text{площ}$$

Тези две формули въплъщават корпускулярно-вълновата картина за света. Докато универсалното уравнение съдържа измерението време, което ни дава представа за постоянния енергетичен обмен в пространство-времето, формулата на структурната комплексност ни дава един *статичен*, напречен разрез на осъществените структури във времето. Последните са продукт на еволюцията на пространство-времето.

Необходимо е да се отбележи, че еволюцията не се погубва на цялостно представяне. В този смисъл еволюционният процес надхвърля концептуалните възможности на човешкото съзнание - били те тривиални, религиозни или научни. Защо тогава се занимаваме с еволюцията? Защото не можем да я пренебрегнем. Тя е част от нашето съществуване и негова предпоставка.

Как новата аксиоматика на Универсалния закон разбира еволюцията? Ще се постарая да дадем един що-годе задоволителен отговор, още повече, че именно този централен въпрос е най-мъгляв в науката днес. Както и при всички други идеи, ще тръгнем от първопонятието.

От тривиална гледна точка еволюцията се разглежда като развитие към по-голяма *сложност*. Тази идея е залегнала най-вече в *теорията на Дарвин*, в която развитието на видовете се обяснява с пригаждане към околните условия. В резултат на това оцелява само най-пригоденият вид.

Тази биологична интерпретация на еволюцията се основава на едновременното съществуване на най-примитивни организми, като бактерии и вируси, и съзнателни човешки същества със сложна умозрителност. Тя води до заключението, че човекът е най-сложното същество и естествен завършек на биологичната еволюция. Теорията на Дарвин, обаче, страда от един основен недостатък, а именно, че не може да обясни ориентираната към бъдещето посока на био-

логичната еволюция.

Идеята, че двигателната сила в *еволюцията на видовете* е промяната на външните условия, по никакъв начин не изключва възможността за техния *регрес*. Теоретично можем да си представим промени в околната среда, които биха стимулирали регреса на човека към маймуна, при което маймуната да се окаже по-пригодения за оцеляване биологичен вид. На практика, обаче, това не се случва, макар че някои социални и икономически развития в постсоциалистическите страни наподобяват такъв регрес.

Неспособността на точната наука да даде задоволителен отговор на биологичната и обществена еволюция, на която всеки един от нас е подчинен, поражда интелектуален вакуум, запълнен с религиозни, езотерични и други подобни обяснения. Те могат да бъдат обобщени с термина „*есхатология*“, който означава „наука за смисъла на живота“ и е от древногръцки произход.

Излишно е да споменаваме, че въпросите задавани там, са табу за съвременната наука. Тя избягва да се занимава с въпроси, на които не може да даде отговор. Независимо от това тези въпроси вълнуват човешката душа и откликват на вродената ни необходимост, да се запитваме за смисъла на нашето съществуване като вид и индивид, а така също и за трансцендентното предназначение на нашите научни, умствени, обществени и физически дейности.

Наистина, коя наука ни дава задоволителен отговор на въпроса, защо я изучаваме? Отговорът е: никоя. Това важи както за физиката, така и за всички останали естествени науки. А какъв е смисълът да се събират познания и да се вникне в природата от идеална гледна точка, извън дребнавото, утилитарно съображение да се снабдиш с диплома или титла, за да напреднеш в обществото.

Очевидно огромна част от мотивите, които ни движат и явленията, които ни обкръжават, се изплъзват от строго научно обяснение, и за удобство се пренебрегват от днешната наука. Трябва ли и ние, след като сме вникнали в смисъла на Универсалния закон, да се подчиняваме на тези самоналожени догми и ограничения на мисълта, родени от дребнав дух, или сме длъжни да се опитаме да проникнем в

непонятни сфери, съзнавайки опасността, че можем и да се провалим? Без да обещаваме че ще успеем, да направим опит.

Единственото определение, което можем да дадем на еволюцията, изхождайки от естеството на първопонятието по чисто аксиоматичен начин е, че тя е **повсеместно движение напред**, проявяващо се във всички системи и нива на пространство-времето. Тъй като движението е универсалното проявление на пространство-времето, същото е валидно и за еволюцията. От това следва, че еволюцията е свойство на първопонятието и, според принципа на последното равенство, е тъждествена на него.

Формално погледнато, макар и това заключение да е коректно, то едва ли ще задоволи читателя. Причината се състои в това, че докато разглеждаме движението във физическия свят, например гравитационното движение на обектите в механиката, не се запитваме, дали това движение *има смисъл*, т.е. не го свързваме по необходимост със смисъла на нашето съществуване. Когато това движение, проявено като обществено развитие или процес на остаряване, засяга собствената ни съдба, мислим по друг начин.

Видяхме, че движението е външната изява на енергетичния обмен между частите на пространство-времето. Този енергетичен обмен съдържа друг диалектически аспект, който вълнува още древногръцките мислители. Става дума за **преходността на формите**, т.е. на *структурната комплексност*.

Не може да се отрече, че всичко, което ни обгражда, е подчинено на неумолимия цикъл на създаване, растеж и загниване. Идеята за периодичната преходност на системите е залегнала в *пантеизма* на древните траки, който с основание може да се счита за първото интуитивно схващане на Универсалния закон на Стария континент.

Напластило се в съзнанието от поколение към поколение, то предопределя, както никъде другаде, светоусещането на населението, обитаващо днешните земи на България, независимо от многобройните преселения през следващите векове. Оттам и широкият отзвук на идеята на Универсалния закон. Пантеизмът, пречистен като *орфизъм* (от Орфей), е в центъра на *окултизма в Делфи* и подхранва вяра-

та на масите, че бъдещето може да се предскаже от оракул. Съзнанието, че животът на всички форми е преходен, подхранва надеждата, че съдбата може да се предвиди и евентуално избегне, независимо от това, че боговете на Олимп държат съдбите на простосмъртните в своите ръце.

Този исторически преглед ни убеждава, че хората от край време са съзнавали, че преходността на организмите, обществените и физическите форми е неделим аспект на непрекъснатото движение на енергията, макар и вътрешно да са се бунтували срещу нейната неумолимост. Преходността на света се олицетворява в идеята на Хераклит за *логоса* - той е първият съзнателен откривател на Универсалния закон за тогавашните условия.

Затова не е учудващ фактът, че идеята за логоса е залягнала в идеята за „един Бог“ в християнската религия - „в началото бе *словото*“, разбирай Универсалния закон. Под формата на *цезаропанизъм* тази идея става основен организационен принцип на късно-римската империя и на нейната наследница, Византия. Този принцип е предпоставка за най-дълго просъществувалата държава в Европа (15 века). Той се възприема и от Русия, считана за *Третия Рим*.

Очевидно интуицията не е лъгала древните гърци. Ако има един единствен закон на природата, то неговото овладяване и прилагане ще предопредели продължителността на живота. Съдбата на отделния индивид не е безвъзвратно подчинена на неумолимия закон за преходността. Тя може да бъде модулирана от самия индивид - той, простосмъртният, осъзнава смъртно, че може да се намеси в собствената си еволюция и да я контролира съобразно Закона. Той е готов да открадне божествения огън от Олимп, като Прометей, и да го подчини на собствените си нужди, лишайки боговете от смисъла на тяхното съществуване. Крайната есхатологична цел е постигане на вечен живот - повече като вид, отколкото като индивид, т.е. **отъждествяване на човечеството с първопонятието**.

Читателят може би ще се запита: но какво общо има това с днешния живот? Много! Това, което е вълнувало древните гърци, вълнува днес и нас. Като първото модерно, динамично общество на този континент, те са осъзнавали,

може би както никое друго общество преди и след тях, динамиката на еволюционния процес и опасността от съпътстващите го социални *катастрофи*, където гръцката дума „*катастрофа*“ е първото наименование за *крах* или *криза* в европейския език.

Струва си човек да хвърли поглед върху корените на европейската цивилизация, имайки предвид краха на комунистическата система, поставила си за цел да овладее целия свят, и то само за няколко месеца през 1989 г., както и последвалата я, все още непреодоляна криза, избухваща периодично (например в Русия през лятото на 1998 г.) и все още чакаща задоволително решение. Той ще преоткрие, че мелничните камъни на социалната еволюция мелят бавно (а най-бавно на Балканите). Тъй като всяка *ротация* е *периодично явление*, отново и отново се сблъскваме със същите проблеми.

Очевидно е, че преходността на формите е необходимо условие за еволюцията. Ние съзнаваме, че съществува тясна връзка между *комплексността на формите*, в резултат на еволюцията, и *продължителността на живота*. Разгледахме преходността на социалните форми, защото те са ни най-близки и по-лесни за осмисляне.

Крайният живот на формите играе централна роля и в модерната физика. *Стандартният модел на Великата теория на обединението*, която само носи това амбициозно име, но все още не може да обедини гравитацията с другите сили, се основава на допускането, че протоните имат крайно време на живот и се разпадат, въпреки че то е безкрайно дълго (10^{31} год.) и досега в природата не е наблюдавано протонно разпадане.

Фактът, че елементарните частици имат краен живот и се разпадат в други системи, например във фотони, води, обаче, до абсурд идеята на стандартния модел за елементарността на частиците, били те кварки, неутрини или лептони. Това дискредитира стандартния модел като детерминистична, категориална система, нямаща никаква познавателна стойност.

Както читателят може би вече е забелязал, преходността на системите на пространство-времето може да се опише *изцяло* с аксиомата за запазване на акционните потен-

циали. Тъй като всяка система или нейната пространствена форма може да се разглежда като акционен потенциал, неговото унищожение в действителност е превръщане от един акционен потенциал в друг, при което енергията се запазва. От тази аксиома следва, че е безпредметно отделни системи на пространство-времето да се определят произволно като елементарни, а останалите форми на структурна комплексност да се разглеждат като съставени от тях на принципа на строителните кубчета.

Стандартният модел, считан за последната дума във физиката, приема като *критерий за елементарност пространството*. Счита се, че системите с най-малкото пространство са най-елементарни, но без да се дава каквото и да е обяснение за това заключение. От това се съди, че системите с по-голям размер, съдържащи последните, са по-сложни. Това разбиране за природата доказва, че преобладава статичният, пространствен подход пред динамичния енергетичен подход във физиката.

Този критерий обаче, е твърде порочен. Реципрочността между пространство и време ни позволява да правим само *количествени* измервания на стойностите на двете измерения, а ни забранява да правим *качествени* изводи за тяхната елементарност или сложност. Нямаме право да определяме кварките за най-елементарните частици, поради това, че заемали най-малък обем, след като знаем, че едновременно с това те съдържат най-голямото количество енергия. Защо протоните да са по-елементарни от човешкия организъм, ако в сравнение с него те имат безкрайно дълъг живот? Не е ли по-редно да дефинираме системите с по-голяма продължителност на живота като по-сложни?

Наистина, ако се замислим, ще стигнем бързо до извода, че пространството (разпространението) се отнася обратно пропорционално на това, което ние традиционно разбираме под комплексност. Например, социалните, транспортни и други инфраструктури в големите градове са много по-комплексни от тези в аграрните области, въпреки че са разположени на много по-малко пространство, ако се разглеждат по брой на населението на единица площ. Комплексността на една Германия или Япония е много по-голяма от

тази на Африка или останалата част от Азия. Всяка една от тези страни има по-голям брутен национален продукт от тези континенти, но в сравнение с тях се разпростира само върху педя земя.

По-голямата енергия в по-малък обем предполага по-голяма степен на пространствена организация, за да се вмес-ти в него. Предоставяме на читателя сам да приложи това заключение спрямо ядрото и обясни, защо то е по-комплекс-но от фотоните, или защо ядрата, които са по-големи от атомните частици, които ги изграждат (протони и неутрони), се разпадат на тези частици, докато протоните са практически вечно стабилни частици. Излишно е да споменаваме, че броят на този вид примери е безкраен, как-вото е естеството на пространство-времето, отразява-но от тях.

Привеждаме тези примери, за да докажем, че във физи-ческият свят не могат да се правят каквито и да било кач-ествени оценки, защото те са крайно субективни, а могат само да се измерват количествени стойности на прост-ранството и времето. Природата *няма* качества - ние ѝ ги присвояваме. Например в ежедневието даваме качествени определения на цветовете на светлината, като бяла, чер-вена, синя и т.н. В действителност тези качества се опре-делят от количествените разлики в честотата на фото-ните от видимия спектър. Тази величина оценява времето на фотонните системи. Оттук следва, че всички качества се основават на количествени разлики в пространствени-те и временните стойности на системите. Читателят мо-же сам да се убеди в това, като вземе различни примери от физиката и други науки.

От това изложение стигаме до извода, че е невъзможно да правим каквито и да било качествени оценки на сло-жността на системите. Следователно, не сме в състояние да оценим еволюцията другояче, освен *да измерим степента на структурна комплексност, т.е. площта на дадена система в настоящето и да я сравним със стойностите ѝ в миналото*. Това е *единственият* обективен критерий за оценяване на еволюцията.

Тъй като конвенционално мислещото съзнание възприе-

ма околния свят като структурна комплексност, най-често като площ в рамките на геометричния метод, редно е, тази величина да се вземе за *параметър на еволюцията*. Дължни сме да подчертаем, че тя може да се замени с произволна друга n -мерна величина на пространството.

Изхождайки от тези съображения, можем да представим Универсалния закон в рамките на математическия формализъм като *функция на структурната комплексност* и да получим ново приложение на Закона, което назоваваме „**Закон за еволюцията**“:

$$K_s = Et^2$$

Той гласи:

Структурната комплексност на формите, оценена от статична гледна точка, е пропорционална на обменената енергия и расте с квадрата на конвенционалното време.

Този закон не трябва да се надценява или да се интерпретира погрешно. Той е просто извеждане на Универсалния закон, но засяга един важен аспект на човешката представа за околния свят. Тъй като всеки мислещ индивид осъзнава себе си като самостоятелна система, като организъм с определена форма и специфичност, той автоматично развива статично светоусещане за природата като съвкупност от малко или повече константни, самостоятелни форми.

Няма нищо учудващо, че първата универсална, научно-категориална система за света, тази на Платон, е *учението му за формите*. То слага отпечатък си върху начина на академичното образование от първите университети в Европа до днес. Така че европейското образование през последните две хиляди години е по същество учение за формите. Динамичната, енергетична представа за природата, тръгнала от хераклитовия логос в античността и продължила в диалектиката на Хегел от по-ново време, не може да се наложи, въпреки безусловните ѝ успехи. Причините са многопластови и сложни.

В края на това хилядолетие чисто статичният, детерминистичен подход, подхранван от англо-саксонския емпиризъм, е достигнал върха на своята хегемония. Затова вътрешната логика на Закона изисква (ако приложим аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система), щото махалото на историята да си смени посоката.

ЧАСТ 2

ОБЩИ ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ УНИВЕРСАЛНИЯ ЗАКОН

Универсалният закон води, както в науката, така и в политиката, етиката и икономиката до един всеобхватен и обективен мироглед. Неговото приложение елиминира неудачни обществени развития и концентрира човешките ресурси. Той води до непознато досега ускорение на обществената и икономическа ефективност, с всички възможни последиствия за наука, работа и свободно време.

Законът позволява утвърждаването на общи етични принципи на поведение и слага край на волунтаризма в политическите изказвания и действия. Той внушава на хората оптимизъм в бъдещето, убеждавайки ги, че те са неговите творци и държат съдбата си в свои ръце.

Въз основа на Закона ще се изградят бъдещи международни институции от нов тип, които ще заменят настоящите организации като ООН и МВФ, и ще са в състояние, много по-ефективно да предотвратяват всякакъв вид социални, икономически и екологични катастрофи, чиято острота в бъдеще ще расте. Целта е да се изгради *единен* свят на планетата, който да създаде технологичната база за овладяване на космоса. Универсалният закон е най-смелата утопия, възникнала в човешкото съзнание. За разлика от предишните утопии, той носи в себе си разковничето на собствения си успех.

Универсалният закон, истински разбран и приложен, е *закон на създанието* и рог на изобилието. Какви ще бъдат неговите конкретни последиствия? Ще се опитаме да дадем частичен отговор на този въпрос, който вълнува всички хора, научили за Закона.

НЯКОЛКО ДУМИ ВЪРХУ ОБЩАТА ТЕОРИЯ НА НАУКИТЕ

Универсалният закон е базата за изграждане на *Обща теория на науките*. Нейните основни положения са разработени в четири тома от общо 1600 страници.

Том първи засяга философско-познавателното начало на новата аксиоматична теория, довела до *аксиоматизация на математиката*, известна като *формализъм на Хилберт*. Тази аксиоматизация започва в началото на този век и все още не е завършена. Най-изтъкнатата школа на формализма днес е *кръгът на Бурбаки* във Франция.

Важно е да се отбележи, че аксиоматизацията на Хилберт в геометрията е необходимо условие за развитието на модерната квантова и ядрена физика. Всички основни математически представяния на ядрени явления използват за отправна система *хилбертовото пространство* и внасят в него допълнителни математически подходи, като *операторите на Лагранж* или други тензори⁹.

Този том застъпва основните приложения на новата теория на Универсалния закон във физиката, без да има амбицията да бъде всеобхватен учебник по тази наука. В него проблемите на физиката се разглеждат едновременно и от традиционна и от философска гледна точка. Последният му дял съдържа основните съждения на новата физико-математическа аксиоматика, така както ги преставахме в съкратена форма.

Предвид огромната широта на научния подход, този том, развиващ епистемологичната база на новата теория, се оказва доста труден за повечето читатели, независимо от тяхното специално образование, защото предполага един интелектуален шпагат, който много малко хора са в състояние да сторят. Написан е на немски език и слабо разпространен.

---

⁹ За допълнителна литература по този въпрос препоръчвам много добре списаните учебници по ядрена физика на Н. Балабанов („Ядрена физика“, Пловдивско унив. издателство, Пловдив, 1998) и на Борислав Славоу („Увод в теоретичната ядрена физика“, Унив. изд. „Св. Климент Охридски“, София, 1992).

ранение на този език се оказва допълнителна бариера за осмислянето на съдържанието му.

Поради тази причина том втори (около 500 стр.) бе написан на английски език и бе разработен като учебник по физика и космология. Той вече е преведен на български език и ще излезе от печат непосредствено след публикацията на това въведение. Този том съдържа основите на *Общата теория на физиката и космологията*. В него новата аксиоматика се въвежда в самото начало като завършена система, след което веднага се навлиза в нейното приложение във физиката. Структурата на Общата теория на физиката и космологията следва общоприетото разделение на физическите дисциплини, като класическа механика, вълнова теория, термодинамика, електромагнетизъм, теория на относителността и квантова механика.

Доказва се, че всички известни физични закони и техните по-важни приложения се извеждат от Закона и се обясняват със свойствата на първопонятието. Повечето глави съдържат задачи за тренировка на допълнителни приложения на Универсалния закон в различни области от физиката. Тяхната цел е да задълбочат познанието за Закона и да илюстрират неговата всеобхватна валидност и приложимост.

Новата теория на космологията се спира върху *стандартния модел* на разширяващата се, гореща вселена, известен още като „*big-bang модел*“. Последният се счита за основен в съвременната космология. Този модел се отрича, като по-важните формули, отнасящи се към него, се извеждат от Универсалния закон и им се дава ново обяснение. Съвременната космология, като твърде млада наука, се интегрира за първи път във физиката. Това е централно постижение на този труд.

Застъпленият в него материал е ориентиран към стандартните учебници по физика и космология за студенти в САЩ и Европа и не се различава съществено от материала, изучаван в българските университети. Подготвяйки българския превод, установих с изненада и огромно задоволство, че материалът по физика и астрономия, който понастоящем се изучава в българските гимназии, е на много високо ниво (например на много по-високо ниво от това в Германия).

Той съдържа голяма част от темите, засегнати в *Общата теория на физиката и космологията*. Това ме убеждава, че този труд ще намери широк кръг от компетентни читатели не само сред специалистите, но така също и сред младото, учащо се поколение.

Тъй като техническите университети в България още по мое време даваха много солидно теоретично образование, дълбоко съм убеден, че сред най-компетентните читатели на тази книга ще бъдат не само физиците, но и всички инженери, математици и абсолвенти на точните науки. Това се погръбзира от доказателството, че физиката е приложна математика, а е известно, че всички инженерни дисциплини са по същество приложна математика за решаване на конкретни технически задачи. Така че това ново прозрение във физиката е много близо до виждането и мисленето на техническите специалисти. С това кръгът от потенциални читатели, към който е адресирана тази книга, е широко очертан.

Именно поради наличието на голям брой компетентни читатели в България, решихме да започнем първо с превода на том втори. Той е по същество независим от том първи. Преводът и публикацията на останалите томовете изискват много труд и време и ще бъдат издадени през следващите няколко години.

Том втори, съдържащ основите на *Общата теория на физиката и космологията*, не претендира за изчерпателност. Това на практика е невъзможно - тази теория не познава граници. Тя може да се развива безкрайно като пространство-времето, което описва. Този труд няма за цел да реши всички специални задачи на физиците, защото това би предполагало последните да станат излишни. Целта му е, напротив, точно противоположна - да издигне физиката като основна познавателна наука, без която нито бионауките, нито медицината ще могат да се развиват успешно в бъдеще.

Така например, квантовият модел, който съм разработил за предсказване на терапевтичните свойства на лекарствата (виж по-долу), може да се развива и усъвършенства. Това ще бъде важна задача, която интердисциплинарни научни колективи от физици, фармацевти, лекари и ма-

тематици ще решават в бъдеще. От физиката ще трябва да се развие нова модерна *биофизика*.

Както виждаме, задачите на физиците ни най-малко не намаляват след откриването на Универсалния закон. Напротив, те нарастват и заедно с тях нарастват и изискванията в тази наука. В този смисъл том втори съдържа основите на новата физична теория на Закона, въз основа на която учените-специалисти ще градят и развиват своите специални познания за природата.

Необходимо е да подчертаем още веднъж, че не отричаме нито един математически или експериментален резултат, постигнат във физиката досега, а просто ги обединяваме в една обща теория на познанието. Това, което отричаме, са някои погрешни обяснения на валидни резултати, които изкуствено пречат на интеграцията на физичните дисциплини.

Том трети съдържа *Общата теория на биологичната регулация*. Тя предполага много задълбочени и едновременно с това широки познания по биология, биохимия, генетика, модерна имунология, медицина и, не на последно място, по статистика. Нейното осмисляне предполага също така задълбочено познаване на общата теория на физиката и математиката, засегната в първите два тома.

Излишно е да се набляга на факта, че могат да се намерят много малко хора, които да бъдат квалифицирани като компетентни читатели на този труд. Това обективно затруднява усвояването на Общата теория на биологичната регулация и нейното популяризиране. Обстановката ще се промени радикално от момента, в който новата физична теория се осмисли от младите хора и част от тях навлязат в медицината и бионауките.

Както се вижда, разпространението на познанието за Универсалния закон е също така подчинено на Закона за еволюцията и ще расте експоненциално с времето. По-долу ще засегнем важни практически аспекти на новата теория в медицината и фармацевтиката.

Том четвърти е посветен на отражението на Универсалния закон върху философията. Може да се докаже, че всички философски учения на Стария континент се развиват

около интуитивната идея за един единствен, всемирен закон и отразяват малко или повече успешно неговото естество. Същото важи и за световните религии. Познавателните грешки, допуснати от философите и попречили на неговото по-ранно откритие, се обсъждат в историческия им контекст.

В последната част на том четвърти представям три-ма изтъкнати представители на така наречената от мен „българска школа“ на философското и научно осмисляне на Универсалния закон. Освен *Петър Берон*, другите двама учени са малко известни или изобщо непознати на българската общественост. Това е непрости м познавателен пропуск на културната дейност в България и не е показател за висока национална самоутвърденост. Става дума за най-големите български мислителни на двадесети век, не само по мое мнение, но и в резултат на обективното оценяване на техните трудове. Имената им са: *Стефан Попов* и *Георги Шишков*.

И двамата остават в Германия като емигранти, след бруталната узурпация на властта от червените в София. Попов е културно аташе по време на войната в Берлин, а Шишков е хумболдтов стипендиант при професор Хубер в Мюнхен. Последният е участник в нелегалното антифашистко движение „Бялата роза“, което е един от малкото опити за активна опозиция срещу Хитлер, и е разстрелян за конспирация срещу него.

Българските мислителни живеят в Мюнхен след войната и пишат своите трудове на немски език. Имайки предвид блудкавата литература, която масово се превежда днес в България, мога само да изразя съжалението си, че тези велики български умове все още не са преведени на роден език. Заедно с Петър Берон, те предугаждат наличието на един всемирен Закон и със своите трудове играят важна роля за оформянето на моите идеи. Попов и Шишков умират малко преди срича на комунистическата диктатура в България. Имах щастието да се познавам с тях, като единствен представител на моето поколение.

Мотивите за тяхното представяне в том четвърти като *Врх на европейската философска мисъл в този век*, са много сходни с тези на Паусий Хилендарски в неговата „история

славянобългарска“, а именно, да се събуди българското национално достойнство и самочувствие, показвайки, че нашата родина също така е дала големи учени и мислители, но в същото време прави непростимо прегрешение, като нехайства за тях, а се прекланя пред случайни, чужди псевдопророци - например тези от МВФ. Времената се менят, но нравите остават.

Общата теория на науките съдържа и една цялостна теория на модерния микро- и макроикономикс, която засяга и важни аспекти на съвременната политика и теория на държавното устройство. Тя е предвидена да излезе като отделен труд. Конкретни нейни приложения ще бъдат представени в тази част.

ПОСЛЕДСТВИЯ ЗА НАУКАТА

Както вече посочихме, Универсалният закон полага основите за изграждане на Общата теория на науките. Тя слага край на едностранчивата специализация на обучението, типична за този век, и въвежда наново идеала за универсално образование, залегнал като идея в първите европейски университети, първоначално във Византия, а по-късно, в края на Средновековието, в Италия, Испания, Германия, Франция и Англия. Не случайно тези институции носят латинското име „университа“ (универсалност). Ренесансът на универсалното образование, което откриването на Универсалния закон носи със себе си, трябва обаче, да се съчетае в бъдеще с професионална специализация. Това ще увеличи изискванията спрямо учащите се. Червената нишка и в двата случая ще бъде осмислянето на Закона.

Съвременната наука се основава на модели и мисловни конструкции, които са се отдалечили радикално от всекидневните представи на обикновеното, трудещо се население, което в крайна сметка плаща за тези научни занимания. Понастоящем се забелязва една дълбока пропаст между научната картина на специалистите за света и „здравия разум“ на обикновените хора, което е във вреда и на двете страни. Познанието за Универсалния закон ще доведе до пре-

одоляване на тази пропаст, тъй като неговата Обща теория на науките се основава на логични принципи, достъпни за здравия разум.

По този начин науката ще се ориентира все по-тясно към разнородните нужди на обществото. Тя ще става все повече пазарно ориентирана. Днешната представа за необходимостта от фундаментална научно-изследователска дейност, напълно откъсната от конкретните нужди на обществото, така както се практикува в големи научни институти по света, ще трябва коренно да се промени или поточно да се изостави.

Фактът, че най-важното теоретично откритие в науката - откриването на Универсалния закон и създаването на Общата теория, се постигна от един единствен учен извън големи научни институции, т.е. без никакви държавни субсидии, сочи че формите на научна дейност трябва основно да се пресмислят за благо на обществото. Каквито и да бъдат в бъдеще, те ще трябва да поставят в центъра на вниманието си съзидателния потенциал на отделния учен, понастоящем жестоко потъпкван от закостенелите структури на съвременната научна машина, раждаща безплодни научни недоносчета вместо самостоятелно мислещи личности.

Отношението ни към науката ще трябва коренно да се промени. Благоговението на масите пред тази цитадела на чистото познание ще рухне заедно с нея и ще отвори широко вратите, за да нахлуят нови, свежи струи от различни други области на съзидателния човешки дух, като изкуство, литература, музика и философия. Науката, досега противопоставяна на изкуствата, ще се обедини с тях. Това ще донесе жадувания мир на модерната душа, страдаща от схизмата между научен и творчески мироглед, наложила се към края на Ренесанса и началото на Новото време.

Новото светоусещане ще донесе нови форми на творческа научна дейност за благо на обществото. Те ще бъдат тема на това обсъждане.

УНИВЕРСАЛНИЯТ ЗАКОН В МЕДИЦИНАТА

Състоянието на медицината в края на това хилядолетие е такова, че не ѝ позволява да обясни по заговорителен начин възникването (*патомеханизмите*) на кое да е заболяване. Това заключение е болезнено, но е необходимо. Достатъчно е да хвърлим поглед в някой стандартен учебник по медицина, например в настолната за американските лекари книга на Харисън - „Принципи на вътрешната медицина“, за да се убедим в това. Няма почти никаква ефективна лекарствена или друга терапия на хронични заболявания, които съставляват над 90% от всички заболявания в развитите страни.

Често отправям следния въпрос към моите колеги: „Дайте ми един единствен пример за успешно лечение на някоя хронична болест с лекарства!“ След дълго размислене те най-често ми отговарят: „Диабет с инсулин.“ Разбира се, това е твърде пресилен и в основата си погрешен отговор, илюстриращ начина на мислене в медицинските среди.

Първо, терапията с инсулин не е истинско лечение, в смисъл на *излекуване*, а субституция на липсващ или ниско произвеждан хормон в тялото. Второ, диабет не се лекува с инсулин, а само се отлага възникването на вредни последици, като диабетична ангиопатия (съдова болест), водеща до бъбречна и сърдечна недостатъчност, и невропатия. Тези последици от повишената захар в кръвта решават в крайна сметка съдбата на диабетичния пациент. Това би трябвало да е известно дори и на неспециалистите.

Липсата на сериозни постижения в лечението на хронични заболявания (от дискусията изключваме бактериалните инфекции, които, въпреки растящата резистентност особено през последните години, все още се лекуват с антибиотици), се дължи на научната *разпокъсаност* на медицинските науки. Това предотвратява създаването на единна наука за заболяванията, известна като *патология*. Делението ѝ на частни дисциплини, като имунология и хуманитарна генетика, да не говорим за класическите дисциплини, като „уши, нос и гърло“, пренебрегва елементарния факт, че тялото, което представителите на тези дисциплини лекуват, е *цялост*, така че всяка болест засяга целия организъм, а не

отделни органи. Запитайте който и да е хронично болен и той ще ви потвърди този елементарен факт. Вместо това, в медицината се специализира по отделни органи: един си избира сърцето и става кардиолог, втори - нервната система и става невролог, трети - кожата и се превръща в дерматолог и т.н.

Тази разпокъсаност на медицината, продиктувана от тясната специализация, не позволява създаването на обща теория за възникването на заболяванията, базираща се на логични закономерности, каквито сме свикнали да срещаме във физиката. Това не означава, че такива закономерности не съществуват, а че медицината все още не е разработила правилен подход към биологичните явления, които тя наблюдава и окачествява като „болести“. Това става възможно, като се приложи Универсалният закон за регулацията на тялото и се обясни, кои енергетични нарушения до какви външни прояви водят, определяни традиционно като „симптоми“.

Познавателните проблеми, които новата теория решава в медицината, са безброй. Тъй като тяхното множество затруднява дискусията, дължни сме да обсъдим източника на тези проблеми. Понастоящем срещаме една всеобща обърканост в изказванията, съжденията и обясненията в медицинските науки. Хилядите списания, които излизат в тази област, са убедителна илюстрация за това. Именно поради тази бъркотия, повечето лекари по света не ги четат и поради това изостават колосално от огромните постижения, които все пак навлизат в медицината, но не чрез самата нея, а чрез съседни дисциплини, като генетика, биохимия и т.н.

Тези различни нива на индивидуално медицинско познание пречат на една обстойна теоретична дискусия в медицината. Всички международни медицински симпозиуми и конгреси доказват, че такава дискусия наистина не се води. Споменавам това, за да предотвратя известни комплекси у българските ми колеги, които досега не са имали възможността да посещават такива събития и може би благоговоят пред тях, без да имат особено основание за това.

Това, което казахме за теорията в медицината, важи в още по-голяма степен за медицинската техника. Кой лекар

може да обясни физичния принцип на ехографията, да не говорим за този на компютърната спин-томография, които се основават на квантови процеси в организма и могат много точно да се оценят чрез Универсалния закон? Как действа фотонното облъчване, което се прилага като лечение при ракови заболявания, върху регулацията на клетката от енергетична гледна точка? И защо се използва изобщо облъчване при ракови заболявания, когато се знае, че всякакъв вид силно-енергетично фотонно облъчване води до образуване на ракови клетки? Напразни очаквания - обяснение няма и не се дава.

Както виждаме, объркването и липсата на познание в медицината е повсеместно явление, дължащо се на раздробяването на тази наука на частни дисциплини, без каквато и да е връзка между тях, а оттам и на медицинския мироглед, който те поражда.

В резултат на това медицината е деградирала като наука и е сведена до култивирането на отделни мнения, които грижовно се отглеждат като крехки фиданки от самозвани мичуринци, опасаващи се да не би някой лек полъх на истината да ги прекърши. Тук царят общоприетият принцип на взаимно недоверие, квалифициран като „политическа коректност“. Последната не е нищо друго освен елементарната житейска мъдрост, „не ми мътни водата, за да не ти я мътя и аз“, знаейки, че тя, водата, и без това си е мътна, но затова пък в нея най-лесно се ловят риби - или по-точно пациенти. Как би се развивала една истинна наука в такава духовна атмосфера? Надявам се, че това обяснява отчасти първоначалната ми „in faustus“ диагноза за състоянието на днешната медицина.

Какво донася откриването на Универсалния закон в тази най-важна научна област за всеки простосмъртен, който в един или друг момент от живота си, ще не ще, предоставя съдбата си в ръцете на лекарите?

Универсалният закон спомага за изграждането на нова **всеобхватна теория за патологията на всички заболявания**, като се започне от най-нашумелите болести, като рак и СПИН, и се стигне до по-тривиалните, но не по-малко важни, често срещани заболявания, като атеросклероза, водене

ща до сърдечно-съдова недостатъчност, мултиплена склероза и т.н. Новата теория на заболяванията се основава върху всеобхватното обяснение на метаболизма на клетката от енергетична гледна точка, основаващо се на всички досегашни познания за нейната биохимия. Поради сложността на материята, тук не можем да се спрем на тази тема.

Необходимо е да се подчертае, че тази теория се потвърждава от най-новите изследвания и резултати. Това стана ясно от един анализ на 10000 подобрани публикации, появили се след 1975 г., проведен в най-голямата медицинска база данни в света, „Медлайн“, състояща се от около 20 милиона статии в областта на медицината и бионауките. Резултатите от проверените статии потвърдиха без изключение Общата теория на Универсалния закон за регулацията на органичната материя.

Разгадаването на тайната на рака се явява, така да се каже, вторичен продукт на новата теория на Закона в областта на медицината. Това постижение съвсем не е най-важното, но сигурно едно от най-актуалните, защото засяга около една четвърт от населението, която по статистически данни умира от някакво раково заболяване.

За да илюстрираме невероятната познавателна сила на Закона, която всеки отделен човек може по принцип да придобие сам за себе си, ще направим сравнение със състоянието на изследователската дейност върху рака понастоящем. В Хайделберг, Германия, където завърших медицина, има голям раков център, който съществува повече от тридесет години и междувременно е набъбнал до 2000 души научен персонал, с годишен бюджет повече от половин милиард марки. Ефектът от тези разходи е практически нула - досега не е постигнат никакъв напредък в лечението на рака в този институт. Така например, не е разработено нито едно противораково лекарство, което да е допуснато до пазара.

Този институт не е изключение, а правило. Само в областта на рака има десетки подобни институти по света, чието съществуване не може да се обоснове с постигнатите там резултати. Ние можем да обобщим това заключение за всички изследователски институти в областта на медицината, без да се отклоним съществено от истината

и по този начин ще получим една бледа представа за колосалното разхищение на човешки и финансови ресурси в тази област на науката - медицинската изследователска дейност е наистина буре без гръно. Това дава представа и за революцията, която познанието за Универсалния закон носи в тази изключително важна научна сфера.

Новата медицинска теория на Универсалния закон е развита като логична, вътрешно последователна система, подобна на тази на физиката, и позволява обективното математическо оценяване на всички биологични ефекти, включително и на болестите. Както физиката, медицината се превръща в приложна математика за човешкия организъм. В известен смисъл тя и днес е строго математизирана при провеждането на клинични изпитания, но това на практика засяга много малък брой лекари, които се занимават с тази дейност. Излишно е да се споменава, че новата теория изисква качествено нови медици в бъдеще. Но това е вече друга тема.

Тъй като става дума за една интегрирана теория, новата медицина не може да се разграничи от фармакологията и фармацевтиката. В тази област успях да постигна фундаментално откритие, което ще промени коренно този икономически дял. За това ще стане дума по-късно, когато обсъждаме последствията от откриването на Универсалния закон специално за световната фармацевтична промишленост.

В резултат на това откритие стана ясно, че от енергетична гледна точка (друга не може и да има) съществуват само *две* групи химични вещества с фармакологични свойства: **клетъчно-стимулиращи** и **клетъчно-подтискащи**. Докато първите стимулират обмена на енергията в клетките и оттам в целия организъм, вторите го подтискат и по този начин предизвикват многобройни странични ефекти, т.е. увеличават *заболяемостта* и *смъртността* на пациентите, когато се дават продължително време.

Оказва се, че огромната част от лекарствата, използвани днес, са от втория тип. Големи клинични изпитания върху такива лекарства, проведени строго през последните няколко години, доказват по необорим статистически начин, че клетъчно-подтискащите лекарства увеличават смъртността с около 1 до 2%, независимо от вида на бо-

лестта, когато се сравняват с *плацебо*, което ще рече, с пациенти без никаква терапия. Оказва се, че лекувайки хронични болести с такива лекарства, ние, лекарите, систематично изпращаме част от пациентите си на онзи свят, вместо да им помагаме и да угължаваме живота им.

Обратно, когато тези пациенти се лекуват с клетъчно-стимулиращи средства, средната смъртност намалява с 2 до 3%, сравнена с плацебо. В малкото изпитания, където се прави пряко сравнение между клетъчно-стимулиращи и клетъчно-подтискащи лекарства, разликата е около 5% в полза на първите. Тук става дума за световно известни изследвания, проведени в голям брой медицински центрове и страни, като САЩ, скандинавските страни, Англия и т.н., които имат дългогодишна традиция в тази област. Техните резултати са публикувани в такива реномирани списания, като „Лансет“ (ланцет, копие) „*Ню Ингълнд джърнъл оф медицин*“ (новоанглийско списание по медицина) или „*Бритиш медикул джърнъл*“ (британско медицинско списание).

Тези изненадващи резултати се дискутират обширно и напоследък доста бурно от международните медицински среди, но най-големият парадокс е, че все още не са достигнали до широката общественост, именно поради споменатата бъркотия в медицината, която пречи за правилното ориентиране на пренатоварените научно-популярни журналисти. От страх, че не схващат материята и могат да се изложат (а и могат да бъдат уволнени, тъй като фармацевтичните концерни, чрез рекламните си разходи, имат силно влияние върху пресата и медиите, особено в САЩ), те не пишат по такива парливи въпроси. Самите лекари и фармацевтични концерни нямат, разбира се, никакъв интерес този въпрос да се повдига нашироко, защото ще засегне техния джоб.

Този аспект на Универсалния закон има неотложна морална актуалност и трябва в бъдеще основно да се дискутира, защото тук не става дума за някакви си парични загуби на група от хора или предприятия, а за живота на милиони хора, които понастоящем систематично се убиват под претекста, че им се помага. Или както се казва: „Пътят към ада е постлан с добри намерения.“ Струва си да си при-

помним обещанията на „научния комунизъм“ за сияйното бъдеще и жертвите, които той остави по пътя на историческото си корабкрушение.

Очевидно всяко отклонение от Закона води до провали, като войни и екологични катастрофи, например Чернобил, носещи масови човешки жертви или до икономически кризи, които в крайна сметка също така вземат човешки жертви. Така например, повсеместното обедняване в Русия през последните години, вследствие на кризата, е снижило средната продължителност на живота с повече от 5 години. Това означава, че средната смъртност се е увеличила с около 7-8%. А колко хора загинаха повече от обикновеното през гладните зимни месеци на кризата в България през 1996-1997 г.?

Правим това отклонение, за да потвърдим основното си заключение от дискусията на закона за еволюцията, а именно, че всяко неспазване на Закона, независимо на какво ниво - научно или обществено, в крайна сметка се заплаща със съкратена продължителност на човешкия живот. Не беше ли етичната цел на всяка научна и социална дейност, като част от обществената еволюция, тъкмо обратната - да се продължи животът на хората, като се увеличи тяхното благоденствие, осигурят старините им чрез създаване на системи за колективна отговорност, като здравеопазване и пенсии, и се предпазят от колективни, социални и екологични катастрофи?

Очевидно е, че се сблъскваме с едно разминаване между добрите намерения и резултатите от тях. Това явление съвсем не е монопол на бившата социалистическа система, а се среща също така и в икономическата система на свободния пазар, на която ѝ предстоят състресения, подобни на тези в Източна Европа, след осмислянето на Универсалния закон от широката общественост, а и независимо от това - Законът е валиден и без да знаем за него.

Така че, добър съвет за бившите социалистически страни е, да не възприемат безкритично всички структури на свободния пазар, защото тяхната съдба е вече предопределена, а и те далеч не се ползват с тази популярност там и се дискутират с все по-голяма критичност. Ако не беше така, източноевропейските страни нямаше да бъдат заля-

ни през последните години от третокласни икономически съветници, провалили се в собствените си страни.

Какво ще бъде все пак непосредственото отражение на Универсалния закон в медицината? Стана ясно, че бъдещето на медицината ще се състои в *лечението с клетъчно-стимулиращи средства*. Читателят сигурно си задава въпроса, кои химични средства са с такъв характер. Най-общо казано, всички химични вещества от биологичен произход са, с много малки изключения, клетъчно-стимулиращи. Към тях принадлежат най-новите препарати, като *гама-* и *бета-глобулини*, *интерферони* и *интерлевкини*, въведени с голям успех при лечението на редица заболявания през последните години.

Фармацевтичната индустрия интуитивно стигна до извода, че чисто синтетичните продукти, които тя хвърли на пазара през последните 50 години, не носят обещаните резултати, и че е необходима радикална „смяна на парадигмите“ в тази област, макар и да не я разгласява публично.

Проблемът на гореспоменатите вещества със стимулиращ характер е, че те са *протеини* (белтъци) и поради тази причина не могат да се гълтат, защото се разграждат в стомашно-чревната система. Те се прилагат интравенозно, а това е свързано с големи трудности.

Освен че тези препарати са много скъпи и повечето пациенти и бедни страни не могат да си ги позволят, те предизвикват редица вторични (токсични) ефекти, именно поради нефизиологичната им форма на прилагане. На първо място се засягат бъбреците, сърцето и белите дробове. Неврологичните вторични ефекти също не са редки.

Читателят може би се запитва: не противоречи ли този факт на изказването, че такива вещества нямат вторични ефекти и влияят положително върху организма? По никакъв начин. Същественният недостатък на белтъчните клетъчно-стимулиращи вещества е, че те трябва да се внедряват в тялото чрез венозната система и това води до нефизиологично високо съдържание в кръвта и жизнено-важни органи. Всяко прекаляване, дори и с клетъчно-стимулиращи средства, нарушава естествената енергетична хармония в организма.

Този недостатък отпада, ако клетъчно-стимулиращите

средства се вземат по физиологичен път, като се гълтат и резорбират чрез стомашно-чревната система. Възприемането на химични вещества от тялото, били те хранителни или терапевтични, трябва да следва физиологичния път на стомашно-чревната система, която е еволюирала милиарди години и не може да се заобиколи, като се надхитри природата, без това да носи печални последици със себе си.

Този факт не е оценен от лекарите, защото познанията за решаващата роля на имунната система, намираща се в стените на стомашно-чревната система едва сега бавно, бавно започва да се осмисля. Оказва се, че тази система съдържа не по-малко имунологично-компетентни клетки и функции от известните имунологични органи. Тези клетки представляват един вид първа и най-важна бариера за разграждането на чуждите тела от храната и тяхното биохимично преобразуване в познати за организма структури, които се възприемат от него, без да се стига до остри имунни реакции, като алергии или анафилактичен шок.

Без да навлизаме в подробности, ще илюстрираме ролята на стомашно-чревната система за безопасното възприемане на чужди тела от организма със следния пример, който може да бъде разбран и от неспециалисти. Всяко изкуствено внасяне на чужда органична материя в организма, например при трансплантации на сърце или бъбреци, води до отхвърляне на чуждия орган, дори когато тези органи са дадени от роднини, които са имунологично близки с пациента, като брат и сестра или близнаци. При трансплантация на органи от други видове, например сърце от свиня, реакцията на отблъскване е още по-остра и бърза. Това прави трансплантацията на животински органи все още невъзможна. В същото време животинското месо, възприето като храна, не предизвиква никакви имунологични реакции на чужди тела. Доскоро никой не се бе замислял по този въпрос, макар че това явление е основно за енергетичното обяснение на имунната система.

Става ясно, че начинът за внасяне на чужди химични вещества в организма под формата на лекарства не може да бъде произволен, а трябва да се съобразява с естествения път, даден от природата, ако не искаме да му навредим.

Именно поради тази причина и в бъдеще лекарствата основно ще се гълтат. Това е и най-лесният и евтин начин на лечение.

Като се тръгне от тези съображения, които са залегнали в Общата теория на биологичната регулация и се основават на най-новите изследвания в областта на имунологията, се стига до извода, че трябва да се развият и внедрят *орални* клетъчно-стимулиращи медикаменти, т.е. биологични средства от небелтъчен характер с такива свойства.

Има ли понастоящем такива препарати на пазара? Отговорът е „да“, но много малко. За специалистите ще споменем само групата на *антихолестериновите лекарства* от типа на *симвастатин*, *ловастатин* и т.н. Тези лекарства стимулират повсеместно клетките на тялото и по този начин увеличават обмена на *холестерина*, като намаляват неговата концентрация в съдовете (в кръвта). Това предотвратява възникването на атеросклероза и увеличава средно-статистическата продължителност на живота, сравнена с плацебо.

Длъжни сме да подчертаем, че колкото и необичайно да звучи за неподготвения читател, вярващ, че лекарите знаят какво предписват и защо го предписват, това е първата група от лекарства, за които по неоспорим начин е доказано, че имат положителен терапевтичен ефект. За всички останали лекарства на пазара, които се предписват за хронична употреба, това не е доказано. Най-интересното е, че доказателството за положителния ефект на тези клетъчно-стимулиращи средства бе представено едва преди няколко години в прочутото „скандинавско изследване“ върху 5000 пациента, продължило повече от пет години. То е важно, макар и далеч не единствено доказателство за валидността на новата теория на Закона в медицината.

Но как авторът знае, кои лекарства са клетъчно-стимулиращи и кои клетъчно-подтискащи, ще поиска да научи читателят. Ще задоволим неговото любопитство отчасти, поради сложността на материята. Пълният отговор е даден в том трети. На базата на Универсалния закон, разработих нов, непознат досега, **квантов модел на химичната структура на лекарствата**, който позволява да се пред-

видят техните лечебни свойства съобразно регулацията на клетката.

Може би не на всеки е известно, че химията, а оттам и фармацевтиката, се основават на квантовата механика, по-точно на приложението на уравнението на Шрьодингер за молекулярното ниво на веществата. Основни понятия, като *ковалентна връзка* или *молекулна орбита*, са в действителност математически решения на това квантово уравнение в пространството и се представят в химията по формален начин, чрез чертички или облачета (кълба или други форми) от точки. Това е приложна геометрия, или ако желаете, живопис на химичните структури. Изглежда, този факт редовно се забравя в практиката, макар и да е известен на химиците.

Така че, квантовият подход за обяснение на биохимичните и оттам лечебни свойства на лекарствата не е случаен, а е продиктуван от самото естество на химичните науки. Чисто квантовият подход не би довел до никакъв успех, ако едновременно с това не бе обяснена биологичната регулация на клетката. Обяснението е на квантово ниво, като са взети предвид най-новите данни и резултати за структурите на отделните протеини и други биохимични вещества в клетката. Тези резултати станаха възможни благодарение на масовото прилагане на нови техники в генетиката и биохимията, не на последно място в рамките на проекта за цялостното разгадаване на човешкия геном (*human genom project*).

Както се вижда, новата Обща теория на биологичната регулация се основава на най-новите научни постижения, и което е най-забележително, тя ги предсказва. Това е привилегия на истинната наука.

От квантовия модел на биохимичните структури се синтезира един **диполен модел**, който съдържа всички достоинства на квантовия модел, а най-вече неговата валидност, но е много по-лесен за разбиране и прилагане. Това е една концесия, един жест, спрямо химици, фармаколози и лекари, за които физиката е книга със седем печата. Този диполен модел се състои от малък брой аксиоми и заключения, които позволяват пълен анализ на всички лекарства.

Този модел беше приложен върху 4000 лекарства и беше потвърден *без* изключение. Неговата подробна дискусия предполага задълбочено познаване на съвременната фармакология и надхвърля рамките на това кратко въведение. Важни примери за неговото приложение са дадени в том трети.

Именно на базата на този модел стана възможно да се направи гореспоменатото разделение на лекарствата на две групи - на *клетъчно-стимулиращи* и *клетъчно-подтискащи*, съобразно техните енергетични ефекти в клетката. Важно е да се подчертае, че тези ефекти не следват от сходството на химичните структури. От това става ясно, че химията или фармакологията не са подходящи науки за изследване на тяхното клинично поведение; такава наука е физиката или по-точно, квантовата физика. С това също се обяснява централния и твърде противоречив факт във фармакологията, а именно, защо вещества с различни химични структури проявяват сходни лечебни свойства и поради това се приобщават към една и съща група от лекарства, например групата на *бета-блокери*. Последната забележка е предназначена за посветени в тази област специалисти.

Важно заключение от дуполния модел е, че *фитотерапията*, т.е. лечението с билки, ще придобива в бъдеще все по-голяма роля. Обяснението е сложно, но ще се постарая да го сведа до няколко прости аргумента. Растителните и животинските клетки са много близки една до друга. Животинските клетки са произлезли от растителните клетки в процеса на еволюцията на биологичната материя преди около 800 милиона години, докато цялата история на биологичната еволюция се определя на 4,5 милиарда години. Затова двата вида клетки се наричат „*евкариоти*“, противно на бактериите, които се наричат „*прокариоти*“ и са много по-различни от първите.

В последните няколко години се установи, че голяма част от протеините, които изпълняват жизнено-важни функции в клетките, са много сходни по структура в растителните и животинските клетки. Това обуславя общи енергетични механизми на клетъчна регулация. Този факт не е осъзнат пълноценно досега. На него му се отдава дължимото значение за първи път в Общата теория на биологичната регула-

ция, въпреки че голяма част от фактите се знаят от давна. Това ще рече, че *екстракти* от отделни билкови растения, които могат да се пият и се възприемат от организма без да се разграждат, съдържат множество биохимични вещества, участващи в регулацията на растителната клетка. Те проявяват сходни регулационни свойства, когато влязат в контакт с човешките клетки.

Народната *билкова традиция* ни е предала доста точни описания на техните положителни лечебни свойства. Така например, аз сравних описанията на билки от *Петър Дилков*, събрани в неговия труд „Българска народна медицина“ (том 1 и 2, изд. БАН, София, 1978 г.) с данните за химичните структури на веществата, които се добиват от тези билки. Стана ясно, че описаните лечебни свойства могат да се предвидят от диполния модел и по този начин да се обосновават от научна гледна точка. В този контекст споменавам стимулиращото действие на жълтия кантарион, който нашумя напоследък покрай прословутото лекарство за увеличаване на потентността „Виагра“. С други думи: нищо ново.

Това конкретно приложение на Закона ще доведе до възраждане на традиционното билково лечение, което днес е доста занемарено в Западния свят. Може да се очаква, че най-силни импулси ще дойдат от *китайската медицина*, която разполага с най-обширен и дълъг опит в тази насока.

Да се надяваме, че тази дискусия върху част от приложенията на Универсалния закон в медицината е засегнала някои въпроси от общ интерес, без да е претоварила неподготвения читател с трудно смилаема терминология. От друга страна, въпреки популярния характер на това четиво, не можем да минем без един минимум от научни термини и съдържания, ако искаме да защитим научните изисквания на новата теория, които съвсем не са малки. Всяко научно-популярно представяне е един компромис между точността на термините, които са научно обременени, и общата разбираемост. Надявам се, че тук бе намерен точният баланс.

ПОСЛЕДСТВИЯ В ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

Организационните форми на практикуваната медицина се обобщават в термина „здравеопазване“. Той автоматично включва и ролята на държавата, изпълнявана чрез данъчната система. Тъй като средствата за здравеопазване се заделят от произведения национален продукт, финансирането и ефективността на здравната система зависят изключително от състоянието на националната икономика.

Продължаващата икономическа криза в България се отразява пагубно върху здравеопазването и пречи на неговото переустройство, съобразно изискванията на новата пазарна икономика. От това страдат най-вече обикновените граждани.

Освен от външните макроикономически фактори, структурата на здравеопазването се определя до голяма степен и от вътрешното развитие на медицината като наука и от нуждите, които тя създава. Така например, преди да се появи препаратът „Виагра“ на пазара, разноските по лечението на импотентност бяха практически нулеви, защото, поради липсата на ефективна терапия, този симптом не се считаше за медицински проблем. Кратко време след въвеждането на това лекарство в САЩ, оборотът му скочи на 10 милиарда долара. В момента западноевропейските здравни системи са изправени пред дилемата, дали да включат това средство в списъците на лекарствата, или то да се купува на свободния пазар, защото се опасяват, че това ще доведе до фалит на и без това празните им здравни каси.

От друга страна, увеличаването на месечните вноски за здравно осигуряване на отделните граждани не може да расте вечно. Както и при растежа на данъците, това води до стагнация в икономиката, тъй като ѝ се отнемат ценни капитали, които в противен случай биха се инвестирали в производството. Оттук следва, че здравеопазване, икономика и медицина са взаимосвързани нива на обществото. Според новата аксиоматика те са *U*-множества, които съдържат себе си като елемент. Елементът в този случай са *парите*. Липсват ли те, какъвто е случаят в България, се стига до срив на структурите, например на структурната комплексност на здравеопазването (виж закона за еволюцията).

Оттук следва, че последствията от Универсалния закон за здравеопазването са двояки. Те ще дойдат, от една страна, чрез теорията му за макроикономическата регулация на стопанството (виж по-долу) и от друга страна, чрез вътрешното обновление на медицината като наука. Тук ще се спрем само върху втория аспект, защото икономическата дискуссия ще надхвърли рамките на това четиво.

Видяхме от примера с „Виагра“, че всяка смяна на лечебни практики е свързана с платежоспособността на медицинските услуги. Досега се наблюдава непрекъснато увеличаване на здравните разходи в абсолютен и относителен смисъл (като дял от брутният национален продукт, БНП) в целия свят. Очевидно прогресът на медицината е от такъв естество, че създава непрекъснато нови разходи. Границата на растежа обаче, вече е достигната и дори такива развити стопанства, като тези на САЩ или Германия, са на път да се сринат под товара на здравната им система. Дилемата е повсеместна и изход не се вижда.

В пълен противовес на експоненциално растящите разходи за здравеопазване, реалните успехи в медицината са много малки и става все по-ясно, че много тенденции сочат в обратна посока. Така например, увеличението на средната продължителност на живота, която е най-меродавният параметър за ефективността на медицинското обслужване, стагнира в развитите западни страни от няколко години. В източно-европейските страни тя дори е намаляла значително (най-вече се е увеличила детската смъртност) и то, въпреки масовото нахлуване на модерни „ефективни препарати“, каквито преди това нямаше.

Големи епидемиологични изследвания от последните години доказват, че *инцидентността* (степен на появяване) на повечето ракови форми е нараснала в САЩ и други страни през последните 10-20 години, въпреки че средствата за ранна диагноза и профилактика непрекъснато растат. Тази тенденция може да се допусне както за България, така и за други страни.

Това реципрочно отношение между растящи усилия и разходи за борба с болестите, от една страна, и снижаваща се ефективност на резултатите, от друга страна, може да се

обясни за първи път от новата теория на Универсалния закон. Например широкото въвеждане на клетъчно-подтискащи лекарства от западната фармацевтична индустрия в източно-европейските страни води до увеличаване на заболяемостта и смъртността там. Последната е не само продукт на влошените условия, както вече споменахме. Нови изследвания потвърждават това.

В бившата Източна Германия броят на хронично-имунологичните заболявания, като алергия, невродермит, астма и прочие, е нараснал след обединението, въпреки че замърсяването на околната среда, считано за важен фактор за тези болести, значително е намаляло. Това показват резултатите от едно голямо епидемиологично изследване, публикувани наскоро. То не дава никакво обяснение за причините. Междувременно, през последните десет години консумацията на лекарства в източногерманските провинции е нараснала неколкосткратно. Трябва да се подчертае, че преди обединението, в ГДР имаше много малък брой лекарства на разположение.

От гледна точка на дуполния модел, сегашната консумация на клетъчно-подтискащи лекарства (90% от всички лекарства на пазара), като антибиотици в ранна детска възраст, сърдечно-съдови препарати от групите на бета-блокери, калциеви антагонисти, антиаритмични средства и прочие при възрастни, води до хронично подтискане на имунната система, която е най-чувствителният към този ефект орган. Това води до увеличаване на имунните заболявания. Важно е да се отбележи, че за гореспоменатите сърдечно-съдови лекарства е доказано по неоспорим начин, че увеличават смъртността с 1-2% в сравнение с тази на пациенти без какво лечение. Тези групи от лекарства заемат голям дял от консумацията на медикаменти в целия свят.

Споменавам тези факти, подробно описани в том трети, за да покажа порочния кръг, в който се намира световното здравеопазване и неговата пълна неспособност да обясни фактите от научна гледна точка. Истината е действително злобеца. Световната фармацевтична индустрия произвежда годишно лекарства за около 700 милиарда долара и с това надвишава стойността на автомобилната продук-

ция. Огромната част от тях са клетъчно-подтискащи средства и вредят на организма. Те увеличават заболяемостта, т.е. водят до вторични ефекти и заболявания, които *отново* трябва да се лекуват. Очевидно, фармацевтичната индустрия сама си създава потреблението и расте като рак, чрез разходите за здравеопазване, за сметка на останалите дялове на стопанството, докато един ден го задуши.

Как може да се разкъса този порочен кръг и да се тръгне отново по правилен път в здравеопазването?

Първо, всички клетъчно-подтискащи лекарства, с изключение на антибиотиците и тези, давани спешно в интензивните отделения при шоково състояние, трябва да се изземат от пазара и да се забрани тяхната продажба със закон.

Второ, да се въведат веднага нови, *орални клетъчно-стимулиращи средства*. Прилагайки дуполния модел, може много лесно да се определят и разработят такива вещества. Тяхното масово приложение ще намали драстично разходите. Няма да е необходим голям брой лекарства, защото всяко клетъчно-стимулиращо средство действа положително при много различни болести. Това ще направи лечението с лекарства просто и достъпно и за бедните страни. Трябва да отбележим, че засега почти 90% от продажбата на лекарства се осъществява в развитите страни, а само 5% в източноевропейските страни.

Трето, да се преустрои медицината като наука и като приложна дисциплина. Отделните мерки, които трябва да се предприемат, са многобройни и не могат да се дискутират тук.

Четвърто, да нарасне ролята на профилактиката и амбулаторното лечение. На базата на Общата теория на биологичната регулация, ще е възможно да се поставят ранни диагнози на заболяванията. Тази теория разработва за първи път енергетичната връзка между генетични *мутации*, водещи до дефекти на квантово ниво, и появата на симптоми и хронични болести в по-късен стадий. Това е централно постижение на новата теория, което, поради сложността на материята, не може да се разгледа в това въведение.

Ранната терапия на хронични болести с клетъчно-стимулиращи средства ще увеличи значително шансовете за

успешно излекуване. Понастоящем медицинското лечение наподобява пожарна команда, която пристига на мястото на пожара, след като сградата вече е изгоряла.

Може би ще трябва да се въведе нова система на лекарско възнаграждение, практикувана в миналото от китайците. Те са плащали на лечителя, докато са били здрави. В момента, в който са се разболявали, те са преставали да плащат и той бързо, бързо ги е вдигал на крака, за да текат постъпленията му. Наистина, идеална система на заплащане - напълно в смисъла на Универсалния закон.

Ролята на *епидемиологията* и *клиничната фармакология* ще нарасне, защото те ще дават обективни данни за успеха и ефективността на дадено лечение и ще решават неговата съдба. Здравеопазването ще трябва да се подчини на принципа на вътрешна оптимизация, който е приложение на закона за еволюцията на това ниво, а не на екстензивен растеж, както се забелязва сега.

Същото важи за фитотерапията и други алтернативни методи на лечение, на които досега се гледа с пренебрежение от традиционната медицина. Те ще навлязат широко в медицинската практика. Червената нишка и в тази област ще бъде Универсалният закон.

Не можем да изредим всички последствия и аспекти на Универсалния закон в областта на медицинското обслужване и здравеопазването. Пропуснатите аспекти предоставяме на критичното въображение на читателя.

Тази тема особено ме вълнува, защото като лекар и дългогодишен изпитател в клиничната медицина съм професионално свързан с нея. Прозрението, че ние, лекарите, сме виновни, макар и несъзнателно, за смъртта на милиони пациенти, буквално ме потресе. Това е факт, който от лични наблюдения подозирах доста отдавна, но успях да докажа едва след откриването на Универсалния закон. Този шок не съм преодолял и до ден днешен. Съзнанието за него е непосилен товар за отгелния човек. Толкова чужди мъки и нещастие човек не може сам да носи, без да ги сподели.

Преди три години се опитах да информирам медицинската и политическа общественост в Западна Европа и САЩ,

но аргументите ми не бяха приети сериозно, може би защото още не бях представил убедително доказателство за съществуването на един всемирен закон във физиката. Това беше и основният етичен стимул, да се задълбоча във физиката и да го обоснова там. Едва след това стана възможно да сглобя една верига от неоспорими доказателства.

Том трети, посветен на Общата теория на биологичната регулация, беше завършен в края на месец юли 1998 г., малко преди да посетя България, във връзка с подготовката на публикацията на том втори по физика на роден език. Предварителните факти, които излагам в настоящата книга, се публикуват за първи път. Българският читател има привилегията първи да се запознае с тях.

Трябва да се подчертае, че по чисто обективни причини не бях в състояние да завърша тази книга по-рано. Голяма част от клиничните изпитания, които цитирам в подкрепа на тезата ми за пагубния характер на клетъчно-подгубящите лекарства (над 50), бяха публикувани едва през последните 3-4 години, т.е. по време на разработването на физичната теория на Закона, и са с голяма актуалност.

Причината за тяхната късна поява се дължи на факта, че едва преди 10-15 години американското федерално бюро за регистрация на лекарства (FDA) повиши значително изискванията си относно качеството и статистическите стандарти на клиничните изпитания. Този пример бе последван и от други национални учреждения за лекарствена регистрация. Клиничните резултати се появиха с известно закъснение.

От този исторически факт читателят има право да заключи, че резултатите от всички клинични изпитания преди 1988 година могат спокойно да се пренебрегнат като невалидни и погрешни. Оттук и твърдението, че огромната част от лекарствата на пазара днес не са изпитани правилно относно тяхното действително лечебно действие. В Германия броят на такива лекарства, които по закон трябва впоследствие, т.е. след регистрацията им, да докажат своята клинична ефективност, се изчислява на 16000 продукта (химичните вещества са по-малко).

Някои читатели може би си задават въпроса, как бе възможно да се стигне до това положение. Вместо отговор ще

попитам обратното: „А как бе възможно, три поколения хора, населяващи голяма част от земното кълбо, да подкрепят една брутална комунистическа доктрина, унищожила милиони хора без причина и да се отъждествяват с нея? И коя бе причината, след като и на бебетата им стана ясно, какво е представлявала тази система, българският народ да избере в свободни избори разбойническия посткомунистически режим на Жан Виденов и да се хвърли с отворени очи в пропастта, от която все още не може да излезе?“

Отговорът е: „Защото хората притежават *безкрайната способност да се самозалъгват* и да си затварят очите пред очебийната истина.“ Към това нищо повече не може да се добави, освен че тази причина е попречила, Законът да бъде открит много по-рано. Не е пресилено да се каже, че най-голямата опасност за самоунищожението на човешката раса се крие в тази нейна способност да се самозалъгва. Универсалният закон слага край именно на нея, а това вече е бледа надежда, че може би ще оцелеем като биологичен вид.

ЗАКОНЪТ И ФАРМАЦЕВТИЧНАТА ИНДУСТРИЯ

С това пристъпваме към последствията от откриването на Универсалния закон за основния причинител на вредите и загубите в медицинското обслужване - световната фармацевтична индустрия. Две думи за нейното най-ново развитие.

След три големи вълни от сливания през последните 10-12 години, голяма част от фирмите, които познавах от началото на моята дейност, вече не съществуват. В момента 20 концерни владеят повече от 50 % от световната продажба на лекарства, като въртележката на приятелски или неприятелски сливания продължава да се върти с все по-голяма скорост. Причините са две:

1) Фармацевтичните концерни нямат нови продукти, защото повишените изисквания спрямо регистрацията на нови лекарства показват недвусмислено, че новоразвитите средства се оказват вредни и не помагат на пациентите. Летвата е вдигната много високо и те все по-трудно се утвърждават. Това води до главомайващо увеличение на

разходите за научно-изследователска дейност и развитие (R&D). Докато преди десетина години инвестициите за регистрация на ново лекарство се колебаеха между 25 - 50 милиона долара, сега те са нараснали от 500 милиона до един милиард долара. Сливанията имат за цел да намалят началните инвестиции и да акумулират повече нови продукти, с една дума, да се избегне конкуренцията, като се създават олигополни корпорации. В допълнение, концерните съкращават работници и служители и по този начин пестят разходи.

2) Втората причина за сливанията, колкото и да е парадоксално, са нарасналите печалби в този сектор, които достигат до една трета от обема на брутна продажба. Тъй като тези пари трябва да се инвестират някъде, те отиват за покупка на други предприятия от този бранш. Оттук и необходимостта на всеки 3-4 години да се „ходи на пазар“ с голяма кошница и да се елиминират един след друг потенциалните конкуренти. Такова трябва да е било и поведението на динозаврите малко преди тяхното загиване.

Едновременно с това възникнаха, като гъби след дъжд, много нови биотехнологични фирми, които се опитват да пробият в този примамлив пазар. Техните първоначални обещания и перспективи много бързо се свиха до нормален ръст, именно поради безпощадните, нови изисквания на регистрационните учреждения. Тъй като почти никоя от тези фирми не е въвела нов продукт на пазара, за да се самоиздържа от продажби, те живеят само от първоначалните инвестиции и от пробуждането на големи надежди за печалба на борсата. Ясно е, че много от тях ще издъхнат, преди да са се утвърдили на пазара и наистина този процес вече е започнал.

Именно тези фирми ще се облагодетелстват най-много от познанието за Закона. Той ще им посочи пътя, как да развият нови продукти с малко разноски и най-вече в кои области да се насочат.

Новата Обща теория на биологичната регулация ще преопредели също така политиката и решенията на националните и интернационални регистрационни учреждения, като Европейското учреждение в Лондон, ЕМЕА. Изискванията им ще се поставят на рационална база и за първи път ще станат разбираеми за всички участници, а най-вече за самите тях.

Последното е особено необходимо, тъй като тези учредения в момента създават впечатлението, че се намират в състояние на тотална интелектуална ентропия.

Големите концерни имат реален шанс да оцелеят, ако възприемат бързо Общата теория на биологичната регулация във всички нива и звена. Който по-рано я овладее, ще бъде по-конкурентноспособен.

Общо взето, броят на лекарствата на пазара ще намалее драстично, а обемът на продажбите на дадено лекарство ще нарасне. Това ще облекчи организацията и ръководството на концерните.

Загубите от изземването на клетъчно-подгискащи лекарства от пазара могат много бързо да се компенсират от бързото въвеждане на клетъчно-стимулиращи средства. Не е изключено обаче, някои от концерните да фалират или да бъдат погълнати от техните по-гъвкави и бързи събратя.

В общи линии това ще бъдат последствията от Универсалния закон в този бранш. Тук те ще придобият възможно най-драматичен характер, но могат, при добро желание и интелигентно поведение, да бъдат лесно овладяни. Това ще зависи само от ръководствата на фармацевтичните концерни.

Тъй като не се очакват големи промени в другите отрасли на стопанството, тук те няма да бъдат разгледани. Вместо това ще насочим нашето внимание към общите тенденции в обществото и икономиката, които с известно закъснение ще изкристализират от приложението на Закона.

ДЕМОГРАФИЯ

С подобряване на лечението на хроничните заболявания, които са най-важните фактори за смъртността днес, границата на активната дейност ще се покачи и качеството на живота в напреднала възраст ще се подобри. Средностатистическата продължителност на живота ще започне постепенно да расте. Отсъствията от работа по болест (средно 22 дни в Германия) ще намалеят. Пенсионната възраст също ще се покачи. Предвид кризата на пенсионните системи във всички развити капиталистически страни, то-

ва демографско развитие ще донесе едно желано и неочаквано облекчение.

Времето за образование ще се съкрати или във всеки случай няма да нарасне. Средната възраст за постъпване на работа на висшистите в Германия и други страни е към 30 години. С опростяването на учебния материал въз основа на Общата теория на науките, обемът му ще се намали, а нивото на познание ще се увеличи радикално. Ще остане повече време за активното поощряване на творческите заложи на учениците и студентите (виж образование по-долу).

Конкретно за България това би означавало облекчение на извънредно неблагоприятната ѝ демографска структура, която се отличава с най-високата смъртност на населението в цяла Европа, а може би и в света. Въпреки че не съществуват точни данни, последните изчисления сочат, че през последните 10 години в България умират годишно средно 50-60 хиляди души повече, отколкото се раждат. Тъй като отрицателният ръст е приблизително толкова голям, колкото е раждаемостта (около 60 хил. новородени деца на година), нацията бързо остарява. Това заключение може да се направи и без статистика. Дори един безгъл поглед по улиците или гарите на големите градове, като София и Пловдив (да не говорим за селата), създава впечатление у непредубедения наблюдател, че страната ни сякаш се е превърнала в огромен старчески приют, тръгнал на едnodневен излет.

Драматичният спад на дяла на младото поколение не може да не остане без последици и положително ще утежни и продължи периода на стагнация, в който се намира икономиката ни. На този процес може да се повлияе дългосрочно, като най-вече се внесе надежда и оптимизъм в населението относно бъдещето. Кое събитие би изиграло по-стимулираща роля от осъзнаването и прилагането на Универсалния закон в обществения и ежедневиия живот? Това ще доведе до увеличение на раждаемостта, което ще окаже положителен ефект и върху икономиката.

Връзката между раждаемост и икономически просперитет е много по-тясна, отколкото се предполага. По време на най-големия икономически и културен възход на страната ни от 1933 г. до 1944 г., населението на България се уве-

личава с близо една трета и надхвърля сегашния ръст. По това време съвсем естествено е всяко семейство да има по 4-6 деца. Отличителна черта на довоенното поколение, която особено ме е впечатлявала всеки път, когато съм имал възможност да бъда в контакт с неговите представители, е била непоколебимата му вяра в бъдещето и благополучието на страната и народа ни.

Именно най-подтискащият аспект понастоящем е минорната и песимистична нагласа на днешните българи. Погледнато в исторически план (пет войни за шестдесет години от Освобождението до Втората световна война), от гледна точка на обективността сме длъжни да отбележим, че страната ни след повече от 50 години мир никога не е имала по-малко външно-политически проблеми и по-благоприятни условия от сега за мирното си икономическо развитие. На практика, всеки ѝ желае доброто и най-вече бързото ѝ стопанско възстановяване, освен може би шепата местни гангстери, които незаконният комунистически режим роди като драконово семе, преди да загине и с които, при добро желание, всяко правителство би могло да се справи за кратко време.

ОБРАЗОВАНИЕ И ВЪЗПИТАНИЕ

С това ние плавно преминаваме към следващата тема, която би трябвало да вълнува всеки един от нас, защото е тясно свързана с индивидуалната човешка личност - *възпитанието* и *образованието*. Не случайно те са в основата на националното и духовно самоутвърждаване на българската нация по време на Възраждането. Тук ще възприемем един по-общ подход и ще разгледаме образованието в международен мащаб, макар че всичко казано по-долу ще важи и за България.

Стана ясно, че откриването на Универсалния закон води до *обединяване на всички науки под един общ принцип*. Същото обединяване ще се осъществи и на нивото на образованието. Това предполага съвсем нов тип учители, които, разбира се, няма да дойдат от нищото, а ще трябва постепенно да се обучат. С една дума, ще преживеем повторение на отминали-

те възрожденски дни, когато шепя будни българи се нагърбват със задачата да образуват цялото население. Алегорията за дванадесетте апостоли, били те около Христос или Левски, може да служи за парадигма в това отношение.

Образованието в училищата ще се промени коренно. Именно на тази възраст ще трябва да се развие разбирането за Закона, за да се превърне то във втора природа. Тъй като Законът е математическото начало на човешкото мислене, а математиката се изучава от първи клас, е редно, Законът да се въведе като дидактичен метод за преподаване на математика от самото начало. На практика нещата ще са по-лесни, отколкото някои хора може би се опасяват. И сега Законът интуитивно се преподава в математиката.

По-късно, в гимназията, предмети, като физика, химия, биология, астрономия, икономика и история, ще се осмислят в своята цялост и взаимозависимост. Зубренето на факти ще загуби своето значение, докато ролята на логичното мислене и дискусия ще навлезе широко в преподавателската практика. Логиката ще се радва на ново възраждане. Изкуствата и музиката ще трябва да се застъпят повече от сега, защото всестраниното стимулиране на творческия потенциал на учениците ще е съществена предпоставка за съзидателното прилагане на Закона по-късно в професионалната им дейност. Факт е, че характерът се оформя през първите осемнадесет години - в този смисъл училището ще се превърне в огнище, откъдето искрите на познанието за Закона ще се разпространят в обществото.

Тъй като голяма част от учебния материал, преподаван сега в университетите, ще се изучава в гимназията, академичното образование ще приеме по-индивидуална форма. Новите средства за масова информация, като *Интернет*, ще позволят бърз достъп до всякакъв вид информация, която вече лесно и без чужда помощ ще може да се осмисля от отделния студент. Самата информация в Интернет ще се промени и пречисти коренно на базата на Общата теория на науките.

Скоро ще престане да има значение географското място, на което се намира човек. Той ще има достъп до световната информация и ще може да я осмисля оптимално,

прилагайки Универсалния закон. Поради тази причина репутацията на университети, като Кембридж, Оксфорд или Принстън, ще загуби всякакво значение. Това ще е от полза за малки страни като България, които сега губят най-добрите си умове по чужбина, защото не могат да им осигурят равностойни условия на университетско образование.

Познанието на Универсалния закон може да се определи в известен смисъл като „интелектуалната бомба“ на бедния човек. С нея той ще вдигне във въздуха пиедестала на североамериканската и западноевропейската наука и култура, развиващи се в илюзорното убеждение за технологично превъзходство. Смятам, че малко хора ще съжаляват за последствията от тази необходима акция, създавайки равни шансове за всички нации.

Образованието ще придобива все по-голямо значение, защото става ясно, че цялото познание за света е съхранено в нашето съзнание, което е най-мощната и първична сила на човешкия прогрес. Тъй като в бъдеще технологичният прогрес ще се развива с много по-голяма скорост от сега, благодарение на знанието за Закона, на всеки човек ще се наложи да сменя на няколко пъти през живота си своята професия. Тази тенденция и сега се забелязва, но тя ще нарасне. Това носи големи социални шансове, но и рискове за безработица. Последните могат да се преодолеят с гъвкаво образование за преквалификация. Смяната на една професия с друга ще се облекчи от общата база на Закона.

Може да се пише много по тази тема, без тя да бъде изчерпана. Убеден съм, че всеки сам за себе си ще развие собствена представа, какво още ще се промени в образованието и възпитанието.

ИКОНОМИКА И УПРАВЛЕНИЕ СПОРЕД ЗАКОНА

Важни аспекти на икономиката бяха вече обсъдени. Тук ще се спрем на съзнателното приложение на Закона за регулацията на националното стопанство, без да навлизаме в икономическата му теория, която надхвърля рамките на това четиво.

Всички досега известни инструменти за макроикономическо управление, което е задача на правителството и специализирани институции, като централни банки, се оказват интуитивни, частични усещания за Закона. В икономическата теория те са известни като „-ism“: *монетаризъм*, *кейнсианство*, *протекционизъм*, *либерализъм* и т.н. Първите две течения се считат за чисто икономически учения, докато вторите две - за политически обогрени доктрини. В действителност, всяка форма на общо регулиране на стопанството е политически мотивирана и се възползва от политическата власт и структура на гържавата.

Въпреки че от пресата научаваме, че се намираме в период на глобализация на пазарите, тази глобализация едва сега започва и ще придобие ускорен темп, след като теорията на Универсалния закон стане достояние на целия свят. Прилагането на Закона за регулацията на стопанството ще доведе до създаването на обективна икономическа теория, чиято крайна цел е предотвратяването на кризи и осъществяването на равномерно благоденствие по всички краища на земята. Излишно е да се отбелязва, че днес сме все още много далече от тази цел.

Настоящото деление на политическото ниво на два блока - *ляв* и *десен*, ще се преодолее, защото тази координатна система става все по-безмислена. Това и сега се наблюдава в много страни. Докато десният блок симпатизира на монетаризма, който е против активната намеса на гържавата в икономиката, левият блок се чувства идеологически по-близо до кейнсианството, което препоръчва именно активното участие на гържавата в регулацията на стопанството. Това разбира се не пречи и на двата блока да правят най-разнообразни кръстоски и да вършат противното на това, което проповядват, от момента в който дойдат на власт. Това дискредитира настоящите делегирани демокра-

ции и извиква на преден план необходимостта от въвеждане на плебисцитни форми на демокрация.

В новата икономическа теория на Закона се доказва, че монетаризмът и кейнсианството са дуалектически аспекти на Универсалния закон и могат да се съчетаят в аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система. В този случай, двете нива са: 1) материално и духовно производство - индустрия, стопанство и сектор на услугите - известно като БСП (брутен социален продукт) и 2) неговото метафизично отражение - количеството пари в обращение. Двете нива са взаимозависими U -множества и образуват системата „национално стопанство“. Това важи и за системата „световно стопанство“, която може да се разглежда и като ниво (степен на математическа свобода). В такъв случай, това ниво се състои от различни системи - отделните национални стопанства.

Всички те си взаимодействат - размяна на стоки за пари и обратно, износ-внос, и са U -множества. Те съдържат себе си като елемент. Например, всяка сума пари може да се превърне в стока и всяка стока в пари. Ликвидността на парите е равностойна на ликвидността на стоките. Това разбиране е залегнало в прочутото *равенство на Фишер* за пазарното равновесие, от което произлиза модерният монетаризъм. Ние ще покажем по-долу, че то се извежда от универсалното уравнение.

Тъй като „идеологиите“ (ако може да се говори за такива изобщо) на десните и левите блокове са повече или по-малко обвързани с един или друг аспект на стопанската регулация, и се оказват аспекти на Универсалния закон, то те в бъдеще неминуемо ще се слоят. Диспутът за икономическата регулация ще се пренесе на друго по-обективно ниво - това на новата наука за икономическа регулация съобразно Закона. Политическите идеологии изцяло ще отпадат и сигурно никои няма да съжалява за тях.

А какви ще бъдат новите организации, които ще заемат мястото на сегашните политически структури и ще управляват обществото в съгласие със Закона? И как те ще мо-

гат да се създадат? Тези въпроси сигурно вълнуват читателя. Ние ще отговорим на тях чрез конкретни примери, които включват и централно приложение на Закона за управлението на националното и световно стопанство.

Историята на човешките организационни структури сочи, че всички по-важни форми на организация, заменящи старите, установени форми, се пораждаат тихомълком, извън центъра на общественото внимание и поради това обсебват по много рационален и ефективен начин властта на управлението.

Една такава модерна структура е *централната банка*, олицетворена в американската федерална банка, известна под съкратеното ѝ наименование *Фед* и германската *Бундесбанка*. По закон тези централни парични институции имат задачата да бдят над стабилността на националната валута - на *долара* и на *марката*, които са основни световни валути, и да се намесват (интервенират) на паричния пазар всеки път, когато имат данни, че той излиза от равновесие. Инструментите, които те използват за регулация на паричния, а оттам и на производствения сектор се определят като *монетаристични мерки*.

Ще докажем, че те са изцяло подчинени на вътрешната логика на Универсалния закон. Те го прилагат по интуитивен начин и могат да се обобщят в аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система, в конкретния случай, на националното стопанство. Тази проста аксиома, въпреки дългото си име, схваща динамичния характер на системите на пространство-времето. Важно е да се отбележи още веднъж, че досегашният подход във всички области на науките е статичен и елиминира движението на пространство-времето. Съществено новото в нашия подход е оценяването на динамиката на системите. Иначе фактите си остават такива, каквито винаги са били.

Преди да навлезем в материята, нека отбележим, че двете банки са придобили междувременно по-голяма власт и значение за националната и световната икономика, отколкото съответните национални правителства. Те са независими институции и вземат своите решения по обектив-

ни, *икономическо-математически* критерии, без да се съобразяват с мненията на правителствата им, които са чисто политически, и поради това твърде често субективни. Именно поради тази причина, директорът на Фед - Алън Грийнспян, се счита за тайният управител на САЩ, а президентът - за негов послушен чирак. Подобна роля би желало да играе и представителството на МВФ в България, пренебрегвайки два основни факта: че то не е легитимирано за това от националните ни закони, и че му липсва компетентността на Фед. Това го дискредитира като институция и не предсказва нищо добро за страната ни.

Важно е да се знае, че двете банки се създават като реакция от Голямата депресия и последвалата инфлация, която срува световната икономика. Докато в САЩ Голямата депресия води до новата конструктивна политика на Рузвелт, в Германия тя изкачва Хитлер на власт и води до втора световна катастрофа, от която пострада и България. Това доказва взаимозависимостта на всички икономически и политически системи и нива на общественото пространство-време, които определихме като U-множества, и предопределя глобалния подход към тях.

В днешната епоха на зараждаща се глобализация ролята на двете централни банки е нараснала неимоверно и отдавна е награснала първоначалното им национално предназначение. Именно поради тази причина решението да се въведе през 1999 г. новата европейска валута - Евро, стана възможно едва след като страните-участнички успяха да се съгласят с независимия и силен статут на новата централна *Евробанка*. Тя е копие на германската Бундесбанка и не случайно вече се установи на същото място - във Франкфурт на Майн. Защо влиянието на тези банки е толкова голямо?

Всяко решение на двете банки за увеличаване или намаляване на лихвите има непосредствено влияние върху курса на валутите и този на борсата. Това влияние е от световен мащаб и засяга всички страни. Например България, която е „вързала“ лева за марката, започва да трепери всеки път, когато има опасност от обезценяване на марката спрямо долара, например чрез намаляване на основните лихви в

Германия. Връзката между лихвеното ниво и паричната стойност е в основата на модерния икономикс и ще бъде обяснена по-году по много лесен и достъпен начин.

В новата икономическа теория на Закона това глобално влияние на централните банки чрез парите в обращение се определя като „**корелация от далечно разстояние**“, на английски „*long range correlation*“, оттам и съкращението „*LRC*“. Този термин на новата аксиоматика е от извънредно общ характер и се извежда пряко от първопонятието. Математическата му дефиниция е тази на *енергетичен градиент* или *потенциал*. Този общ термин е математическото U -множество на редица конкретни величини от физичен и нефизичен, например икономически характер, които се образуват в науката за отделни нива и системи на пространство-времето.

Така например, известното ни *електрично напрежение* от ежедневието, наречено още електричен потенциал, принадлежи на това множество. Преди да се спрем на регулацията на стопанството, е необходимо да засегнем регулацията на клетката, тъй като те по същество са тъждествени - и двете системи се подчиняват на Универсалния закон.

Известно е от 70 години насам, че всички органични клетки образуват *електрично напрежение*, което е напречно на клетъчната им мембрана. Зарядът в клетката е отрицателен, а този извън нея - положителен. Стойността на клетъчно-мембранното напрежение се колебае между 60 и 120 *миливолта* в зависимост от типа на клетката. То се нарича *клетъчен потенциал в покой*. Той може да се разглежда като напрежение на кондензатор, тъй като клетъчната мембрана играе ролята на *плосък сферичен кондензатор*. Тъй като дебелината на мембраната е от порядъка на 20 *ангстрьома*, това напрежение образува огромно електрично поле от порядъка на 1 до 10 милиона волта на квадратен метър. Такива електрични полета се срещат само в стратосферата и предизвикват светкавици и други подобни разреждания.

Споменавам тези технически факти, за да обясня на читателя по един осезаем начин, че регулацията на клетката, а оттам и на цялата органична материя, не се различава от тази на обществото и икономиката, които са *орга-*

нични макрони. Регулацията и на двете може да се опише математически с трите приложни аксиоми на Закона. Това ще докажем за последната аксиома. Преди да се върнем към икономиката, е необходимо да дадем следната допълнителна информация на читателя, която ще облекчи фактическото разбиране на общите принципи на динамична регулация на всяка система на пространство-времето, била тя стопанство или клетка. Тези практически примери улесняват навлизането във високото ниво на абстракция, която тази дискусия изисква от читателя.

Така както е известно, че всички клетки, бактерии и организми в клетките, като митохондрии, образуват без изключение електрично напрежение през мембраната, която ги обвива, се знае също, че разграждането на това напрежение, което е съхранена енергия на клетката, е съществено за тяхната регулация. Това напрежение фактически не се намира в покой, а може да се разглежда като *променливо напрежение*. Една негова вълна се нарича „**акционен потенциал**“ на клетката.

Възприехме този термин за универсалното проявление на енергията/пространство-времето в новата аксиоматика, тъй като Универсалният закон за първи път бе доказан за клетката и по-сетне за другите нива, като икономика и физични нива. Този акционен потенциал е всъщност една електромагнитна вълна, която непрекъснато се образува и разгражда.

На нея се дължи функционирането на всички мускулни и нервни клетки. Това може би е известно на повечето читатели от гимназиалната биология. За неподготвените ще спомена, че например акционните потенциали на мускулните клетки карат сърцето да тупти и да изпомпва кръвта в съдовата система. Всеки един акционен потенциал на мускулните клетки на сърцето отговаря на един негов удар. Тези акционни потенциали се разпространяват синхронно от центъра на възбуждане в сърцето, наречен *синус-възел*. Съвкупният продукт от акционните потенциали на всички сърдечни клетки може лесно да се измери като електромагнитна вълна, известна в медицината като *електрокардиограма* или ЕКГ. Същото важи и за централната нервна

система (мозъка), където акционните потенциали на нервните клетки се измерват като *електроенцефалограма*, ЕЕГ.

Доказано е, че всички клетки проявяват акционни потенциали, но те не винаги са така изявени, както при мускулните и нервните клетки. Това важи за клетките на кожата, на стомашно-чревната система, на вътрешните органи, на имунната система и т.н. Регулацията на споменатите два органа, сърце и мозък, зависят изключително от способността на техните клетки да образуват акционни потенциали. Не случайно *нулевата линия* при ЕКГ и ЕЕГ се счита като доказателство за клинична смърт в медицината.

Както виждаме, срещаме все познати неща. Парадоксалното на тези общоизвестни факти е, че за срам на учените, те и до ден днешен не са осмислени от енергетична гледна точка. Едва с откриването на Универсалния закон бе доказано, че:

Енергията придобита от храната, която се разгражда в клетките на тялото, се превръща без загуба в *електрична енергия* на техните акционни потенциали, като се отчисли топлинната енергия (около 60%), която се отдава на околната среда. Останалата енергия в организма се нарича *ефективна енергия* на храната.

Подчертаваме този извод, тъй като *енергичният баланс*, върху който той се основава, бе проведен за първи път в историята на науката от мен през 1995 г., въпреки че предпоставките за това основно доказателство в бионауките са налице от 50 години насам. Това доказва фундаменталната бъркотия в медицината и бионауките, както вече отбелязахме.

Горният резултат следва от закона за запазване на енергията и е приложение на Универсалния закон за нивото на клетките. Ако положим E_A за енергията на акционния потенциал на дадена клетка и f за времето ѝ, например за броя на акционните потенциали, които тя осъществява за един ден, ще получим обмена на енергията на тази клетка за това време, прилагайки универсалното уравнение:

$$E = EAf$$

Ако сумираме обменената енергия на всички клетки на тялото (f), прилагайки отново универсалното уравнение, този път за системата „организъм“, ще получим *ефективната енергия* на храната (около 35-40%), която остава в тялото и се използва за изграждането на биоструктури като белтъци, въглеродороди, мазнини и т.н. Ефективната енергия е тази част от енергията на храната, която фактически поддържа структурите и функциите на клетките и организма. При това не е възможно да се направи разграничаване между коя да е биоструктура и нейната функция (U -множества). За сведение, цялата енергия на храната, консумирана от организма за един ден, се измерва чрез нейното изгаряне в кислородна среда. Данните при покой и физическа дейност са известни от литературата.

Очевидно ефективната химична енергия на храната, която остава в тялото, се превръща изцяло в електрично напрежение на клетъчните мембрани на клетките и под формата на акционен потенциал, който е разграждане и изграждане на тази съхранена електрична енергия, се превръща отново в биохимична енергия. Именно в този обмен се състои метаболизмът на клетката, който може да се проследи до най-малките подробности, прилагайки най-новите постижения и данни в тази област на науката. Това е основното постижение на новата Обща теория на биологичната регулация.

Регулацията на клетките, а оттам и на органите и организма, се осъществява по глобален начин чрез модуляция (промяна) на акционните им потенциали, които по същество са променлив ток. Например, в зависимост от *дieleктричните свойства* на молекулите на лекарствата, честотата на този променлив ток може да се ускори или забави. Същото важи и за тяхната амплитуда (потенциал), от която зависи енергията на всеки акционен потенциал (виж част 1). Всяко забавяне на честотата или намаляване на амплитудата отговаря на *подтискане* на енергетичния обмен в клетката и се нарича *клетъчно-подтискащ ефект*. Този ефект е енергетично взаимодействие.

Тъй като организацията и съществуването на клетката като структура зависи от непрекъснатото провеждане на акционни потенциали (да си припомним нулевата линия на ЕКГ и ЕЕГ при клиничната смърт), всяко подтискане на акционните потенциали, което, както казахме, е енергетично взаимодействие, дошло отвън, се оказва *вредно или пагубно за клетката*. Това се доказва без изключение от всички експерименти в областта на електрофизиологията, която изследва разрушаването (лизирването) на клетките и други подобни ефекти под влиянието на външни химични, електрични и други фактори. Както посочихме, тези ефекти могат да се наблюдават и като увеличаване на смъртността на нивото на човешкия организъм при лечение с клетъчно-подтискащи средства. Червената нишка се следва без изключение и без каквото и да било вътрешно противоречие, както може би читателят вече забелязва.

Общата теория на биологичната регулация, застъпена в том трети, разработва регулацията на клетката именно въз основа на енергетичния обмен между нивото на електрично напрежение на клетъчната мембрана и това на химичния метаболизъм вътре в клетката. Този обмен може пълноценно да се опише с аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на електричното и метаболитното ниво на клетката, като последната се разглежда като система на пространство-времето.

Същият механизъм на регулация наблюдаваме и в националното стопанство. Съпоставяйки двете системи, ще убием с един куршум два заека и ще задоволим както очакванията на биолозите и медиците, така и тези на икономистите и политически ориентирани хуманитаристи. Простотата на третата приложна аксиома е предпоставка за широкото разбиране на този важен икономически аспект, който предопределя и националната политика.

От гореизложеното става ясно, че основите на днешните науки, били те бионауки или икономикс и финанси, не са разбрани по същество, въпреки или точно поради тяхната елементарност. Амбицията на тази дискусия е да направим от читателя експерт по икономическите въпроси, така че той да е в състояние да осмисли от гледна точка на

здравия разум така добре икономическите явления, които стават около него и определят неговата съдба, че да достигне и надмине повечето „капацитети“, чиито мнения той среща в средствата за масова информация и пред които настоящем може би все още благоговее. Излишно е да се отбелязва, че това до голяма степен важи и за мещината.

Така, разбирането и правилното прилагане на Закона води до приравняване на познанията на неспециалистите към тези на експертите. Именно тази разлика в полза на експертите се използва днес от последните най-безобразно, за да си осигурят социални привилегии, подобни на тези на кастата жреци в древен Египет. Така че равноправието, което Законът внася в обществото, би трябвало да е очевидно за всеки.

Обратно към икономиката. Видяхме, че съществена задача на централните банки е да променят нивото на основните лихви на националната валута. Когато лихвеният процент се качи, парите стават „по-скъпи“. Поради това по-малко хора и фирми са склонни да заемат пари от банките и общото количество пари в обращение в едно стопанство спада. Следователно, колкото по-високо е лихвеното ниво, толкова по-малък е обемът на парите в движение. Двете величини се отнасят реципрочно една към друга.

Това е проявление на реципрочността между енергия и пространство (обем) за паричното ниво. В този случай лихвеното ниво може да се разглежда като енергия на парите, които поскъпват, т.е. стават по-ценни, докато техният обем (количество), който може да се разглежда като пространствена величина, намалява. Обратно, когато лихвите спадат, парите стават по-евтини и се наблюдава по-голяма склонност да се заемат пари от банките. Тогава количеството пари в обращение нараства.

Както виждаме, реципрочността между пространство и време или енергия не търпи противоречия. То е еднакво валидно и за физичните, и за финансовите нива. За да осмислим тази реципрочност на нивото на парите, трябва да си представим парите като *метафизично отражение на свойствата на пространство-времето или енергията*.

Подобно на енергията, парите са в непрекъснато движение и обмен с други нива - например те се заменят за произведени физически продукти. Следва, че нивото на парите е отворено. Парите образуват равенства - една и съща стока има една и съща цена, а така също, една парична единица е равна на друга (например всички монети от 50 лева са равни помежду си и т.н.). От друга страна, парите са дискретни - те могат да образуват безкрайни дискретни суми (цени, банкови сметки и т.н.), които са U -множества. Оттук следва и безкрайният характер на парите.

Наистина единственото нещо, което човек върши, е да осмисля Универсалния закон във всяка една област на своето житие. Осмислянето на Закона е математическо схващане за естеството на пространство-времето, което той прилага повече или по-малко съзнателно за създаването на нови нива и системи на обществения живот. Така например, въвеждането на прословутото *двойно счетоводство*, което все още твърде малко хора в България владеят, е конкретно приложение на запазването на енергията, вследствие на затворения ѝ характер. Обяснението предоставяме на читателя за упражнение.

Както виждаме, парите проявяват свойствата на пространство-времето, защото са негово ниво, създадено от съзнанието, което пък отразява първопонятието. Всички тези нива се подчиняват на Закона. Това важи както за нервните клетки, произвеждащи съзнанието (виж по-горе), така и за неговите идеи, като въвеждането на парите в обществения живот. Всяка абстрактна идея, отразяваща адекватно първопонятието, т.е. Закона, може да се материализира, защото е вярна.

По много поводи обяснихме, че съзнанието притежава неограничената степен на математическа свобода да определя безкрайно много нива на пространство-времето и по този начин да го разглежда като делима (дискретна) същност, въпреки че то по същество е цялост. Това абстрактно деление поражда категориалните системи на науките. Икономиксът е такава система. Самото дигитично разделение на *макроикономикс* и *микроикономикс* илюстрира това свойство на съзнанието.

Ще приложим същото свойство и ще погразделим нивото на парите на отделни поднива, за да обясним по-точно неговото поведение. В същото време ще обобщим тези нива в едно ниво на парите, което взаимодейства с нивото на материалното производство (физическо ниво на стопанството). Тези погразделения са произволни, но необходими за осмислянето на реципрочния характер на пространството и времето на всяко ниво и във всяка система на обществото. За целта ще приложим аксиомата за реципрочния характер на енергетичните потенциали на две съседни нива на дадена система, която е една възможна интерпретация на това свойство на първопонятието.

Според тази аксиома, ние ще разгледаме националното стопанство като *динамична* система на човешкото общество, състояща се от две нива: 1) физическо ниво на стопанска дейност (производство и услуги) и 2) ниво на парите.

Виждаме, че нивото на парите може да се променя от централните банки чрез нивото на лихвите. От друга страна, нивото на парите си взаимодейства с това на производството чрез покупко-продажбите. Според горната аксиома, техните енергетични потенциали трябва да се отнасят обратно пропорционално (реципрочно) един спрямо друг. Това сега ще бъде доказано.

Количеството пари в обращение се изчислява в класическата икономическа теория чрез *формулата на Фишер*, за която американският икономист *Гълбрайт* твърди, че е поне толкова известна, колкото и формулата на Айнщайн за равенството между маса и енергия във физиката. Последната изведохме от универсалното уравнение посредством аксиомата за опростяване. Формулата на Фишер е също така математически израз на Универсалния закон, приложен за нивото на парите. Той гласи: ако приемем, че средната цена на сделките в едно стопанство е E_A , а броят на всички сделки в това стопанство е f , тогава количеството пари в обращение може да се изчисли като произведение от двете величини: $E = E_A f$. Ние получаваме отново универсалното равенство.

Фишер използва други символи, но това не изменя с нищо дефиницията му. Става ясно, че универсалното уравнение е

валидно както за обмена на клетката, така и за обмена на паричното ниво: дефиницията на Фишер включва обмена като парична сделка, където една стока се заменя за пари и обратно. Тази формула е централна за *монетаризма* - всички препоръки в този дух произтичат от нея. Другояче не може и да бъде - тя е приложение на Универсалния закон. Това съвсем не е осъзнато в икономиката.

Парите в обращение са динамична същност - не случайно се говори за *ликвидност* (течност) на парите (виж идеята на Хераклит за потока), която може да се разглежда и по статичен начин, като наличното количество бакноти в стопанството. В този смисъл, техният динамичен характер се пренебрегва за момента и те се разглеждат като *структурна комплексност* K_s , като двумерно пространство, т.е. площ. Тази величина може да се приложи и буквално, като се изчисли например повърхността на банкнотите в обращение. Макар че никой не се е сетил да направи такава изчисление досега, то ще бъде толкова меродавно, колкото и всяко друго изчисление, което се използва днес.

Примерно, ако руското правителство реши да напечата 50 милиарда нови рубли, за да може да се заплати с работниците, както неговият премиер подказа наскоро (23.09.1998 г.), тогава нарастването на количеството рубли в обращение в тази страна спокойно ще може да се изчисли чрез площта на хартията, напечатана под формата на пари. Това разбира се не означава, че производството на тази страна ще нарасне в същия размер. То даже може да спадне още.

Въпросът е, както става ясно, как увеличението на парите се отразява на фактическото производство, от което в крайна сметка зависи благоденствието на една страна. Този въпрос е централен в съвременния макроикономикс и предопределя икономическата политика на правителствата.

Видяхме, че когато лихвите намаляват и парите поевтиняват, хората и фирмите вземат повече пари назаем и ги харчат за покупки, т.е. търсенето нараства. Поевтиняването на парите, породено от ниското им лихвено ниво, може да се разглежда като намаляване на енергетичния потенциал на това ниво. Това явление се определя като *инфлация*.

Наистина увеличаването на количеството пари в обра-

щение, било чрез печатницата за пари, както се прави в Русия или чрез лихвеното ниво, както това се прави в САЩ и Германия, води до един и същ резултат. Инфлацията на парите отразява увеличението на обема/пространството на парите и намаляването на тяхната реална покупателна способност. Последната се явява величина на енергията (енергетичен потенциал) на паричното ниво. Видяхме, че тя е реципрочна на обема/пространството на парите. Самата дума „инфлация“ означава „надуване на обема, на пространството“. Човешкото познание винаги схваща естеството на първопонятието и го облича в подходящи думи.

Увеличението на обема на парите в циркулация се отразява обаче непосредствено върху производството. Нека да допуснем, че стопанството работи само със 70% от капацитета си и има възможност бързо да увеличи производството на стоки. Повишеното количество евтини пари води до по-голямо търсене на стоки, а това пък води до по-голямо производство, за да се задоволи това потребление. Ако вземем за критерий количеството енергия, изразходвано за производството, стигаме до извода, че в този случай то нараства. Оттук правим заключение, че енергията на производството нараства, когато енергията на парите намалява (поевтиняване) и тяхното количество (пространство, например обща площ на бакнотите или нули зад числото) нараства. От това следва, че аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на двете нива - това на парите и това на производството - е валидна: те се отнасят реципрочно един спрямо друг.

Тази ситуация може да се срещне при криза или рецесия на стопанството. Именно в това се състои *подходът на Кейнс*. Той препоръчва увеличението на парите в обращение при първия знак за рецесия, за да ѝ се противопостави, като се стимулира продукцията по горния начин. Конкретно Кейнс препоръчва емисията на дългосрочни държавни заеми, т.е. пускане на нови пари в оборот. Държавата задлъжнява спрямо населението, като се надява да си изплати дълговете, когато производството отново започне да нараства и данъчните постъпления се увеличат. Друг вариант на държавна намеса е да се намалят данъците и да се оставят

повече пари в населението за консумация.

И двете мерки имат за цел увеличаването на количеството пари в обращение. Този подход, приложен правилно в едно *свободно* стопанство (прилагателното „свободно“ трябва да се подчертае дебело, защото българското стопанство все още не е свободно, а е на разрешителен режим), притежаващо вътрешната способност да расте, води до бърз икономически възход. Този процес се нарича „*стимулиране на икономиката*“ и е тъждествен на успешното лечение на болести с клетъчно-стимулиращи средства.

След Втората световна война, кейнсианството води до създаването на *обществото на благоденствието* (*affluent society*), формулирано за първи път от *Гълбрайт*, съветник на Рузвелт и поддръжник на Кейнс. Двете предпоставки за бързото изграждане на обществото на благоденствието, известно като „*икономическо чудо*“ в Германия под управлението на Ерхард, са: пълната свобода на икономическа дейност и наличието на капиталистически навици, а това ще рече, на *предприемаческа класа*, чието значение за икономическото благоденствие за първи път бе оценено от известния австро-американски икономист *Шумпетер*. Липсата и на двете обяснява, защо България все още не може да излезе от дългата криза, в която се намира. (Само с крѳчмари и корумпирани чиновници модерна икономика не се прави.)

Тѳй като обменѳт на енергията е затворен процес, взаимодействие между пари и физическо производство се осъществява в двете посоки. Това се схваща и от аксиомата за запазване на акционните потенциали. Нека да вземем пак за пример двете нива на стопанството.

По-голямото търсене на стоки на пазара в периода на евтини пари води до по-голяма продукция и увеличение на разходите. Това кара цените автоматично да растат - стига се до инфлация. Всяка продължителна инфлация завършва с рецесия или тежка криза, известна като *стагфлация* (от стагнация плус инфлация).

Това беше съдбата на всички напреднали индустриални страни в края на 60-те и началото на 70-те години, които прекалиха с политиката на Кейнс. Те прилагаха неговите препорѳки и в стадий на икономически възход и по този на-

чин дискредитираха неговата теория, без той да бъде виновен за това (за негов късмет, той не го доживява). В интерес на обективността трябва да се каже, че Кейнс счита своята теория за валидна само по време на криза, но не и по време на подем. Именно неговият първоначален, практически успех се превръща в най-големия враг на теорията му, която несправедливо се оплюва от монетаристите, които ще засегнем по-долу. Това е вътрешната логика на Закона.

Евтините пари водят до инфлация чрез няколко процеса, които Кейнс за първи път обяснява¹⁰. В светлината на Универсалния закон, те могат значително да се опростят. Преди всичко евтините пари поставят производството под натиск, на което то реагира с обратен натиск - увеличено производство. Кейнс доказва, че всяко увеличение на производството води до по-големи разходи за единица производство. Най-важна роля играе нарасналото търсене на работна ръка, което води до нейното оскъпяване. Заплатите започват да растат. Това се отразява на цените, които също растат. Настъпва инфлация, която води до стагнация и рецесия, тъй като се достига граничната стойност на печалба и за производителя не се рентира да произвежда в по-голямо количество. От друга страна, купувачите не са съгласни да плащат всяка висока цена. Под определена себестойност производителят, обаче, произвежда на загуба и започва да намалява производството, за да спести разходи.

Тези описателни обяснения¹¹ могат спокойно да бъдат обобщени в аксиомата за реципрочното поведение на енергетичните потенциали на две нива от дадена система. Те се отнасят за отделни подмножества на системата „стопанство“ и ненужно усложняват разбирането на Универсалния закон на нивото на икономиката. Тъй като нашите представи за света са по принцип *частични*, те може би удовлетворяват повечето икономисти, но не помагат за глобалното схващане на икономическите механизми, където

---

¹⁰ Виж JM Keynes, *The General Theory of Employment, Interest and Money*, 1936.

¹¹ Традиционната гледна точка по този въпрос е добре представена в учебника по икономикс, изд. от Ст. Савов, Люрен, София, (годината на издание не е дадена).

действия един единствен закон. Затова няма да се загълбо-
чаваме в тях.

Със същия проблем се сблъскахме и при обяснението на
регулацията на клетката. Ако трябва да се вземат пред-
вид всички структури на клетката, няма да стигнат и де-
сет живота, за да могат те да бъдат описани. Именно по-
ради тази причина въвеждаме *аксиомата за опростяване*, коя-
то включва подмножествата в две произволно избрани вза-
имодействащи си системи или нива, за които Законът ва-
жи. Следователно, той важи и за всяко подмножество, кое-
то не е необходимо да се разглежда специално.

Това, което е важно да запомним, е, че увеличението на ко-
личеството пари по време на рецесия води до стимулация и
нарастване на производството в първия стадий. След извест-
но време се стига до инфлация, която води до рецесия. Това се
обяснява със затворения характер на пространство-времето.
Една и съща мярка, приложена в различно време и в различна
степен, води до диаметрално противоположни резултати.
Оказва се, че факторът време не трябва да се забравя, тъй
като той е другото измерение на пространство-времето.
Именно това измерение изцяло се пренебрегва в икономика-
та, а това води до катастрофални резултати.

Без да осъзнае този факт, на преден план излиза монета-
ризмът, който може да се счита за реформаторското дви-
жение на кейнсианството. Слабото му място е, че той не
оценява времето като решаващ фактор за навременната
регулация на икономиката, защото Законът все още не е
бил познат. Препоръките на монетаристите са обратни
на тези на Кейнс. Неговият мироглед се определя от Голя-
мата депресия, която е една дълбока криза, предизвикана
от оскъпяването и грастичното намаляване на парите в
обращение, породено от погрешните теории, които банки-
те по това време следват. Логично е Кейнс да застъпва
идеята за *антицикличното* увеличение на парите чрез дър-
жавна намеса, с което да се противопостави на кризата и
да бъдат облекчени нейните последици.

Монетаристите, обратно, са деца на кейнсианството и по-
добно на младите богове от Олимп, таят единствената меч-
та да свалят този титан от трона му. Техният мироглед се

определя от продължителната стагфлация през 60-те и 70-те години. Поради това те виждат в инфлацията основната причина за икономическата рецесия, която трябва да се преодолее. Те обаче погрешно и твърде прибързано хвърлят вината върху Кейнс, вместо да направят разграничаване между неговата теория и неправилното ѝ приложение от политиците. Толкова за историческия фон на монетаризма.

Какъв е неговият подход относно регулацията на стопанството? Монетаристите излизат от формулата на Фишер и предлагат следното: тъй като средната цена E_A на сделките при инфлация нараства, тя може да се понижи, като парите в обращение E се намалят, тъй като гвете величини са право пропорционални. Това може да се постигне, като се покачат лихвите и парите поскъпнат. Скъпите пари ще снижат интереса на хората да вземат пари назаем и количеството пари в обращение ще намалее.

Монетаристите отричат активната намеса на държавата, например чрез увеличение на данъците. Поради това те се превръщат, съзнателно или несъзнателно, в адвокати на големите банки и корпорации, както Гълбрайт с основание забелязва.

Въпреки че теоретичните основи на монетаризма се разработват към края на 50-те, и през 60-те, и 70-те години, тяхното приложение става възможно едва в началото на 80-те години, първо в Англия и после в Чили, където „момчетата от Чикагската школа“ твърде необмислено буйстват. Тяхното поведение е далеч по-кротко в собствената им страна, САЩ, където Рейгън на първо място снижава радикално данъците, предизвиквайки умерена рецесия, в сравнение с острите монетаристични кризи в Англия и Чили.

Защо монетаризмът в чистата си форма доведе до рецесии и дълбоки кризи? Причината е в непознаването на вътрешната логика на Универсалния закон, приложен като формулата на Фишер, от която монетаристите извеждат своите препоръки. Тяхната цел се заключава в това, да се намали средната цена на сделките в даденото стопанство, която те считат за основната величина на инфлацията. Проблемът се състои в това, че тази цена се оказва акционен потенциал на стопанството; тя има определена, спе-

цифична, *константна* стойност, която зависи от състоянието на това стопанство. Тази величина не може лесно и бързо да се промени.

Намаляването на количеството пари в обращение чрез покачване на лихвите не води веднага до снижаване на средната цена на сделките, а на първо време до спадане на броя на сделките f , т.е. на потреблението. Броят на сделките е конкретна величина на времето на системата „национално стопанство“. Изрично обърнахме внимание, че именно времето е измерението, което се променя пропорционално на енергията и служи за параметър на нейната стойност.

Наистина първият и много бърз ефект, който монетаристичните мерки дадоха в Англия и Чили, бе драматичното спадане на покупателната способност, което доведе до бърз срив на производството. Настъпи най-дълбоката рецесия след Голямата депресия. Инфлацията не мръдна през първата година и започна бавно да спада едва през следващите няколко години, нагласяйки се бавно и по еволюционен път към релативистките промени в икономиката.

Разбрали това, монетаристите направиха остър завои и надуха фанфарите за *смесен подход на умерен монетаризъм и кейнсианство*. Докато средноевропейските страни не се развиха от чистия монетаризъм, който си остана локално англо-саксонско явление, и верни на класическата си стопанска теория застъпваха от самото начало този смесен подход, редица не взели поука от опита закостенели монетаристи нахлуха в източноевропейските страни след политическия срив на системата там и ги превърнаха на бърза ръка в опитни полета.

Поради непознаването на модерната икономическа теория, която се разви след Втората световна война, политическият елит в Източна Европа се повлия от пагубните съвети, които се предлагаха чрез отделни представители на МВФ, частни фондове и корпорации. Някои от тях не се свенят да поощряват корупцията сред жадните за печалба политически среди на Изток, само и само за да постигнат своите цели¹². Дълбоките кризи в Русия, България, Румъния

---

¹² В официален документ на ООН международните концерни бяха обвинени наскоро в поощряване на корупцията в Третия свят, като

и напоследък в Чехия, Унгария и Полша са убедително доказателство за неудачността на чистия монетаризъм и неговите проповедници. Затова и не изненадва широката дискусия за реформиране на МВФ на Запад.

Така, след фиаското на полувековния комунистически експеримент, внесен от Запад, където не успя да се наложи, източно-европейските страни са отново потърпевши на поредния икономически експеримент, този път на монетаризма, дълго след като той бе отхвърлен в страните, където първоначално възникна. Такава е нерадостната икономическа съдба на Източна Европа.

В заключение нека да отбележим, че монетаризмът също така се свежда до третата приложна аксиома, но с обратен на кейнсианството знак: посъпналите пари вследствие на повишените лихви са първото ниво, чийто енергетичен потенциал е нараснал; спадът на производството олицетворява намалението на енергетичния потенциал на второто ниво на системата „национално стопанство“. Двата потенциала се отнасят реципрочно един към друг, а това искаме да докажем.

РЕЛИГИЯ И ЕТИКА

Какво може още да се каже в допълнение към този икономически обзор? Ах, да, няколко думи за *религията* и *етиката*.

Може лесно да се покаже, че всички световни религии отразяват повече или по-малко правилно Универсалния закон - те са се развили около неговото интуитивно възприятие. Това важи както за *християнската религия*, която се въвежда за държавна религия в късно-римската империя от един тракиец, родом от Сердика (днешна София) - императора *Константин Велики*, така и за исляма, произтичащ от нея, и за големите азиатски религии, като *конфуцианство* и *будизъм*.

Свойствено на всичките религии е, че те произхождат от първопонятието, обозначено като Бог, Господ или божество-

---

тази дейност се свърза и с кризата в Азия и Русия (1998 г.).

но начало у християните или енергия у будисти, упанишади и техните по-нови варианти. По този начин всички религии се основават на принципа на последното равенство, който позволява използването на кой да е термин или символ за първопонятието, без да се промени същността му.

Естеството на битието е такова, каквото си е, и не зависи от избора на човешката терминология - то не носи понятия в себе си. Неговото правилно възприятие зависи обаче от смисъла на използваните понятия: докато всички понятия, съдържащи себе си като елемент (*U*-множества), са правилни възприятия на първопонятието и неговите части, всички взаимноизключващи се понятия (*N*-множества, които не се съдържат като елемент), са погрешни представи за реалния свят, и трябва да се изключат от нашето съзнателно мислене. Понятия от втория тип в науката са: *вакуумът* или идеята за празното пространство, *затворената система*.

Всички религии са категорични системи от етичен характер, съдържащи редица вторични понятия, които са *N*-множества. Те поставят норми за правилното поведение, произхождащи от взаимноизключващи се представи, и като практикувани етики се отдалечават чувствително от адекватното отражение на Закона.

Това се потвърждава от факта, че световните религии се изключват взаимно, въпреки че произхождат от първопонятието. Очевидно, техните погрешни заключения са от порочен, вторичен характер. Ако противното бе вярно, цялото човечество би трябвало да следва една единствена общоприета религия и да живее в хармония със себе си.

Понастоящем отделните религиозни учения взаимно се отхвърлят с голяма ожесточеност. Пагубните последици от тази верска непримиримост са унищожителни религиозни войни, като се тръгне от тридесетгодишната и стогодишната война в Европа и се мине през многобройните християнско-ислямски войни - кръстоносни походи, войни между Русия като духовна наследница на православния Константинопол и Османската империя, за да се стигне до днешните войни в Босна и Косово, еврейско-арабските войни и войните между отделните ислямски групировки. Спътът е безкраен и твърде актуален.

Тъй като религиите не са в състояние да развият логично, вътрешно-последователно учение от философски и етичен характер, подобно на новата теория на Универсалния закон, за която доказахме, че е валидна както за физичните явления, така и за биологичните и обществените явления, тяхното практическо приложение се *отклонява* радикално от повелите на Закона. Това важи на първо място за етичните им препоръки. Оттам и всички злини, които религиите носят.

Като изключим чисто интуитивното възприятие на Закона, което е двигателната сила на всички мистични и съзерцателни течения, като *богомилство* и *изихазъм* в средновековна България и Византия, водейки до вътрешно облагородяване чрез отъждествяването на праведника със Закона, религиите се подразбират най-вече като „напътствия за правилното поведение“ в живота, а не като *път към познание*. Именно в тази им профанна и духовно огрубена роля те придобиват днешното си социално значение и предназначение.

Развитието на представи за правилното поведение на индивида и колектива е всъщност задача на *етиката*, така както тя е възникнала като чиста наука още в древността. Беседите със Сократ, предадени от Платон, са логично дедуктивни съждения за правилното мислене и поведение на хората. Платон въвежда философа Сократ като историческа и литературна личност, за да приложи известната си като *софизъм* методика на философското мислене. Покъсните философски течения, като *стоицизъм* и *епикурейство*, са широко разпространени етични форми на човешко поведение през *елинизма*, и пречистени от интелектуалната им мощ и хуманна привлекателност, залягат дълбоко в християнските практики през Средновековието.

Така че не е пресилено да се каже, че религията, в ежедневието си проявление, се явява на първо място като приложна етика, а не като познавателно учение за Космоса, каквото е нейното първоначално предназначение. Точно в тази си вулгарна изява тя не схваща Закона в ежедневието и е логично да губи своето практическо и обществено значение. Днешното модерно индустриално общество е *лаично* и *секуляризирано* (светско). Религиите, без изключение, са за-

губили изцяло връзката с приложните науки, които определят нуждите и поведението на това общество.

В Европа този процес започва с изгарянето на *Джорджано Бруно* на кладата и преследването на *Галилео Галилей* от католическата църква заради това, че отричат *хелиоцентричната идея на Птоломея* за Космоса, възприета за догма от църквата. Впрочем, тя е и последната чисто научна идея, застъпена от християнската религия. Историческото развитие на църквата оттогава насам се характеризира с безмислена жестокост, като въвеждането на инквизицията, която расте пропорционално с успехите на науките и светските учения. Това е единственият ѝ принос към зараждащия се през Ренесанса научен диспут относно естеството на природата.

Днес католическата религия в Европа се е оттеглила изцяло от активната интелектуална и научна дискусия и дори не си прави труда да преосмисли своето съществуване.

Това по принцип важи и за останалите религии по света. *Православната религия*, въпреки че никога не се е отличавала с мракобесието и жестокостта на католическата църква, не успява в нито един исторически период да бъде в крак с развитието на науките и днес ни се представя като мухлясала греха, престоляла векове наред в раклата на византийската историография.

Още по-катастрофално е положението с исляма. Именно неговото властване повече от пет века хвърля Балканите и специално България - които дотогава, под влиянието на византийската култура, в много отношения превъзхождат Западна Европа - в културното и материално изоставяне, от което те не могат да излязат и до ден днешен. За да подплатим това заключение, нека приведем няколко факта.

Едва четири десетилетия след като Мехмед II саморъчно забива полумесеца върху кубето на катедралата „Света София“ в столицата на Стария свят, испанският кораб „Санта Мария“ на Колумб достига Бахамските острови. Вестта за Новия свят означава края на Стария свят - Америка вместо Византия. Едва ли европейската история познава по-първостепенни дати. Не случайно, след падането на Константинопол, забягналите в Италия византийски учени стават движеща си-

ла на духовното обновление в Западна Европа, известно като *Рененанс*. Български учени и духовни лица емигрират в Русия и спомагат за проникването на вярата и византийската култура там. Оттам произлиза по-късно и идеята, че Москва е Трети Рим, след като Вторият Рим, Константинопол, пада под властта на османските безверници. Така например, търновският духовник *Григорий Цамблак*¹³ става киевски митрополит (1414 г.) и спомага за разпространението на християнската вяра в Русия, след като благородният му опит да се преодолее религиозната схизма в Европа на вселенския събор в Констанц, Южна Германия (1418 г.), се отхвърля от римското папство. Духовният импулс напуска исторически изнемолялата Югоизточна Европа и се преселва на Запад и Изток. Няма вече духовна сила, която да спре упадъка на тази част от Европа, която векове наред е била нейният културен и политически център.

Споменавам тези факти, за да подчертая, че религиите като практикувани социални и духовни учения влияят решително - при това почти винаги в отрицателен духовен смисъл - върху човешкия прогрес. Частично изключение прави *протестантството*, чиято етика поражда съвременното капиталистическо общество¹⁴. Ако в развитието на България днес липсват както постиженията на Рененанса, така и тези на Просвещението, довели до възникването на гражданското индустриално общество на Стария континент, то това се дължи изключително на петвековното ислямско робство по време на Османската империя.

Западането на християнството през втората половина на този век не можа да бъде спряно дори от краткотрайното му възкресение в Източна Европа след сриба на комунистическата система и създава впечатлението, че етиката

---

¹³ Автор на най-забележителните произведения на средновековната българска литература, като „Похвално слово за Евтимий Търновски“ и „Похвално слово за Киприян“.

¹⁴ Формите на протестантството в Европа са разнородни: калвинизъм в Швейцария, англиканска църква в Англия, протестантство в Ханзеатските градове на Северна Германия, пуританство на много места по Европа, залегнало по-късно в държавническата идея на САЩ, застъпена от пуританските наследници на Мейфлауър.

днес е западна. Икономическата теория може би ни дава някои напътствия, как да се гържим стопански разумно, но тя по никакъв начин не може да служи като етично учение, проповядващо общовалидни норми на поведение. Много често тя даже препоръчва поведение, което с основание се счита от много хора за неетично. По този повод препоръчваме за четиво кой да е от многобройните американски учебници по „мениджмънт“, които са пълни с примери, как най-добре да се излъже икономическия партньор, например как най-добре да се притисне до стената, за да му се купи стоката по-евтино. Наистина, някои книги по икономикс се четат като напътствия за мафиоти.

Така че ние спокойно можем да заключим, че етиката на двадесетия век е в процес на непрекъснат упадък и не се забелязват никакви усилия този процес да бъде обърнат. Причините се разбират от само себе си. Религиите не са в състояние да изпълняват ролята на всевалидна етика, именно поради факта, че като нормативни учения за човешкото поведение, те не съумяват да схванат Закона правилно на това ниво на битието. Модерната наука също не запълва този вакуум, тъй като тя никога не си е поставяла за цел да разработи каквато и да било етика за човешкото поведение. Нейният провал в това отношение е най-очевиден, когато става дума за етичното поведение на собствените ѝ представители.

Така например, участниците в проекта Манхатън, създали първата атомна бомба в САЩ, позволиха без угризения на съвестта тя да бъде пусната над Хирошима и Нагазаки, без това да бе необходимо от чисто военна гледна точка. Малкото американски учени сред тях, които впоследствие проявиха угризение на съвестта, бяха гонени и заклеймявани като комунисти по мрачното време на маккартизма. Разсекретяването на тайни американски документи от това време на масови атомни опити доказва, че много учени съзнателно са участвали в излагането на хиляди невинни войници и мирно население на ядрено облъчване с експериментална цел. Много от тези хора, играли незначителна роля на опитни зайчета, загиват преждевременно от ракови заболявания.

Същото важи и за руските учени. Големите атомни ка-

тастрофи в Сибир през 60-те години се прикриват умишлено от учените и политиците и данни за тях излизат за първи път от дисиденти-неспециалисти, екстрадирани на Запад.

И до ден днешен не са създадени универсални етични норми за поведение в биогенетиката или трансплантацията на органи. Днешната търговия с органи, отнети от здрави хора от бедните страни на Третия свят срещу минимално заплащане и предназначени за трансплантации в богатите индустриални страни, където такива органи липсват, сочи колко далече е днешната медицина от общовалидно етично поведение. Примерите в подкрепа на заключението ни, че живеем в епоха без етични норми, са многобройни и не е нужно да ги изреждаме.

Какво може да помогне новата теория на Закона в това отношение? На първо място тя елиминира *посредника* или *тълкувателя на истината*. Както религията, така и науката живеят превъзходно от покварената идея за необходимостта от такъв посредник или тълкувател. В християнството се счита, че лаикът, т.е. непосветеният в религията, се нуждае от обяснение и напътствие във всеки един момент от неговия живот - оттук и въвеждането на *изповедта* чрез поп или свещеник. Това право църквата си е обсебила без обяснение и в негово име е направила безкрайно много престъпления.

Именно най-значителното обновление на християнството - реформаторското движение на немския проповедник *Мартин Лутер*¹⁵ от 15-и век - отрича на първо място посредника в диалога на простосмъртния праведник с Бога, т.е. със Закона. Лутер премахва изповедта от християнството и проповядва, че всеки вярващ трябва да живее „по собствен фасон“, но в съгласие с библията. Положителните последици от Реформацията за Европа и света са общоизвестни и не могат да бъдат предмет на дискусия тук.

Науката е заимствала от църквата идеята за посредника като *идея за специалиста*, който знае какво върши и защо

---

¹⁵ Важно е да се отбележи, че *Реформацията (лутеранството)* води своето духовно начало от изихазма и богомилството, чиито идеи, *катарите* и *албигойците* разпространяват широко в Северна Италия и Южна Франция. Оттам те достигат Прага. Чешките *хусисти* са предвестници на лутеранството в германските земи.

го върши - разбира се, винаги за благо на човека и обществото. Ученият-специалист се счита за посредник между научната истина за природата и масата на дилетантите, които не могат да вникнат в нея. Например, той си присвоява правото да решава, кое научно-технологично развитие е добро за тях и кое не.

Едновременно с това, ученият отрича способността и правото на лаика да осмисля мотивите и постъпките му. Той счита, че има монопол върху истината. Той свежда неспециалистите до обект на научните си занимания. Методите и формите на това подчинение са много изтънчени и завоалирани. Бланко-чекът, който ученият сам си издава на базата на това свое виждане, е изворът на най-големите престъпления и прегрешения в обществото. Много е вероятно, един ден те да бъдат причина за унищожаването на цялото човечество, ако не се вземат бързи предотвратителни мерки.

В том първи обръщам вниманието на читателя върху някои централни технологични развития и, като прилагам Закона, доказвам как те много бързо ще доведат до унищожаване на човечеството, ако нещата не се променят радикално. На първо място трябва да споменем сегашните методи за добиване на енергия, без да ги обсъждаме тук.

Нека само да припомним в този контекст, че в името на психиатрията, съветски лекари вкарваха до преди десетина години хиляди руски дисиденти в затворени психиатрични заведения, като обясняваха другомислието им с един вид социална шизофрения и считаха, че е редно да ги тълчат против волята им с невролептични и други лекарства, предизвикващи именно симптомите на тази болест. И на кого от тези лекари по-късно се поуска отговорност?

Нужно ли е да споменем, че не някой груг, а прочутият немски учен и лекар *Роберт Майер*, откривател на закона за запазване на енергията и един вид предшественик на автора, е вкаран под давление на неговите противници - професионалните немски физици, начело с Хелмхолц¹⁶ - в болница

---

¹⁶ Най-голямата гавра е, че вместо да бъде позорно разобличен от историята на науката, Хелмхолц все още се почита от физиците като съоткривател на същия закон.

за луд и бива многократно изтезаван с най-брутални средства поради това, че си е позволил кощунството като лекар да учи физиците на физика - с една дума, само луд човек може да дойде до тази идея. Само намесата на английския учен Джаул го спасява от сигурна смърт и му осигурява късно признание.

А какво да кажем за масовата, принудителна евтаназия (медицински акт на прекъсване на живота) на генетично увредени хора от немските лекари-нацисти през Хитлерово време, много от които продължиха да изпълняват безнаказано своята функция след войната. Човешката история е пълна с примери, в които учените са си узурпирали правото, в името на науката, да вършат най-безобразните престъпления и в огромното си мнозинство да не бъдат привлечени под отговорност. Смятам, че тези примери дават представа за изключителната роля, която учените играят в обществото. Тяхната неприкосновеност, независимо от техните научни постъпки, се дължи изцяло на самозваната им роля на специалисти, а това ще рече, на по-умни от простосмъртните. Чрез нея те си извоюват привилегията да преценяват кое е добро и кое е лошо за хората-неспециалисти, които по правило нямат думата по този въпрос, независимо, че най-често се касае за тяхната съдба. Учените се считат за тълкуватели на абсолютната истина и нейни посредници спрямо невежите маси. Аргументите и простъпките им се менят с историческите условия, но елитарният им начин на мислене и действие си остава непроменен. Това ги прави много сходни с представителите на църквата от миналото.

Именно тази привилегирована роля на учените и свещениците се премахва веднъж завинаги с откриването на Универсалния закон. Новата теория е достъпна за всеки човек със здрав разум и логично мислене. Разбира се, тя изисква доста обстоятелни познания, но така или иначе те се придобиват в училище и по-късно в живота. Познанието на Закона от обикновени граждани ги издига на едно стъпало с учените и им дава възможност, независимо от тях да осмислят природните явления и да си направят заключения за правилното прилагане на Закона във всички сфери на обществения жи-

вом. Те повече не се нуждаят от посредник или тълкувател на Закона - диалогът с него е, както при протестантите, непосредствен.

Нека да отбележим по този повод, че именно въвеждането на масовото образование в началото на този век води до упадък на религията - колкото по-високо е културното ниво на един народ, толкова по-малка роля играе религията там. Ислямската религия може да вирее само в страни с ниско образование и голям брой неграмотни или малограмотни хора. Религията като „опиум за народите“ може да е изтъркана фраза на диалектическия материализъм, но от това тя не става по-малко вярна.

С въвеждането на Универсалния закон „научното невежество“ на масите ще бъде преодоляно скокообразно и всеки неспециалист ще може сам да си направи своите заключения по кой да е научен въпрос и да вземе съответно становище върху него. Той ще е в състояние критично да оценява усилията и постиженията на учените в съответната им област. Това ще доведе до непознато досега *демократизиране на обществото* - неговата просветеност относно Закона ще се основава върху научното пълнолетие на всеки отделен гражданин. Той се превръща в суверен не само в политическо, но и в научно-етично отношение. Огромното мнозинство на неспециалистите престава да бъде безволев, пряк или непряк (например чрез замърсяването на околната среда) обект на безмислени и нехуманни научни експерименти, а се превръща в субект, който владее и управлява разумно съдбата си на базата на новата общовалидна етика на Закона.

Новата теория на Универсалния закон е *обективно* вярна, както естеството на пространство-времето, което описва. Тя може да се оцени от всеки отделен човек и се потвърждава от всички факти. Точно тази обективност на Закона елиминира личността на неговия откривател като психологически и интелектуален фактор. Противно на всички досегашни открития, които са малко или повече обаяни от характера на техния откривател и от условията, при които те са били осъществени, *познанието за Закона* се ражда на независимо от откривателя съществуване - то е

неделима част от индивидуалното човешко съзнание.

Всеки човек може да се вгълби в съзнанието си, което е тъждествено отражение на първопонятието, и да преоткрие Закона сам за себе си: той е залегнал в разума и просто трябва да се изведе на бял свят по индивидуален начин. Подчертавам този факт, защото от личен опит установих, че много хора, които вече са се запознали със Закона, са склонни да отъждествяват неговото естество по един или друг начин с това на неговия откривател, така както в субективната наука отгавна вече е традиция.

Този подход само пречи на неговото правилно разбиране. Авторът не може да бъде посредник между читателя и Закона - отъждествяването с него може и трябва да се извърши по индивидуален начин от всяка отделна личност и не може да се дават каквито и да било препоръки, как да се подходи към този въпрос. Един ще осмисли Закона чрез физиката, втори чрез математиката, трети чрез икономикса, четвърти чрез своето религиозно чувство, което винаги е интуитивно, индивидуално негово възприятие, пети чрез хармонията на музиката, шести чрез структурните форми на живописата, седми чрез етичната необходимост да върши благотворителна или друга общополезна обществена дейност и прочие.

Пътищата за емоционално и интелектуално отъждествяване със Закона са безкрайни, каквато е и същността на първопонятието. Техният избор се определя от степенята на *духовна свобода на индивида*, която е в центъра и на всяко истинно философско занимание. Общото заключение във философията е тъждествено на това на новата аксиоматика: степенята на духовна свобода - била тя математическа или логично-описателна - не може и не трябва да се ограничава, тя е безкрайна като пространство-времето. С една дума, духът трябва да се носи, където си иска, но в унисон със Закона. Точно това бе потъпкано от практикуваната политическа доктрина на диалектическия материализъм и доведе до настоящите плачевни резултати в Източна Европа.

Така че, мога само да препоръчам на читателя да се абстрахира изцяло от личността на автора, дори когато тя про-

зира чрез избора на конкретни примери, и да осмисли абсолютния характер на Закона по свой собствен и неповторим начин, обогатявайки го чрез личния си опит и нарастващо познание за него. Именно в това неповторимо отъждествяване с Универсалния закон се крие разковничето на всяко индивидуално щастие и успех, а оттам и на преуспяването на цялото човечество. Мир може да има само в общество, в което всеки е постигнал вътрешен мир и живее в хармония със Закона.

Д-р Георги Станков е роден в Пловдив през 1951 година. Завършва местната английска гимназия. След отбиване на военната си служба следва „Изчислителна техника“ в Техническият университет - София и по-късно „География на туризма“ в Софийския университет. Като студент активно участва в дисидентска дейност. През 1973 г. създава първите „летящи университети“ в България по примера на руските и полските дисиденти. Пише статии по политически и културни въпроси за нелегалната преса на Самиздат. Самообразова се усилено в областта на философията, теорията на математиката, психологията и икономиката. За да избегне политически арест, напуска страната през 1975 г. и се установява в Германия като емигрант.

Следва медицина и икономика в Мюнстър и Хайделберг. Защищава докторска дисертация по медицина в Хайделберг през 1983 г. После учи италианска литература и ренесансово изкуство във Флорентинския университет в Италия. Участва активно в дейността на антикомунистическата емиграция и се запознава с изтъкнати български политици и личности от времето между двете световни войни. През 1985 г. работи като редактор в радио „Свободна Европа“ и след това се отдава на лекарската си професия. По-късно заема ръководни постове в големи фармацевтични концерни и научни институти и ръководи важни международни клинични изпитания на нови лекарства. Помага на зараждащата се опозиция в България да се обедини през 1989 г. и е един от основателите на СДС. През 1991 г. създава частен институт за клинични изпитания в Мюнхен. Публикува голям брой статии в международни медицински списания.

През лятото на 1993 г. Станков прави случайно откритие в медицината, което води до откриването на Универсалния закон. През следващите години той се посвещава на разработването на новата Обща теория на науките в четири тома. През юли 1997 г. излиза том първи. Том втори е преведен на български и се очаква да излезе в началото на 1999 г. През последните месеци Станков работи усилено за създаването на нова българска научна школа въз основа на теорията на Универсалния закон, с цел да се повдигне международният престиж на България и да се спомогне за излизането ѝ от настоящата икономическа криза.